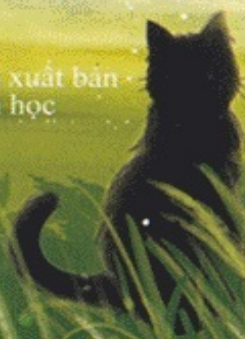

MAKOTO SHINKAI &
NARUKI NAGASAWA

Hàng và con mèo của nàng

Tập truyện ngắn

Mintbooks **vh** Nhà xuất bản
Văn học
Đỗ Nguyên dịch

Nàng và con mèo của nàng

Tựa gốc:

(Kanojo to Kanojo no Neko)

Tác giả: Makoto Shinkai & Naruki Nagasawa

Dịch giả: Đỗ Nguyên

Phát hành: Mintbooks

Xuất bản: NXB Văn Học 08/2018

ebook©hotaru-team

Tôi nhìn lên bầu trời xanh ngút mắt. Như thể bản thân sẽ bị cuốn vào đó mất, sợ đến không kìm nổi. Tôi cố gắng không ngước lên khi chạy.

Chạy nữa, chạy mãi, tôi chợt nhận ra rằng thế giới này không giống như những gì tôi nghĩ. Thế giới này rộng lớn hơn tôi có thể tưởng tượng.

Tác giả

Makoto Shinkai sinh năm 1973 tại Nagano. Ông là đạo diễn, nhà sản xuất phim hoạt hình nổi tiếng ở Nhật Bản. Trong khoảng thời gian làm việc cho một công ty trò chơi, ông đã chế tác ra tác phẩm “Nàng và con mèo của nàng”, kể từ đó ông giành được một loạt giải thưởng nổi tiếng trong sự nghiệp.

Các tác phẩm tiêu biểu: “Bên kia đám mây nơi ta hẹn ước”, “5 centimet/giây”, “Khu vườn ngôn từ”, “Your name.” ...

Naruki Nagasawa sinh năm 1974 tại Aichi, là tác giả, biên kịch phim, biên kịch trò chơi, hoạt động trên nhiều lĩnh vực, nhiều thể loại. Các tác phẩm tiêu biểu: “Chousoku henkei gyrosetter”, “Prince off stride”, “Scared rider xechs” ...

“Tôi vẫn còn nhớ thời đại hạnh phúc khi chưa ai biết đến sự cô độc. Đó là thời kỳ khi mọi thứ đều cùng một thể. Thế giới của chúng ta ban đầu đơn giản lắm, rồi dần dần trở nên phức tạp hơn và sau đó mới thành thế giới bây giờ.”

Câu chuyện thứ nhất:

Biển sâu ngôn từ

(1)

Tiết Lập xuân, hôm đó trời mưa.

Những hạt mưa phùn như sương đổ lên thân thể tôi ướt đầm. Tôi nằm ở một góc vỉa hè.

Những con người đi ngang đều chỉ liếc qua tôi rồi nhanh chóng bước đi. Tôi cũng sớm chẳng còn sức nhấc đầu lên nữa, chỉ nghiêng một mắt ngắm nhìn bầu trời xám xịt.

Mọi thứ chung quanh vắng lặng, chỉ có tiếng tàu điện ở xa xa vọng lại như tiếng sấm ầm ỉ. Âm thanh đoàn tàu trên cao vừa đều đặn vừa mạnh mẽ.

Tôi sùng bái thứ âm thanh này.

Nếu như tiếng đập thành thạch khe khẽ nơi lồng ngực đã giúp tôi vận động được, thì không rõ âm thanh kia đang giúp thứ to lớn đến mức nào chuyển động được.

Đó chắc là nhịp đập của thế giới này. Thế giới mạnh mẽ, to lớn và toàn mỹ. Nhưng tôi lại chẳng thể thành một phần của thế giới đó.

Những hạt mưa lất phất, rơi đều đều, lặng thinh. Tôi vẫn cứ áp má vào đáy thùng các tông, đồng thời lại thấy bản thân như đang dần bay lên. Bay lên trời cao, lên mãi.

Một lúc sau, có tiếng tách nhỏ, tôi cảm giác như mình sắp lìa khỏi thế giới này...

Ban đầu, tôi được kết nối với thế giới này bởi mẹ. Mẹ ấm áp, lại dịu dàng, nuông chiều mọi mong muốn của tôi. Nhưng giờ bà đã chẳng còn nơi đây nữa.

Tại sao lại thành ra như thế, tại sao tôi lại bị bỏ rơi trong thùng các tông giữa cơn mưa thế này, tôi chẳng nhớ nổi nữa.

Bọn tôi vốn không thể nhớ được điều gì với điều gì cả. Những thứ lưu lại trong ký ức chỉ còn điều thực sự quan trọng mà thôi. Nhưng lại chẳng có điều gì tôi muốn nhớ.

Cơn mưa vẫn cứ êm ái đổ xuống.

Bụng đói mềm, tôi cứ từ từ, từ từ bay lên bầu trời màu xám. Tôi nhắm mắt lại, đợi chờ giây phút bản thân vĩnh viễn lìa khỏi thế giới này.

Tôi có cảm giác tiếng tàu điện mỗi lúc một to.

Khẽ he hé mi mắt, tôi nhìn thấy gương mặt một cô gái loài người. Cô ấy đang che một cái ô to tướng, trong suốt, đứng và nhìn chăm chăm xuống chỗ tôi nằm.

Người này xuất hiện từ lúc nào thế nhỉ?

Cô ấy ngồi xổm, gối cằm lên đầu gối nhìn tôi. Một lọn tóc dài rủ xuống trán. Tiếng đoàn tàu dội vào ô, to hơn bao giờ hết. Cả mái tóc cô ấy và thân thể tôi đều ẩm hơi nước, đầy mùi hương dễ chịu của mưa.

Tôi gắng gượng nhấc đầu lên, hai mắt nhìn thẳng vào cô gái đó.

Đôi con ngươi cô ấy khẽ động. Trong một thoáng, ánh mắt đó nhìn đi chỗ khác, rồi như thế đã quyết tâm, cô ấy lại nhìn tôi thật kĩ lưỡng. Chúng tôi đấu mắt một hồi lâu.

Trục Trái đất lặng lẽ quay, nhiệt độ cơ thể cô ấy và cả tôi lặng lẽ giảm dần trong lòng thế giới.

“Đi thôi nào. Về cùng chị.”

Những đầu ngón tay lạnh như nước đá của cô ấy nhẹ chạm vào thân thể tôi. Cô ấy nhẹ nhàng ôm tôi vào lòng. Nhìn từ bên trên, chiếc hộp các tông nhỏ bé đến đáng ngạc nhiên. Cô ấy ủ tôi vào giữa chiếc áo jacket và áo len của mình. Thân thể đó ấm áp đến khó tin.

Tôi nghe cả tiếng tim cô ấy đập. Cô ấy vừa bước đi, tiếng tàu điện cũng chạy vụt qua. Tôi, cô ấy và nhịp đập của thế giới này đã vận động cùng một lúc.

Ngày hôm đó, cô ấy đã nhặt tôi về. Vậy nên, tôi là con mèo của cô ấy.

Hầu như mọi thứ trong xã hội đều được giải quyết bằng ngôn từ.

Tôi bắt đầu có suy nghĩ như vậy từ khi đi xin việc và bước ra xã hội. “Làm cái này giùm nhé” hay “Nhờ chuyển lời cho người A giùm”. Thứ ngôn từ mơ hồ, tan biến ngay lập tức đó lại vận hành mọi công việc. Có thể đó là chuyện đương nhiên với mọi người, nhưng với tôi điều này như một phép màu.

Tôi thích làm việc với đám tài liệu. Bởi chúng thành hình thành dạng hằn hoi và lưu lại được. Cũng nhờ có thể làm tốt được thứ công việc “tay to” mà mọi người hay cho là phiền phức này nên tôi khá được coi trọng ở chỗ làm hiện tại.

Tôi thấy làm việc với tài liệu thoải mái hơn tiếp xúc với người khác. Tôi vốn không phải người hoạt ngôn. Chưa nói được bao câu đã hết cả chuyện để nói rồi. Bạn bè tôi lại toàn những người nói giỏi. Mỗi khi buôn chuyện với cô bạn Tamaki học chung từ cao đẳng đến nay, những câu chuyện cứ mướt mà tuôn ra như suối, lúc nào tôi cũng được cười bể bụng.

Từ những cảnh trí chẳng lưu lại xúc cảm gì trong tôi, Tamaki đào xới ra rất nhiều ý vị. Như thế cậu ấy có thể nhìn ra những điều mắt tôi không thể nào trông thấy. Tôi nghĩ Tamaki thật tài.

Tôi thích những người hay nói.

Bạn trai tôi tên Nobu. Kém tôi một tuổi, cũng hay nói lảm. Từ chuyện công việc ở công ty bảo hiểm, đến mấy bộ phim khoa học giả tưởng hay nhạc điện tử. Rồi những trận chiến cổ Trung Hoa. Anh ấy kể cho tôi rất nhiều thứ. Nhờ vậy, tôi nắm khá rõ về hệ thống bảo hiểm, cũng rành luôn tên mấy vị tướng quân xưa.

Tamaki giỏi biến những chuyện bên ngoài thành câu chữ, Nobu thì khéo léo dùng ngôn từ lôi ra những thứ tích trữ trong lòng mình. Tôi lại chẳng làm được cái nào cả.

Mỗi kỳ xuân sang, tôi lại nhớ đến chuyện lần đầu đi thuê nhà. Nhất là vào những ngày mưa như thế này.

Một mình tôi đi loanh quanh mấy công ty bất động sản, rồi ngại ngần đóng dấu làm hợp đồng. Đó là lần đầu tiên tôi ở một mình. Ngày chuyển nhà trời cũng mưa tầm tã như hôm nay, Tamaki đến giúp tôi dọn đồ. Lúc đó, Tamaki đã đưa cả cậu đàn em đến, người đó chính là Nobu. Hai người đó giúp tôi đỡ đồ, đóng giá rồi cùng nhau đi ăn ở một quán cơm bình dân gần đó.

Lần đầu tiên tôi phải nhờ đến bạn bè và đàn ông lạ giúp chuyển đồ giùm rồi cùng nhau đi ăn kiểu thế, chuyện cứ ngỡ như trong phim chứ chẳng phải hiện thực nữa. Thấy tôi lúng túng chẳng nói được ra những điều ấy, Tamaki bảo: “Chuyển này làm tớ nhớ thời cao đẳng quá đi.”

Nobu cười. Tôi cũng cố nặn ra một nụ cười. Tôi biết người bình thường ai chẳng trải qua mấy chuyện này rồi.

Rốt cuộc, từ hồi ra ở một mình, bản thân cũng chẳng có chút gì thay đổi.

Một khoảng thời gian sau khi chuyển nhà, Nobu một mình qua nhà tôi. Cái vòi nối với máy giặt ọp ẹp quá, nước thường xuyên rỉ ra từ điểm nối với vòi. Sau khi tôi phàn nàn với Tamaki, cậu ấy đã “phái” Nobu đến chỗ tôi.

Tôi đã rất ngạc nhiên vì cứ tưởng người đến sẽ là Tamaki, nhưng Nobu đã qua cửa hàng đồ gia dụng mua về cả đồng thứ rồi sửa chữa ngon nghề giùm tôi. Tôi còn chẳng biết khóa vòi đường ống nước thế nào nữa.

Nếu có người con trai như vậy luôn luôn ở bên cạnh mình chắc sẽ sướng lắm. Tôi đã vô tư đem những suy nghĩ đó nói với người ta, thật quá sức ngạc nhiên. Đó là lần đầu tiên tôi có thể thành thật nói ra cảm xúc của mình như thế. Ngày hôm ấy, Nobu ngủ lại nhà tôi.

Tôi hiểu ngôn từ có sức mạnh thay đổi thế giới, cũng thấy chúng có chút đáng sợ.

Kể từ sau đó, gần như mỗi tuần chúng tôi đều gặp nhau tại nhà tôi, nhưng công việc của Nobu đột nhiên trở nên bận rộn, cơ hội gặp gỡ cũng ngày một ít.

Tôi cho anh ấy là người yêu mình. Anh ấy nghĩ gì về tôi nhỉ, tôi ước giá như không cần đến ngôn từ mà tâm linh vẫn có thể tương thông với nhau.

Những bộ truyện tranh thiếu nữ tôi đọc trong tạp chí hồi còn tiểu học luôn kết thúc khi người ta nên đôi. Có người yêu giúp cô gái trở nên hạnh phúc. Nhưng tôi biết hiện thực không kết thúc tại điểm đó. Có người yêu lắm lúc còn cô đơn hơn cả khi chưa có.

Hôm nay, tôi gặp Nobu sau ba tháng trời xa cách. Lâu lắm tôi mới được gặp Nobu. Hai đứa sóng bước đi dạo dưới mưa. Anh ấy vẫn hay nói và dịu dàng như trước.

Thả nổi bản thân và lang thang giữa những ngôn từ của anh ấy thật vô cùng dễ chịu. Nhưng mà, tôi sẽ lại trở nên bất an khi chỉ còn lại một mình. Không khác gì bản thân đang trôi nổi giữa một đại dương không chỗ đứng.

Chúng ta đang hẹn hò phải không? Tôi không thể nào nói ra câu đó. Lỡ nhận về câu trả lời sẽ kết thúc luôn mối quan hệ giữa hai bên, tôi chắc chắn sẽ chết đuối mất.

Hôm nay, tôi cũng như một loại vệ tinh nhân tạo, cứ lòng vòng quanh quẩn giữa những câu từ muốn nói, đáp lại anh những lời vô thưởng vô phạt. Tôi chẳng khác gì một đứa trẻ tiểu học. Có lẽ một đứa trẻ như tôi chẳng thể giải quyết nổi một chuyện còn con con như vậy, nên mọi thứ mới thành ra như thế.

Rốt cuộc, anh ấy cũng chẳng nói ra điều tôi muốn nghe.

Đến gần cơ quan anh ấy, chúng tôi chia tay. Tôi thầm nghĩ chắc lần tới gặp được nhau sẽ còn lâu lắm. Lúc về tới ga, tôi chọn đi một cung đường khác với mọi khi. Tuy đó là đường vòng, nhưng tôi đang có hứng đi dạo bộ trong cơn mưa lạnh đầu xuân.

Tại nơi đó, tôi đã gặp chú mèo ấy.

(2)

Căn hộ của cô gái này thấm đượm mùi hương của cô ấy, thật dễ chịu.

Buổi sáng đầu tiên bên cô ấy, tôi đã rất ngạc nhiên vì chưa từng được thức dậy ở nơi nào ấm áp đến vậy. Cô ấy đã dậy từ trước, đang đun nước bên bếp.

Cô ấy cất tiếng “chào buổi sáng” khi tôi đang chăm chú nhìn hơi nước nghi ngút bay ra từ miệng ấm đun nước. Cô ấy kéo cái rèm đánh soạt. Ánh bình minh nhuộm cả màu mây, thật đẹp.

Căn hộ của cô ấy nằm trong một khu chung cư hai tầng trên đỉnh dốc nên tôi có thể nhìn thấy đoàn tàu đi về chỗ cung đường sắt trên cao. Đó là lần đầu tiên tôi biết được những âm thanh kia phát ra từ đoàn tàu đó.

Khi tôi kể lại cho cô ấy những cảm xúc mạnh mẽ trong mình, cô ấy đã nói, “Ừm. Thật tốt, Chobi nhỉ!” Cô ấy cười.

Chobi?

“Tên em đấy, Chobi.” Đây là lần đầu cô ấy gọi tôi bằng cái tên đó.

Chobi. Tôi thích cái tên này. Cái tên cô ấy đã đặt cho. Tôi dặn lòng sẽ nhớ mãi buổi sáng hôm đó.

Tôi thích cô ấy ngay. Cô ấy vô cùng xinh đẹp, lại dịu dàng. Nhận ra tôi đang nhìn mình, nét mặt cô ấy như dịu lại, khẽ mỉm cười với tôi.

Trước khi lấy đồ ăn cho mình, cô ấy chuẩn bị giùm bữa ăn của tôi. Đĩa sữa và đồ hộp, thứ thức ăn cho mèo nhai rào rào.

Khi tôi liếm láp đĩa sữa, cô ấy cũng ngồi thụp xuống bên tôi, hai tay cầm cái cốc sứ màu trắng ngà đổ đầy thứ sữa ấm ấm. Hai chúng tôi ở cạnh nhau, cùng uống chung một thứ.

Mọi hành động của cô ấy đều nhất mực ung dung, thư thái nên tôi luôn cảm thấy yên bình khi ở bên cạnh.

Tôi chỉ ăn một nửa chỗ thức ăn được chuẩn bị cho mình (tôi luôn chừa lại một phần để dành những lúc cần thiết như bản năng đã mách bảo) rồi nằm ngửa bụng ra bên cạnh cô ấy. Cô ấy chậm rãi vuốt ve đám lông mao nơi bụng tôi, tôi ve vấy đuôi thỏa mãn.

Tôi thích leo lên bụng khi cô ấy đang nằm bệt dưới sàn. Những lúc ấy, thường cô ấy đang đọc thứ gì đó, và cô ấy sẽ im lặng vuốt lưng tôi. Tôi thích nhìn cô ấy giặt đồ. Chỗ quần áo được trút bỏ đó luôn thấm đượm mùi hương của cô ấy, tôi cảm thấy khoan khoái khi được lăn lộn trong đó.

Tôi thích cả khi cô ấy phơi đồ nữa. Hai đứa cùng ra ngoài ban công, tôi nhìn cô ấy giũ quần áo ra phơi, với bầu trời xanh cao rộng, bóng những người đi bộ trên vỉa hè và hàng ô tô qua lại.

Giường ngủ của tôi là cái áo len của cô ấy, tôi cứ nằm cuộn trên đó mà ngủ thôi. Đó là cái áo len trắng cô ấy đã mặc trong lần đầu gặp gỡ. Hôm đầu tiên tôi đến nhà cô ấy, do một giấc mơ nào còn chẳng nhớ nổi, tôi đã gào lên giữa đêm rồi mở choàng mắt ra. Lúc đó, cô ấy đã ở bên tôi, khẽ khàng ve vuốt tôi.

Cô ấy vô cùng dịu dàng, và ấm áp. Cô ấy còn tự làm đồ ăn cho mình.

Tôi thích khi cô ấy làm món súp miso. Bởi tôi sẽ được ăn thêm chút cá bào khô. Tôi thích cô ấy ăn món đậu phụ lạnh nữa. Bởi cô ấy sẽ cho cá bào khô lên hộp đồ ăn của tôi. Cô ấy vừa nấu ăn vừa lầm nhảm nhiều bài hát lắm. Tôi rất thích giọng hát của cô ấy.

“Chobi.” Lúc nào cô ấy cũng gọi tôi như thế. Thông qua cái tên đó, tôi và cô ấy đã kết nối với nhau và thông qua cô ấy, tôi kết nối mình với thế giới này.

Mỗi sáng, tôi đều dậy vào cùng một thời điểm, chuẩn bị bữa sáng theo cùng một cách, xem cùng một chương trình ti vi, và đi làm vào cùng một giờ. Kể từ khi chuyển ra sống một mình, tôi cảm thấy vui sướng vì có thể sống theo đúng nguyên tắc. Khi bản thân kiểm soát được một số thứ, tôi cảm thấy trái tim bình

yên hơn.

Dẫu có Chobi về ở, cuộc sống của tôi cũng chẳng có xáo trộn gì mấy. Hồi nhà tôi còn nuôi chó, chúng tôi phải đưa nó đi dạo bất chấp mưa gió hay tuyết rơi nên khá là vất vả, nhưng mèo lại là sinh vật không cần tốn nhiều công chăm sóc.

Hôm nay cũng thế, báo thức vừa reo tiếng đầu tiên, tôi đã mở mắt, ngắt chuông báo thức. Tôi cảm thấy sự tồn tại của Chobi trong căn phòng. Tôi lấy cái nhiệt kế để chỗ gối rồi cặp nhiệt độ. Kể từ khi bắt đầu hẹn hò với Nobu, tôi đã có thói quen ghi lại nhiệt độ cơ thể mình. Việc đó giờ đã trở thành một thói quen, nên nếu không đo tôi lại thấy bất ổn, thấy phí phạm cả những ghi chép trước giờ nữa.

Trong khi ánh sáng ban mai ủa vào rực rỡ từ ô cửa sổ to tướng, tôi làm bữa sáng. Tôi nấu thành rất nhiều nắm cơm nhỏ, phần còn thừa có thể dùng cho hộp cơm trưa. Tôi cùng Chobi uống sữa, rồi cởi bộ pijamas ra, thay quần áo đi làm. Nhìn cảnh Chobi lăn lộn với bộ pijamas của mình, tôi như quên cả thời gian.

Tôi thích ngắm khuôn mặt nhìn nghiêng khi cô ấy trang điểm trước gương. Tay cô ấy thuần thục trải những thứ dụng cụ nhỏ nhỏ ra, dùng đúng theo thứ tự. Mọi động tác đều rất chuẩn mực. Rồi cô ấy cất trả lại từng thứ đã lấy ra về đúng chỗ cũ, cuối cùng là xịt chút nước hoa. Mùi thơm ngan ngát bay khắp căn phòng. Hương nước hoa của cô ấy êm êm như mùi cỏ dầm sắc mưa.

Chương trình dự báo thời tiết của ti vi thông báo cho ta biết thời tiết ngày hôm nay. Mỗi buổi sáng, khi chương trình đó kết thúc, cô ấy rời khỏi nhà.

Tôi rất thích hình ảnh cô ấy rời khỏi căn hộ mỗi sáng. Mái tóc dài buộc gọn lại, mặc vào cái áo khoác tiếp với màu tóc, cô ấy xỏ đôi giày cao gót.

Tôi đứng ở chỗ đi giày nhìn cô ấy. Cô ấy ngồi thụp xuống, rồi lấy tay vỗ lên đầu tôi. “Chị đi nhé!”. Cô ấy nói thế rồi đứng thẳng lưng lên, mở cánh cửa sắt nặng nề ra.

Ánh sáng ủa vào từ chỗ cửa, tôi hơi nheo mắt lại. Chị đi cẩn thận.

Với tiếng giày lộc cộc rất dễ chịu, cô ấy bước vào trong màn ánh sáng đó. Vẫn còn cảm nhận dấu vết bàn tay cô ấy vương lại trên đầu, tôi lắng nghe tiếng giày của cô ấy từng bước đi xuống cầu thang chung.

Sau khi tiễn cô ấy đi, tôi nhảy lên ghế, nhìn từ ban công xuống, ngắm tàu đi lại trên cung đường sắt trên cao. Biết đâu đấy, cô ấy đang ở trong đó thì sao. Tôi ngắm tàu qua lại chán chê rồi nhảy xuống khỏi ghế.

Hương nước hoa của cô ấy vẫn còn thoảng đâu đó trong căn phòng. Tôi cuộn mình trong mùi hương đó, ngủ thêm giấc nữa.

Đoàn tàu đông nghẹt người lắc la lắc lư, tôi nghĩ tới Chobi.

Khi Chobi đang ngủ hay tập trung nghịch một thứ gì đó, tôi có gọi thế nào nó cũng vờ như chẳng biết, nhưng cứ khi muốn được quan tâm lại tự dưng lăn ngửa bụng ra đó cho tôi xem. Khi tôi vờ như không nhận thấy và bước qua nó, nó lại chạy theo, rồi lăn ngửa ra trước mặt mình. Trông nó dễ thương chết đi được.

Tôi chột phì cười, rồi vội vội vàng vàng thu ngay nét mặt lại. Đồng nghiệp và các em sinh viên cũng hay đi chuyển tàu này. Lỡ bị họ nhìn thấy thì ngại lắm.

Thật tuyệt khi có ai đó ở nhà chờ mình. Tôi chột nhìn thấy một tờ quảng cáo của công ty môi giới hôn nhân dán trên cánh cửa tàu.

Niềm vui của hôn nhân có lẽ chính là điều giản dị thế này thôi. Niềm vui có thể lấp đầy nhờ một chú mèo.

Trong đám bạn học của tôi cũng có người đã kết hôn rồi. Vừa tốt nghiệp xong, cậu ấy đã tiến tới luôn với người bạn trai thời đại học. Người bạn đó có gửi thiệp mừng năm mới đến nhà bố mẹ, đó là một bức ảnh cậu ấy ôm con bên chồng. Tôi đã thử ghép hình ảnh của Nobu và mình vào đó trong tưởng tượng, nhưng thấy làm vậy chẳng thực tế chút nào cả nên chỉ biết cười cay đắng.

Tôi còn chẳng dám hỏi anh xem hai người có thực sự đang hẹn hò không, thì có thể nói gì đến chuyện kết hôn cơ chứ. Hay là khi nào tôi lỡ có bầu thì người ta mới chịu lấy tôi chẳng?

Trước đó, liệu tôi có ý muốn kết hôn không?

Tôi thử tưởng tượng đến cảnh bản thân khi về già sống trong một căn hộ chỉ toàn mèo là mèo.

Loa thông báo trong toa tàu vang lên, sắp đến ga chuyển tàu rồi.

Cố gắng đứng thẳng lên, tôi rời khỏi đoàn tàu.

Tôi làm công việc văn phòng cho một trường dạy nghề chuyên ngành mỹ thuật - thiết kế. Tôi đến chỗ làm, ngồi vào bàn của mình. Vì đặc trưng nghề nghiệp, chúng tôi có rất nhiều tư liệu và giấy tờ. Chồng tài liệu từ bàn của người đồng nghiệp chìa qua làm đổ cả ống cắm bút của tôi. Tôi cũng không thích người ta cho mình có lòng dạ hẹp hòi nên chẳng nhắc họ chuyện đó. Vốn cái bàn cũng chật chội rồi mà. Tôi tự nhủ với lòng như thế rồi bật máy tính lên.

Mở mắt tỉnh dậy khỏi giấc ngủ sâu, tôi duỗi dài người rồi bắt đầu chuyển đi dạo.

Đi qua cái lỗ đã được khoét sẵn để nối đường ống gas hay thứ gì đó, tôi ra ngoài ban công. Để tôi có thể ra ngoài được, cô ấy đã cố gia công thêm một cái cửa cho tôi. “Khi nào em lớn hơn, chắc sẽ không chui qua được nữa nhỉ? Thôi cứ để đến lúc đó hãy tính vậy.”

Tuy cô ấy đã nói vậy nhưng loài mèo chúng tôi có khả năng tự do chui qua những chỗ hẹp hơn cô ấy tưởng nên rồi sẽ ổn thôi.

Trời hôm nay thật đẹp. Có cơn gió mát lành thổi qua. Từ những kẽ hở giữa thanh vịn ngoài ban công, tôi ngắm nhìn ô tô và người qua lại trên đường. Sau khi xác nhận được thế gian vẫn đang tuần hoàn, tôi nhảy qua ban công hai nhà kề cạnh, ra đến khu cầu thang bên ngoài.

Bên ngoài tràn ngập những mùi. Mùi của đất, mùi của những loài sinh vật khác đến theo cơn gió, mùi của căn bếp ở đâu đây, mùi khí thải lẫn cả mùi khu đổ rác.

Khi đã đứng yên vị trên mặt đất, tôi ngẩng đầu lên nhìn căn hộ cô ấy ở. Khu chung cư hai tầng kẹp giữa hai tòa nhà cao ngất. Tuy cửa sổ nhà nào cũng y như nhau, tôi vẫn thấy căn hộ của cô ấy thật đặc biệt.

Tôi đi dạo quanh chung cư. Loài mèo chúng tôi hay giữ lãnh địa cho riêng mình. Khu vực xung quanh chung cư nhà cô ấy là lãnh địa của tôi. Tôi hít ngửi mùi khắp chốn, kiểm tra xem có mùi của con mèo khác dám lại gần khu này không, rồi gia cố thêm mùi của chính mình.

Thành thật mà nói, bản thân tôi không phải là kẻ ngoan cố thích giữ lãnh địa riêng nhưng bản năng loài mèo đã nhắc tôi phải làm thế.

Tôi luôn kết thúc cuộc tuần tra của mình vào tầm này. Nhưng mà, một khi đã quen với khu vực quanh đây rồi, tôi nảy ý định mở rộng thêm lãnh địa của mình. Tôi định mở rộng theo hướng ngược lại với tuyến đường sắt trên cao, đi theo lối dốc. Bởi vì không thấy mùi con mèo nào ở khu vực quanh đó.

Lãnh địa càng rộng càng tốt. Đó cũng là bản năng của loài mèo bọn tôi. Nhưng mà, lỡ gây phiền cho những con mèo khác thì tôi cũng xin kiếu.

Để tránh bị xe đụng và bị người khác tọc mạch tôi cố gắng đi trên những chỗ cao hoặc luồn qua những khe hẹp. Như đi trên nóc hàng rào hay luồn dưới những luống cây chẳng hạn.

Cuối cùng, tôi cũng đi đến một căn nhà có khu vườn xanh mướt.

Tôi hiểu ngay lý do tại sao quanh nơi này không có con mèo nào khác. Chỗ này có một con chó to tướng. Nhìn con chó đó cũng có vẻ già rồi, tai dài thượt, màu lông đen trắng.

Căn bản, lũ chó chẳng bao giờ hoan nghênh bọn mèo chúng tôi. Khi tôi đang định bỏ chạy khỏi đây, con chó đã cất tiếng gọi tôi, “Lâu rồi không gặp, Shiro!”

Giọng của nó có vẻ vui lắm, tôi chớp mắt một cái. Con chó to là thế, nhưng không có vẻ gì trịch thượng. “... Xin chào!” Tôi sợ sệt đáp lời.

“Nàng vẫn là một mỹ nữ như xưa nhỉ?”

Mỹ nữ ư? Có vẻ như con chó này không phân biệt được mèo đực hay mèo cái thì phải. “Này, cháu là đực đấy.” Với một giọng lí nhí, tôi đáp lại. Đương nhiên là sau khi kiểm tra rõ ràng là con chó đã bị xích lại.

“Vây ư, vây ư?” Không hề có vẻ phật ý, con chó nói tiếp. “Vây thì là một cậu trai khá đấy.” Nó nói mà chẳng để tâm gì.

“Cảm ơn nhé.” Tôi thành thật nói lời cảm ơn. Con chó này cũng kỳ lạ thật. Tôi cảm thấy tò mò. “Cháu không phải là Shiro, cháu là Chobi.”

Đôi mắt chó mở lớn. “Vậy à, Chobi... không phải Shiro ư. Xin lỗi vì ta đã nhầm lẫn. Bởi chỗ này là lãnh địa của Shiro mà.”

Nghe nói vậy, tôi thấy thất vọng quá. Chốn đã có chủ thì chẳng còn gì thú vị nữa. “Nhưng mà, chỗ này không có mèo mà. Không hề có mùi gì cả.”

“Đúng là vậy. Ta đã bảo vệ không cho mèo khác lại gần chỗ này mà.” Con chó nói ra một câu thật quái lạ.

“Chó lại bảo vệ lãnh địa giùm mèo ư, cháu chưa từng nghe nói đấy.”

“Ta đã hứa rồi. Với Shiro.”

“Vậy thì, con mèo tên Shiro đó đã đi đâu rồi?”

“Dạo này ta chẳng hề nhìn thấy. Lần cuối gặp nhau, bụng nàng ấy đã to lắm rồi.”

À. Tôi cũng nghĩ đến chuyện đó rồi. Một con mèo giống tôi, trắng tuyết ư...?

“Có khi đấy chính là mẹ cháu.” Tôi cố ép ra thành lời. Giờ tôi đơn độc thế này, đỉnh đồi cũng không còn mùi mèo nữa, nguyên nhân chỉ có một. Shiro đã không còn.

Con chó thở dài một tiếng. “John.” Rồi nó nói vậy.

“John?”

“Đó là tên ta. Từ giờ, ta có chuyện quan trọng muốn nói. Ta nghĩ cháu nên biết thì hơn.” John đổi cách nói chuyện.

“Cháu hiểu rồi, thưa John.”

“Chobi. Shiro có nuông chiều cháu không?”

“Cháu không nhớ. Nhưng được thế thì thật tốt quá.”

“Vậy à...?” John không nói năng gì hồi lâu. “Shiro với ta cũng giống như người yêu vậy.” John đã lập tức đổi đề tài rồi.

“Người yêu?” Tôi hỏi.

“Những người con gái xinh đẹp, đều là người yêu của ta hết.”

“Hả?”

“Shiro có bộ lông trắng tuyết đẹp y như cháu vậy.” John nói với giọng mơ màng.

“Cảm ơn ạ.” Bộ lông tôi đẹp được thế này là do cô ấy cắt công chải chuốt cho đấy.

“Ta quan tâm đến cháu và những người anh em của cháu mà Shiro đã sinh ra.”

Tôi nghe những lời ấy, ngực có đôi chút nóng lên.

“Từ giờ, Chobi, cháu cứ giữ lấy nơi này làm lãnh địa.”

“Được ư? Cháu ấy ạ?”

“Chắc Shiro sẽ vui lắm. Cũng là minh chứng Shiro đã từng tồn tại.”

“Cảm ơn John.”

“Ta làm vì người yêu xinh đẹp của mình thôi.” John ngáp lớn một tiếng. “Lúc nào lại đến chỗ ta chơi nhé.” Như muốn kết thúc câu chuyện, John lấy chân trước làm gối, lăn ra ngủ.

Tôi vừa lững thững bước xuống đồi vừa nghĩ chuyện này thật kỳ lạ.

Lúc đó, khi sắp sửa rời bỏ thế giới này, tôi đã được cô ấy cứu về, và được sống tiếp bằng một cách nào đó. Thế rồi, khi tôi tùy hứng lang thang lại tình cờ gặp được John... nghe được câu chuyện về mẹ mình, lại thừa hưởng cả lãnh địa của bà.

Tôi là kẻ tưởng như đã bị vứt bỏ khỏi thế giới này vậy mà lại cảm nhận được rằng từ giờ mình sẽ dần ăn khớp với nó. Bởi tôi đã trở lại với thế giới.

Nghỉ trưa. Sau khi ăn hộp cơm ngay tại bàn, tôi bước vào một quán cà phê gần nơi làm việc. Giá quán này có hơi đắt, sinh viên thường không ra vào nên tôi có thể thư giãn được.

Sau khi gọi cốc cà phê, tôi chợt nhận ra mình chưa kể với Nobu về Chobi.

Thông thường, tôi hiếm khi chủ động gọi cho anh ấy. Đúng là lúc nào Nobu cũng có vẻ bận rộn nhưng lý do không chỉ có thế. Tôi thấy sợ. Lỡ tôi không thể kéo dài cuộc chuyện trò, lỡ tôi nói ra điều gì thất thố, anh ấy lại ghét tôi mất.

Nhưng mà, tôi có thể kể rất nhiều chuyện về Chobi. Không biết Nobu có thích mèo không. Hay anh ấy ghét chúng nhỉ? Tôi còn chẳng biết chuyện đó. Có rất nhiều chuyện nhỏ nhặt kiểu đó để tôi có thể hỏi anh, vậy mà tôi chưa từng gọi ra lần nào cả.

Lục trong lịch sử cuộc gọi đến, tôi gọi vào số của Nobu. Thời gian cũng khá lâu rồi. Đợt trước, ngày nào anh ấy cũng gọi cho tôi đến mấy lần. Sau một hồi chuông dài, tiếng hộp thư thoại vang lên. “Hiện tại tôi không thể nghe điện thoại. Nếu có việc cần...”

Cảm xúc đột nhiên tụt dốc. Tôi chẳng nhấc gậy lại gì cả, ngắt cuộc gọi luôn. Tôi thờ dãi đánh thượt, thả mình lún sâu vào cái ghế sofa trong quán cà phê.

Điện thoại rung lên, tôi vội vàng kiểm tra màn hình thì là một tin nhắn từ Tamaki. Bằng cách nói vô cùng hồ hởi đầy icon, cậu ấy viết: “Tuần lễ vàng* này đi chơi đâu đi!”.

Cái kiểu cách rủ rê thế này đúng là Tamaki. *Đợt tới xem đã...* Tôi trả lời tin nhắn. Chỉ định viết có thể thôi, nhưng tôi lại gửi thêm ảnh Chobi nữa.

Nhân viên phục vụ mang cà phê lên. Tôi uống một hơi hết chỗ đó rồi quyết tâm gửi tin nhắn cho Nobu. Nobu hiếm khi nhắn tin cho tôi lắm. Anh ấy là dạng người thích nói trực tiếp khi có điều gì muốn tâm sự hơn.

“Em nhật được con mèo. Tên nó là Chobi.” Sau một hồi suy nghĩ, rốt cuộc tôi chỉ viết ra được một câu đơn điệu. Đính kèm theo đó là ảnh Chobi. Tôi hoang mang không rõ có nên gửi cả ảnh mình không nhưng mà thôi.

Ảnh Chobi thì chỉ toàn cảnh cậu chàng đang phơi bụng ra thôi.

Cô ấy luôn về nhà vào một giờ cố định. Khi nghe tiếng giày cao gót lộc cộc bên ngoài hành lang bê tông, tôi đã lao sẵn ra chỗ hiên đợi cô ấy. Rồi cánh cửa sắt nặng nề cũng mở ra, cô ấy xuất hiện.

Mừng chị về! Tôi kêu lên.

“Chị về rồi đây.” Cô ấy vừa tháo giày ra, vừa vỗ đầu tôi. Đôi lúc, cô ấy còn ôm tôi cơ. Lúc cô ấy từ ngoài về thường mang theo rất nhiều thứ mùi.

Mùi của những con người khác, mùi đất của những nơi tôi chưa từng đến. Mùi không khí xa lạ. Tôi vui vẻ hít ngửi những thứ mùi cô ấy mang về rồi cạ gáy mình vào cổ chân cô ấy. Đó là để gia cố thêm mùi hương của mình đã nhạt bớt nơi cô ấy.

Hôm nay tôi có rất nhiều chuyện để kể. Chuyện gặp được John, chuyện lãnh địa của mẹ, chuyện trên người cô ấy có mùi mới.

Cô ấy vừa nghe tôi kể chuyện vừa mở đồ hộp dành cho bữa tối rồi đứng vào trong bếp.

Tôi vừa ăn hộp đồ ăn, vừa meo meo kể chuyện về mẹ thì điện thoại cô ấy reo lên.

Có lẽ là Nobu. Tôi tắt bếp, gác lại đôi đũa cả rồi vội lấy điện thoại. Đáng tiếc, cái tên hiển thị trên màn hình lại là tên của mẹ. “A lô.”

Chobi cào hộp các tông sột soạt âm ỉ để mài móng. Chắc tiếng điện thoại làm nó giật mình nên mới hơi bất mãn thế.

“Ái chà, Miyu, sao giọng con buồn thiu thế?”

Hình như nỗi buồn bã vì không phải Nobu gọi lại đã truyền cả tới mẹ mất rồi. “Có gì đâu ạ.”

“À, có phải con ngờ bạn trai gọi nhưng lại là mẹ nên thất vọng không?”

Bị ném bóng trực tiếp như thế, tôi chẳng biết phải đáp sao cho vừa.

Thấy tôi im ắng, mẹ vội hỏi ngay, “Ơ kìa, con có bạn trai từ bao giờ thế? Phải giới thiệu cho mẹ với chứ. Này, người ta có tốt không?”

“Không có đâu mà mẹ.”

“Mà, thôi bỏ qua. Tuần lễ vàng này con tính sao?”

“Xin lỗi mẹ, bạn con định tới chơi.”

“À, bạn trai hả?”

“Bạn con. Bạn Tamaki hồi cao đẳng ấy.”

“À, con bé Tama hả? A ha ha! Mẹ thì không sao nhưng bố con dạo này hay cô đơn lắm, đôi lúc cũng nên thò mặt về nhà đi.”

“Vâng.”

“Còn đủ gạo không?”

“Vẫn đủ ạ.”

“Đùa à, mẹ lỡ gửi rồi.”

Trước khi gửi mẹ phải hỏi tôi đã chứ...

“Con có muốn gì không?”

“Không có ạ.”

“À, vậy hả? Chào con.”

Mẹ ngắt cuộc gọi. Mẹ tôi chẳng bao giờ nghe lời người khác nói cả. Một bà mẹ như thế sao lại sinh ra một đứa con như tôi nhỉ, thật kỳ lạ. Nhưng cảm xúc của tôi cũng khá lên chút ít. Có cảm giác mẹ đã chia bớt chút sức mạnh của bà cho tôi.

Trong cơn hưng phấn, tôi gửi một tin nhắn cho Nobu. “GW này anh có dự định gì không?”

Trong khi đang luộc mì udon thì tin trả lời đến.

“Xin lỗi, anh bận việc.” Chỉ có đúng năm chữ. Anh cũng chẳng nói gì về ảnh Chobi. Hà. Tôi thở dài.

Do bật tắt bếp nhiều lần, mì udon đã bị trương quá, tôi rắc lên đó nửa gói cá bào khô, phần còn lại rắc lên trên đĩa thức ăn cho mèo.

Mùi hương đó làm Chobi vô cùng phấn khích. Hôm nay chú mày được hậu đãi đấy nhé.

Dọn dẹp lại đám ảnh chụp trong điện thoại, tôi chợt thấy một bức ảnh chụp chung với Nobu. Bức ảnh chụp chung với hình nhân hoạt hình tại công viên trò chơi nổi tiếng nhất Nhật Bản. Nhìn vào tấm ảnh, tôi chợt thấy chán nản.

Chobi trèo lên trên đùi tôi, thò mặt ra ở khoảng trống giữa cái bàn và người tôi.

“Đây là chị.”

Vẻ mặt của tôi trong ảnh như thể một người bị đặt vào nhầm chỗ.

“Còn người này là người yêu chị.”

Tôi đã nói với Chobi thế đấy. Chobi ngắm nghía bức ảnh của tôi với vẻ lạ kỳ.

Đêm đến là lúc đi tuần chung quanh, tôi mở mắt. Cô ấy vẫn còn thức, đang nghịch điện thoại dưới ánh đèn leo lét. Hiếm khi cô ấy thức khuya đến thế. Cô ấy đã thay sang bộ pijamas nên chắc cũng tắm rửa hẳn hoi rồi.

Tôi cố gắng không làm phiền cô ấy, khẽ khàng nhìn quanh căn phòng một lượt, khi thấy không có điểm gì khác lạ, tôi mới uống chút nước trong đĩa đựng nước, ăn hết chỗ thức ăn còn sót lại từ bữa tối rồi leo lên đùi cô ấy.

“Đúng là nên bỏ đi thôi.” Cô ấy lăm bằm như thế rồi xóa mấy câu chữ đang viết trên điện thoại đi.

Nhìn lên cô ấy, tôi thấy gương mặt đỏ đang có cùng biểu cảm với bức ảnh cô ấy đã cho tôi xem sau bữa tối. Một điệu cười cứng nhắc. Tôi cũng mong mình có thể đọc được chữ. Vừa nghĩ vậy, tôi vừa chui vào cái ổ làm từ chiếc áo len của cô ấy, chuẩn bị đánh thêm giấc nữa.

(3)

Đợt nghỉ Tuần lễ vàng, Tamaki đến nhà tôi chơi.

Bọn tôi cũng tính đi du lịch nhưng nhà tôi giờ lại có mèo nên thành ra cậu ấy qua nhà tôi ngủ lại. Tôi nấu vài món ăn, rồi hai đứa uống bia với nhau. Vừa xem cái đĩa DVD Tamaki mang qua, bọn tôi vừa tán mấy chuyện vãn vơ.

Chobi chưa gì đã quen với Tamaki rồi, còn lật bụng cho cậu ấy vuốt ve.

“Cậu chàng đa tình gớm~” Tamaki nói vậy rồi cười xòa.

“Bạn bè mới là thứ cần có nhĩ...” Khi tôi nói vậy...

“Lũ đàn ông thật dở hơi!” Tamaki đột nhiên cáu kỉnh. Hình như chàng trai cậu ấy để mắt đến ngực quá nên mãi không nhận ra tình ý của Tamaki.

Mà phải, tôi cũng chưa nói với Tamaki chuyện với Nobu. Tôi đã định khi nào hai đứa chính thức hẹn hò thì thông báo một thể, nhưng mọi thứ cứ mơ mơ hồ hồ như thế đến tận bây giờ... Nên thành ra mãi chẳng nói ra được.

Tamaki chỉ ở lại đúng một ngày thôi, nhưng tôi cười đủ cho cả tháng. Nhờ có Tamaki đánh bay những cảm giác âu sầu gần đây, tôi mới được sạc thêm chút sức sống.

Trên trường chúng tôi có một cô bé vẽ đẹp đến mức khiến người ta phải trầm trồ. Theo lời mấy giảng viên lâu năm, mỗi năm đều có một hoặc hai đứa trẻ tài năng nào đó nhập trường. Cô bé này tên là Reina, vẽ tranh phong cảnh tự nhiên rất đẹp, với tông màu mơ hồ như không thật. Tôi luôn trông ngóng mỗi lần con bé nộp bài tập lên. Chỉ là, bài tập của cô bé luôn không được giảng viên và các học viên khác đánh giá cao. Do thái độ học tập của cô bé này không được tốt.

“Này, cô Miyu có bạn trai không?” Reina có kiểu ăn nói như thể nó là bạn bè tôi. Mấy đồng nghiệp bảo, có thể con bé đó quý tôi.

“No comment.” Không mất bình tĩnh vì mấy chuyện nhỏ nhặt như thế, tôi đã quá quen với công việc này rồi.

“Hình như Masato thích cô Miyu hay sao đó? Bức tranh cậu ấy nộp đợt trước trông giống cô Miyu lắm.” Reina nhắc đến tên một cậu trai cùng lớp. Điểm này của con bé vẫn còn trẻ con thật đấy.

“Thôi được rồi, nhanh nộp bài đi.”

“Vâng.”

Bài tập phác thảo Reina nộp lần này cũng cực kỳ xuất sắc.

Sau khi Reina đã về lớp, tôi chợt thấy tò mò mới kiểm tra bài vẽ của cậu trò Masato đó. Bức tranh đó có vẻ giống Reina hơn là giống tôi đấy.

Một giảng viên lâu năm - thầy Kamata cầm lấy bài tập của Reina. “Giữ cho một tài năng không bị xóa bỏ còn khó hơn phát triển nó. Thơ Miyazawa Kenji đã nói đấy, mọi thứ năng lực, sức mạnh và tài nguyên không chỉ nằm ở con người thôi đâu...”

Thầy Kamata nhìn xa xăm rồi nói thêm, “Chúng không chỉ nằm ở con người. Năng lực là thứ như vậy đó!”

Những lời đó, tôi thấy sao mà nặng nề.

Mùa hè tới, tôi cũng tìm được bạn gái.

Một cô mèo nhóc tên Mimi.

Tôi tìm thấy Mimi khi đang đi dạo. Tôi đi tuần quanh lãnh địa của mình. Hiếm thấy con mèo nhỏ hơn cả mình, tôi cho rằng đuổi đánh Mimi thì đáng thương quá nên cứ kệ nó đấy. Sau đó, nó biến đi đâu mất.

Ngày hôm sau, Mimi lại bám theo tôi đi dạo. Để tránh ánh mặt trời chói chang, tôi luồn từ bóng râm này sang bóng râm khác, chẳng rõ từ lúc nào Mimi đã bám theo đúng bước tôi đi.

Tính tôi muốn tránh xa phiền phức nên cũng chẳng nói năng gì.

Khi tôi lại gần căn nhà vườn của John, lũ ve núp giữa tàng cây đột ngột kêu lên, làm chúng tôi giật

mình sợ hãi.

“Này, anh có biết đó là tiếng gì không?” Mimi hỏi tôi.

“Chỉ là tiếng kêu của côn trùng thôi.” Khi tôi đáp thế...

“Sai rồi.” Mimi phản đối với vẻ hờn hờ.

“Vậy là thứ gì?”

“Đó là... tiếng gọi mưa đó.” Mimi nói như thể đang thổ lộ một bí mật gì đó.

“Nói đùa.”

“Vậy thì, ta cùng xem thử nhé.”

Tôi và Mimi đứng cạnh nhau đợi cơn mưa đổ xuống.

Rốt cuộc, mưa cũng đến thật.

“Em thắng rồi. Anh phải nghe lời em nói.”

“Thắng hay thua, anh đâu nhớ mình có nhắc gì tới chuyện này đâu...” :

“Không sao. Em thắng rồi nên mai anh cũng phải cùng chơi với em nhé.” Mimi chồm lại gần. Tôi hơi hốt, vội vàng nhảy tránh khỏi Mimi.

“Hiểu, hiểu rồi.”

“Nhất định nhé.”

Ngày hôm sau đó, tôi và Mimi cùng đi dạo, tiếng ve kêu và mưa lại tới.

Cũng chẳng có gì. Những cơn mưa đột ngột đến vào chiều tối mùa hè vốn cũng chẳng phải thứ gì hiếm có. Cả ngày sau đó nữa, Mimi cũng đợi tôi đi dạo.

Mimi giỏi không nhẽo ghê ấy.

Một ngày nọ. Mimi đưa tôi đến một dãy nhà bằng gỗ cũ kỹ. Tôi khá là lo lắng khi lại gần lãnh địa của con mèo khác nhưng Mimi thì bình thản như không.

Một cánh cửa sập kéo kẹt mở ra, cô gái trẻ loài người thò mặt ra. Gương mặt không trang điểm, mái tóc ngắn ngắn. Cô gái này là loại con gái tôi khó tiếp xúc.

“Nhóc lại đến sao?”

Người đó lại gần chúng tôi, Tô! vội vội vàng vàng chui tọt vào dưới gầm một cái ô tô đỗ gần đó nhưng Mimi chẳng để tâm.

“Em giới thiệu nhé, Reina đấy.”

Reina nói, “Đợi ở đây chút nhé” rồi mang từ trong nhà ra thứ gì đó. Thứ này cũng để trong hộp nhưng có mùi khác thứ tôi vẫn thường ăn.

“Đây, bữa cơm cho mày. Nhớ ăn uống hòa bình nhé.”

Tôi thận trọng ăn chỗ đồ hộp Mimi đã chia ra cho. Đây là lần đầu tiên tôi nhận thức ăn từ một người khác ngoài cô ấy. Thứ đồ hộp này đầy dầu mỡ, mùi vị vừa giống thịt gà lại vừa giống cá, một thứ hương vị tôi chưa từng thử qua.

Trên đường về, chúng tôi đi ngang qua một cái tháp sắt cực lớn, phát hiện ra có chim đang làm tổ trên đó.

“Này, anh bắt nó đi.” Mimi nhìn con chim rồi nói.

“Bắt để làm gì chứ.” Bụng tôi cũng no lặc lè rồi.

“Thì em thích bắt.” Mimi ngoáy tí cái đuôi. Có vẻ muốn bắt chúng lắm rồi.

“Chỗ đó cao lắm, không với nổi đâu.

“Kẹt sì!” Mimi vẫn còn là trẻ con. Tôi lờ đi lời thách thức của con bé. “Em không biết đâu!” Mimi nói thế rồi bỏ về mất. Đúng là, tôi vẫn thích tuýp con gái loài người trưởng thành hơn.

Lại một ngày khác. Trong khi đang đi dạo, tôi nằm lên một khoảng sàn bê tông được phủ bóng râm cho mát. Mimi lại giở trò nghịch ngợm. Mimi thì đâu cũng nghịch được. “Này, Chobi.”

“Gì thế? Mimi.”

Mimi trèo lên người tôi. Khi tôi đang nằm lăn ra đó. “Ta kết hôn đi.”

“Này, Mimi, anh đã nói nhiều lần nhưng anh có người yêu trưởng thành rồi.” Tôi nhớ đến cô ấy khi nói ra những lời này.

“Nói dối.”

“Anh không nói dối.” Tôi vẫn nằm bên dưới Mimi, đáp như vậy.

“Cho em gặp đi.”

“Không được.” Tôi là mèo của cô ấy mà.

“Tại sao?”

“Này, Mimi. Anh đã nói nhiều lần rồi... những chuyện này đợi em lớn rồi hãy nói.”

Mimi vẫn còn là một cô mèo nhóc. “Kẹt sì!” Mimi ngoáy đuôi dỗi hờn.

“Mimi cũng có chủ nuôi nhỉ. Anh cứ có cảm giác đó.”

“Reina không phải chủ nuôi của em. Chỉ cho em ăn thôi.”

“Vậy thì, quan hệ ra sao?”

“Em cũng chẳng rõ.”

Chúng tôi cứ nói tiếp mấy chuyện chẳng ra đầu vào đâu.

Trên bầu trời xanh tưởng chừng như vô tận, một đám mây trắng to tướng chần giừa.

Hôm nay, tiếng ve cũng thật ồn ào. Mimi thấm ướt chân trước, lấy nó lau mặt. Chẳng biết từ bao giờ, bọn tôi đã đoán được khi nào thì sắp có mưa.

“Anh phải về không mưa mất.”

“Nhớ lại đến chơi nhé.” Mimi nói với giọng buồn rầu.

“Anh sẽ lại đến.”

“Nhất định phải đến nhé. Anh phải đến nhé. Anh phải đến, phải đến đấy nhé.”

Câu chuyện cứ lặp đi lặp lại, kéo dài mãi kiểu đó thành thử khi tôi đang trên đường về, mưa đã bắt đầu rơi mất rồi.

Mimi phụng phịu tiễn tôi đi là thế, nhưng chưa gì cũng thoát biến đi đâu luôn. Có lẽ, con bé quay về đây nhà gỗ kia chẳng.

Bầu trời rộng là thế, chưa gì đã bị những đám mây đen thâm thấp che phủ hết. Tôi vừa chạy trốn mưa, vừa thoáng nghĩ giá cô ấy cũng giỏi không nhẽ như Mimi có phải tốt không.

Mùa hè năm ấy, tôi mất đi người bạn thân.

Có diễm báo rồi... tôi đã nghĩ vậy. Tôi cứ nuôi nỗi bất an trong lòng, chẳng mở miệng nói ra được điều phải nói nên mới xảy ra cố sự như thế. Cũng là tôi tự làm tự chịu thôi.

Chỉ là, tôi sợ phải xác nhận sự thật.

Ngày nghỉ hè hôm ấy, Chobi đã tỏ ra kỳ lạ từ sáng. Chắc bị ảnh hưởng bởi cảm xúc từ tôi, Chobi cứ lượn vòng trong căn phòng chẳng rõ làm gì.

Tamaki đến nhà chơi. Chúng tôi đã có hẹn từ trước kỳ nghỉ rồi. Chúng tôi lại nói mấy chuyện vẫn vơ như mọi khi, lúc đã cạn đề tài để nói, Tamaki đột ngột bảo, “Tớ thích người đó đến vậy mà.”

Tôi hớp hơi. Tôi đáng ra đã phải xác nhận ngay từ đầu.

“Chắc cậu đã nhận ra đúng không. Không thể có chuyện cậu lại không biết.”

Tôi chưa từng nghe Tamaki kể rằng cậu ấy thích Nobu.

Mấy chuyện đó, cậu không nói thì ai mà biết, tôi bị giằng xé khi vừa muốn đổ trách nhiệm lên Tamaki như thế, nhưng lại vừa tự trách mình sao không thể để ý và nhận ra những điều như vậy chứ.

Lại thế rồi. Tôi lúc nào cũng chẳng hiểu được những điều người thường có thể hiểu, chẳng hiểu được những ý nghĩa ẩn dưới những ngôn từ, cứ mãi trôi nổi trên bề mặt của chúng. Nếu tôi biết Tamaki thích Nobu thì mọi chuyện đã chẳng thành ra thế này.

Tôi muốn nói ra điều đó nhưng chẳng thể nói mạch lạc thành lời, “Chuyện tớ và Nobu chẳng hề suôn sẻ đâu”, nên chỉ nói có thế.

Tamaki nhìn tôi với ánh mắt đáng sợ. Lần đầu tiên tôi nhìn thấy vẻ mặt này của Tamaki. Tôi im lặng, Chobi không nằm ngửa bụng ra nữa, nó nhìn tôi đầy bất an. Đệm thật lạnh lạnh nơi chân Chobi cạ cạ vào cẳng tay tôi.

Tamaki lấy lại hết những thứ đã cho tôi mượn, rồi rời khỏi căn hộ. Trong số đó, có cả cái máy xay thực phẩm to tướng Tamaki cho mượn mà tôi còn chưa dùng đến lần nào. Tamaki đã mang nó đến, nói rằng đây là phần thưởng cậu ấy thắng được khi đi chơi tăng hai một đám cưới nào đó. Nhìn cô ấy ôm cái hộp to tướng rời khỏi nhà, tôi biết mình đã mất đi người bạn thân.

Ngày nào tôi cũng gọi cho anh, nhưng ba ngày sau đó anh mới bắt máy.

“Có phải chúng ta đang hẹn hò không?”

Mãi câu đó mới thoát ra khỏi miệng. Không rõ có phải do hồi hộp không, giọng tôi dường như run rẩy nhưng cũng đã nói ra được điều mình muốn hỏi rồi. Chỉ là một câu hỏi vậy thôi, tôi đã mất quá nhiều thời gian.

“Chúng ta không hẹn hò sao?” Nobu đã hỏi vặn lại tôi như thế. Lần đầu tiên tôi thấy con người này thật quá đáng.

“Từ giờ, ta không thể hẹn hò nữa.” Tôi nói vậy với Nobu.

“Em có người khác sao?” Giọng nói của Nobu vẫn không hề đổi sắc.

“Không phải.”

“Nếu thế thì...”

Nobu bắt đầu câu chuyện bằng giọng nói điềm tĩnh, dịu dàng mọi khi. Nhưng đến ngày hôm nay, tôi thấy mọi lời anh nói ra đều nhẹ bẫng, chẳng có chút tin tưởng nào cả. Trong biển ngôn từ giàu có của anh, chẳng có thứ gì là quan trọng.

“Em không muốn nghe những chuyện đó.” Khi vượt miệng nói những điều chưa kịp nghĩ, bản thân tôi chợt à lên hiểu ra. Thế rồi, mọi lời cứ tuôn ra xối xả. Như để bù lại cho mọi khoảng trống trước giờ.

Có lẽ tôi thực sự đã nhận ra tình cảm của Tamaki. Chỉ là, tôi muốn vờ như không nhận ra mà thôi.

Vậy nên, tôi mới không dám xác nhận với Nobu. Rằng liệu chúng tôi có phải người yêu không? Bởi vì, nếu thực là như vậy, tôi sẽ trở thành kẻ phản bội Tamaki.

Tôi đã khổ sở lắm rồi. Nhưng mà, Nobu chắc thấy an bình với mối quan hệ này nhỉ?

“Anh không biết em lại nói nhiều đến thế đấy.” Đó là câu cuối cùng Nobu nói.

Thế rồi, tôi mất cả bạn thân lẫn người yêu.

Đã nửa đêm rồi. Tôi nghe tiếng mưa đêm vỗ xối xả vào nền xi măng ngoài ban công.

Sau cuộc điện thoại dài, rất dài, cô ấy khóc.

Tôi chẳng hiểu lý do tại sao. Lần đầu tiên tôi thấy cô ấy như vậy.

Nhưng mà, cô ấy cứ úp mặt vào đầu gối, khóc rất lâu.

Tôi không nghĩ cô ấy làm gì xấu.

Bởi tôi luôn dõi theo cô ấy mà.

Cô ấy luôn dịu dàng hơn bất cứ ai, luôn xinh đẹp hơn bất cứ ai, và luôn nỗ lực sống hơn bất cứ ai.

“Này, Chobi.” Cô ấy gọi tôi mà chẳng lau nước mắt.

Cô ấy ngồi thu mình cạnh một cái ghế đẩu, tiếng tút tút sau khi cúp máy phát ra từ cái di động cô ấy đang nắm chặt trong tay.

“Chobi, em đang ở đây nhỉ?” Bàn tay cô ấy khẽ khàng chạm vào tôi, nỗi buồn của cô ấy làm thân thể tôi nhói lên vì đau đớn.

Thứ ánh sáng lành lạnh từ đèn đường chiếu vào xuyên qua kẽ rèm, chiếu sáng cho chúng tôi.

“Ai đó, ai đó.”

Tôi biết cô ấy và người quan trọng của cô ấy đã chấm dứt quan hệ rồi.

“Ai đó, hãy cứu tôi.” Cô ấy cứ khóc mãi.

Trong màn đêm không điểm kết, thế giới chúng tôi đang sống vẫn tiếp tục tuần hoàn.

Mùa hè rồi cũng kết thúc.

Lũ ve rồi cũng xuất hiện với tiếng kêu vô cùng thú vị, ri ri ri ri ri ri ri. Tôi và Mimi cố bắt chước chúng nhưng mãi chẳng làm được.

Cứ biến thành tiếng meo meo hoặc hya hya hết thảy.

Từ ngày hôm ấy, cô ấy luôn ủ dột, còn cắt phăng mái tóc dài. Mái tóc ngắn nhuộm sang màu sáng của cô ấy trông thật đẹp. Giá vẻ mặt cô ấy cũng tươi tắn hơn thì tốt quá.

Buổi trưa, khi cô ấy ra ngoài, tôi tới thăm John. Dạo gần đây, tôi đã trở nên thân thiết hơn với chó John, bác ấy cũng kể cho tôi nghe nhiều chuyện lắm.

John biết rất nhiều chuyện tôi không hay, những câu chuyện của bác ấy đều có ích cho tôi. Hồi đầu, tôi đã nghĩ bác ấy không chịu nghe mình kể chuyện, nhưng kể từ khi tôi biết bác ấy bị ngễnh ngãng, quan hệ chúng tôi cũng tốt hơn.

“Chào John, cháu đến chơi này.”

“Chào Chobi. Hôm nay trông cháu cũng thật đẹp trai.”

John vẫn ở trong chuồng chó quen thuộc, vẫn cứ gãi đầu lên chân trước ngủ như thế. Giống như một vật trang trí sẵn ở nơi đó.

“Về chuyện của cô ấy, cháu muốn giúp khóa lấp những kẽ nứt trong lòng cô ấy.”

“Chobi, ta cũng nói chuyện này rồi, không làm được đâu cháu ời.” John có vẻ buồn rầu. “Bởi vì cả cháu và cô ấy đều không nhớ mà.”

“Không nhớ, chuyện gì cơ ạ?”

“Ta vẫn còn ký ức về sự Kiến Tạo của Sinh mệnh. Vậy nên, ta mới không thấy buồn.”

“Kiến tạo của Sinh mệnh?”

“Đúng rồi... Tại sao sinh vật lại phân ra đực cái? Chobi đã bao giờ nghĩ đến chuyện đó chưa?”

Tôi cho chuyện đực cái là điều hiển nhiên nên chưa bao giờ nghĩ tới. Khi tôi thành thực nói vậy, John khẽ thở dài.

“Thời đại còn chưa phân ra đực cái, chẳng ai thấy cô độc đâu, đó là một thời đại cực kỳ hạnh phúc.”

“Vậy, thời đại bây giờ thì không hạnh phúc sao?”

“Không phải vậy đâu.” John nói với nét biểu cảm xa xăm.

“Để tạo ra sinh mệnh mới duy trì nòi giống, sinh vật mới phân ra thành hai giới.”

“Duy trì nòi giống?”

“So với thời chưa phân giới tính thì sinh mệnh sinh ra từ hai giới sẽ mạnh mẽ hơn.”

“Cháu không thấy thế đâu.”

Tôi nhớ lại lúc cô ấy khóc. Chẳng thấy mạnh mẽ ở chỗ nào cả.

“Ta có thể gọi đó là sức mạnh của tình yêu thương, hay lòng cầu mong kẻ khác ở bên mình cũng được. Thứ sức mạnh để đánh đuổi cảm giác cô độc kia chính là thứ làm cho giống nòi mạnh mẽ.”

Tôi chẳng hiểu hết câu chuyện của John nhưng tôi cho rằng nếu mọi sự cô độc và đau buồn của cô ấy không phải vô ích thì tốt rồi.

“Ta vẫn còn nhớ thời đại hạnh phúc khi chưa ai biết đến sự cô độc đấy. Đó là thời kỳ khi mọi thứ đều cùng một thể. Thế giới của chúng ta ban đầu đơn giản lắm, rồi dần dần trở nên phức tạp hơn đến khi thành thế giới bây giờ. Cháu có biết không? Các nguyên tố tạo thành thế giới này ban đầu chỉ có vài loại rất ít thôi. Thế rồi, thời gian dài thật dài trôi qua. Những ngôi sao được sinh ra và chết đi. Trong lòng những ngôi sao co lại khi đó, rất nhiều nguyên tố được tạo ra. Những phân tử sinh ra từ thời kỳ ấy vẫn còn đang chảy trong huyết quản của chúng ta đó. Cả những chuỗi gen trong tế bào, mặt đất hay cả những đoàn tàu Chobi thích cũng thế. Ta còn nhớ cả.”

“Trong cơ thể cháu cũng có cả những thứ mà ngôi sao đã sản sinh ra ư?”

“Ừ. Cả bên trong Chobi nữa. Bên trong chủ nuôi của Chobi nữa. Chính vì không nhớ những điều đó,,các cháu mới cảm thấy cô độc trong tim.” John nói vậy đấy.

Đêm hôm nghe chuyện đó từ John, tôi ngắm nhìn bầu trời đêm. Nếu những lời John nói là đúng, ban đầu bọn tôi đều xuất phát từ một thể.

Cô ấy cũng đi ra, ngồi thụp xuống cạnh tôi.

Theo lời John nói, ánh sáng của từng ngôi sao kia cũng giống mặt trời vậy đấy. Cứ nghĩ đến mấy chuyện ấy tôi lại thấy quay cuồng đầu óc, thôi bỏ qua tiểu tiết vậy. Giá mà có thể nói những điều này với cô ấy.

Chúng tôi ngồi cạnh nhau, ngắm nhìn những vì sao.

Từ xa xa, tôi nghe thấy tiếng tàu điện chạy trên cung đường sắt trên cao. Tiếng vận động của thế giới này. Ngôi sao của chúng tôi cũng đang vận động đấy.

(4)

Khí hậu lại xoay vần, giờ đã vào đông.

Cảnh tuyết đầu tiên trong đời, tôi lại cảm thấy như đã quen thuộc từ xưa.

Tôi thở phì, khung cửa sổ mờ đi chẳng còn thấy gì nữa.

Ánh sáng từ chiếc máy bán hàng tự động đặt trên đường nhòe dần qua phần cửa kính mờ trông thật đẹp.

Cả đèn hiệu giao thông, hòm thư bưu điện đều bị phủ dày bằng một màu trắng tuyết, như thể đã thay sang một lớp vỏ mới. Buổi sáng mùa đông đến rất muộn, nên khi cô ấy đi làm trời vẫn còn nhá nhem.

Tóc cô ấy giờ đã cắt ngắn, nhìn đằng sau cứ tròn ung ủng như đầu mèo. Cô ấy mặc vào cái áo khoác to sụ, nhìn còn ra dáng mèo hơn nữa.

“Chị đi nhé.” Cô ấy lại đặt tay lên đầu tôi như mọi khi rồi nói vậy, sau đó mở cánh cửa sắt nặng nề ra. Khí lạnh cùng với mùi vị của tuyết ủa vào trong.

Cô ấy xỏ đôi boot nặng trĩu vào chân rồi bước ra ngoài.

Một tiếng sầm lớn, cửa đóng lại, cô ấy khóa cửa rồi bước xuống cầu thang.

Tôi như thấy trước mắt cảnh cô ấy hà hơi vào những đầu ngón tay gầy, lạnh buốt của mình. Có lẽ cô ấy đang đạp tuyết bước đi, những đám mây đông lững lờ trôi bên trên, bông tuyết khê khàng đổ xuống đầu cô ấy.

Tôi ở trong căn hộ, đợi cô ấy trở về.

Chẳng biết từ lúc nào, tôi đã có thể phi lên bàn chỉ bằng một bước nhảy. Trên bàn, cô ấy trang trí nó

bằng một bức tranh Giáng sinh cắt ra từ tờ tạp chí.

Tôi nhìn ra ngoài cửa sổ. Giữa thành phố đã vùi mình dưới màu tuyết trắng, tôi thấy lốm đốm đen, tòa tháp sắt lừng lững như người khổng lồ.

Tuyết nhấn chìm mọi loại âm thanh.

Chỉ có tiếng đoàn tàu cô ấy đang đi kia là vọng được tới đôi tai đang dựng đứng của tôi. Thứ âm thanh chuyển dòng thế giới, nhịp tim đập.

Trong khi rất nhiều thứ đã thay đổi, tiếng đập đó vẫn chẳng khác gì, chính vì thế tôi mới thích nó.

Tôi chẳng thể giúp gì cho những vấn đề của cô ấy.

Tôi chỉ ở bên cô ấy và sống những tháng ngày của mình mà thôi.

Câu chuyện thứ hai:

Đóa hoa đầu mùa

(1)

Một buổi chiều dài đằng đẵng của mùa hè, mùi long não nồng nặc khắp nơi.

Dưới bóng cây long não cổ thụ là một căn phòng nhá nhem ánh sáng. Dừng thứ dầu mang mùi của thông, cô ấy quẹt cọ. Quay sang khung vải trắng đặt trên giá tranh, cô ấy hít vào một hơi thật sâu rồi nhắm mắt lại.

Trong khu dân cư vắng lặng, chỉ có dãy nhà cũ kĩ này là ồn ào cả trưa. Tiếng mấy người trong khu chơi nhạc cụ tùy sở thích, tiếng đài radio tường thuật bản tin thể thao, tiếng kéo kẹt của cầu thang bằng sắt. Đã thế, nơi này còn có thứ mùi khá kỳ dị, những con mèo bình thường không đời nào bén mảng lại gần.

Họ nhà mèo chúng tôi ghét những thứ nặng mùi hay thứ có mùi lạ, còn thậm ghét hơn cả những chốn ồn ào.

Vậy nên, tôi mới thấy an tâm. Chẳng có con mèo nào ở đây bắt nạt tôi cả. Tai tôi vốn kém, nên ồn ào cỡ này cũng chẳng có vấn đề gì.

Quanh khu nhà là một cái vườn chẳng ai để tâm chăm sóc. Từ một cành lá nơi cây long não vươn lên cao lớn, tôi ngẩng nhìn cô ấy.

Cô ấy cứ nhìn chăm chăm vào một khung vải trắng, chẳng động đậy gì.

Tôi sinh ra vào đợt đầu hè, vẫn chưa hiểu lắm về những gì con người làm, nhưng cứ dăm dăm nhìn vào cái khung vải trắng như thế, đích thị không phải bình thường rồi.

Cuối cùng, cô ấy cũng cử động. Không chút băn khoăn, cô ấy kéo một đường đen sì, to tướng ngay giữa khung vải. Một cảm giác tê rần chạy dọc cơ thể.

Hành động đó quá sức mạnh mẽ làm tôi dựng cả đuôi lên.

Cô ấy giỏi thật. Một người nhỏ thó, thấp bé là thế, màu tóc cũng kỳ dị nhưng thật giỏi.

Đến khi mặt trời lặn sau núi, thành phố đã lên đèn, cô ấy đã bôi những lớp màu vẽ lên khung vải. Trên mặt khung vải đó, tôi thấy một khung cảnh tuyệt đẹp chưa từng thấy đã thành hình.

Dứt mạch vẽ, cô ấy nhìn tôi. Ánh mắt đó sắc lẹm, tôi như bị đâm trúng, chẳng thể động đậy được.

“Mimi.” Cô ấy gọi tôi là Mimi.

Từ trước đến nay, những con người khác chỉ dùng những từ như “xù, xù”, “đồ ăn trộm” hay “đồ mèo hoang” để gọi tôi.

Cô ấy không hề đuổi đánh tôi, lại còn cho ăn. Thứ cá đóng hộp dầm dầu đó thật là ngon, đã thế, tôi còn thấy vui hơn vì được tặng cho một cái tên.

Vậy nên, từ giờ tôi sẽ là Mimi.

Nó rất giống con mèo tôi nuôi hồi tiểu học.

Mimi bé nhỏ. Một tiểu thư mèo trắng muốt. Khi tôi đi học về, nó lúc nào cũng đợi tôi ở ô cửa trang trí trên tầng hai. Khi tôi trải tờ giấy trắng lên bàn học bắt đầu vẽ thì nó cứ chồm lên trên tờ giấy như muốn tôi để ý đến nó. Nó lăn cả vào những chỗ màu vẽ còn chưa khô, bộ lông trắng muốt bị nhuộm sang những vệt màu khác.

Khi cả nhà ăn cơm, nó đứng trên chạn bát rồi kêu meo meo, lẫn cả vào tiếng trò chuyện của chúng tôi thật dễ thương.

Đúng rồi, hồi vẫn còn Mimi, papa và mama vẫn còn sống cùng tôi. Chúng tôi cùng nhau dùng bữa sáng, tôi kể về những chuyện trên trường, papa và mama đều lắng nghe. Chuyện vui thì chúng tôi cùng cười, chuyện bất công thì cùng tức giận.

Chẳng biết từ bao giờ, mọi người dần ăn riêng, cũng không nói chuyện mấy nữa.

Hiện giờ, papa và mama đã ở riêng, sống cùng với người tình riêng của họ.

Sau khi tốt nghiệp cấp ba, tôi quyết định rời khỏi nhà, bắt đầu đời sống một mình. Papa và mama có phản đối nhưng các bậc cha mẹ còn sống được theo cách họ thích, tôi cũng muốn được nói ra điều ích kỷ.

Khu căn hộ tôi sống vừa cũ vừa bẩn thỉu nhưng giá thuê rất thấp. Chính xác ra, tiền thuê cũng coi như tượng trưng thôi. Tại bà ngoại tôi là chủ cho thuê khu căn hộ này mà. Tôi vẽ tranh, nhà cửa cũng dễ bẩn nên ngược lại càng bẩn càng tốt.

Giờ tôi đang theo học một trường nghề chuyên ngành mỹ thuật. Từ mùa xuân năm lớp 12, tôi đã theo học ở đây với định hướng thi vào trường đại học mỹ thuật, nhưng tôi lại chẳng đăng ký thi, cứ sống trôi nổi vậy. Dự thi hay không cũng chẳng còn quan trọng nữa, tôi cũng định hay là năm nay đi làm nên có hơi lo lắng.

Chính vì những đứa có suy nghĩ vào đại học mỹ thuật rồi thì sẽ chỉ phải học ít, được nhàn nhả vẽ tranh nhiều, nên tỷ lệ chọi cũng cao. Khi đăng ký thi vào đại học mỹ thuật, học sinh sẽ phải học những mảnh cần thiết để vượt qua kỳ thi đầu vào. Khi tôi nhận ra điều đó thì cũng đã muộn.

Chỉ tại những kẻ không muốn học thi lại cứ tưởng mình vẽ giỏi có quá nhiều, chiếm chỗ của những kẻ có thực tài như bọn tôi.

Tôi biết tranh mình vẽ rất xuất sắc. Vậy mà, mấy giảng viên xuất thân từ đại học mỹ thuật lại chẳng khen ngợi gì tranh của tôi cả. Cứ bắt luyện đi luyện lại mãi theo mẫu.

Con mèo trắng trông khá giống Mimi ngắm bức tranh tôi vẽ.

Một điều đến loài mèo còn hiểu, tại sao mấy người kia lại chẳng thấu?

Nói thẳng ra, chung quanh tôi chẳng có kẻ nào vẽ đẹp hơn tôi hết.

Tôi biết mình may mắn sinh ra với tài năng thiên bẩm kia nên cũng chấp nhận phải hứng chịu ít nhiều bất hạnh. Như chuyện lùn một mẫu, nhuộm tóc cũng bị hỏng, chuyện thi cử cũng thất bại.

Hạnh phúc hay bất hạnh cũng tùy theo cách suy nghĩ mà nên. Bố mẹ ly thân, cả hai đều ngoại tình là một loại bất hạnh nhưng nhờ thế tôi lại được chu cấp về mặt kinh tế, cũng đủ để sống một mình.

Không thể học lên đại học là bất hạnh, nhưng nhờ đó, tôi có thể tìm ra được điều mình muốn làm thì cũng coi như là hạnh phúc rồi.

Tôi sẽ dùng tranh nuôi mình.

Một khi tay tôi đưa những nét vẽ, mọi suy nghĩ vẫn vơ đều tan biến hết, tôi tập trung vào nội dung của nó, chỉ nhìn thấy duy nhất bức tranh của mình mà thôi. Có lẽ là nhờ vị khách mèo trắng đó. Hôm nay, bút vẽ của tôi đưa nét thật dứt khoát.

Tôi đã cảm ơn nó rồi, nhưng cũng mở thêm cho nó hộp cá hồi dùng cho bữa tối. Vừa nhìn con mèo cật lực liếm láp chỗ thức ăn, tôi vừa nhớ tới Mimi. Mimi cũng thích món cá hồi đóng hộp lắm.

Trong một thoáng, tôi đã nghĩ tới chuyện nuôi nó. Tuy khu căn hộ này không có quy định cấm thú nuôi nhưng chẳng có ai nuôi con gì ở đây cả. Những kẻ nơi đây không buông thả thì cũng nghèo đói, hoặc là cả hai. Chẳng có lấy một người có vẻ nuôi nổi động vật cho tử tế.

Tóm lại, dụng cụ vẽ cũng tốn tiền. Tôi lúc nào cũng thiếu tiền, chẳng có dư dả đâu để nuôi mèo.

Cô ấy tên là Reina. Tôi biết vì cô ấy toàn tự xưng như thế. Người lại xưng tên với mèo theo kiểu đó, tôi chưa từng gặp ai giống vậy cả.

Trên người cô ấy lúc nào cũng có thứ mùi kỳ lạ. Mùi cồn, mùi mực vẽ, mùi nước hoa, mùi của những hương liệu đến từ những quốc gia xa lạ, thậm chí cả mùi thuốc lá dầu cô ấy không hề hút.

Cô ấy cũng tùy hứng lắm. Có lúc cho tôi ăn, có lúc chẳng cho gì. Những ngày cô ấy không cho tôi ăn thường là những lúc cô ấy đang tập trung vẽ tranh. Những lúc như vậy, tôi đành mò đến nhà những người khác trong khu hoặc đi kiếm tạm chút mồi từ đâu đó. Sau khu căn hộ, nơi bồn hoa bỏ hoang, tôi thấy một cuộn dây tưới nước nên lúc nào tôi cũng được uống nước sạch.

Phần lớn đồ ăn cô ấy cho tôi đều là những thứ cô ấy sẽ ăn nên cũng có thứ ngon, cũng có thứ tôi chẳng

muốn động đến lần thứ hai. Lúc nào cao hứng, cô ấy còn mở cho tôi những hộp đồ ăn riêng dành cho mèo nữa.

Tuy được cho ăn nhưng tôi không phải mèo nuôi của cô ấy.

“Xin lỗi nhé, chị không thể nuôi mày.” Cô ấy đã nói thế trong lần đầu gặp mặt. “Bởi vì, mèo sẽ chết.”

Tôi cũng nghĩ vậy. Mèo sẽ chết nhanh thôi.

Toàn thân tôi mang một màu trắng muốt, là con mèo nhỏ nhất trong số các anh em, tai cũng không được thính. Vậy nên, tôi suýt bị xe ô tô cán mấy lần, cũng không sớm phát hiện ra những con mèo khác đang lại gần, mấy lần bị hù cho chết khiếp.

“Nhưng mà, chết cũng là một nhiệm vụ của loài mèo.” Cô ấy nói thế rồi cười.

Mimi chắc là tên con mèo đã mất của cô ấy. Nếu vậy, tôi là Mimi đệ Nhị rồi.

Reina nói rằng bản thân cô ấy rất tùy hứng. “Vậy nên, chị thích thì chị cho mày ăn thôi.” Cô ấy đúng là tùy hứng thật. Khi tôi đang nằm dài ngủ trưa bên dưới bóng râm mát, cô ấy thòp cổ tôi, đem đi tắm như thật.

“Nhóc này, lông mày trắng tuyền một màu. Đúng là mỹ nhân.”

Tôi còn tưởng mình sắp chết đến nơi cơ, nhưng một lời “đúng là mỹ nhân” đã khiến tôi thoải mái hơn nhiều. Được cô ấy khen thế, tôi vui lắm.

Tôi thích cô ấy. Bởi Reina là một thực thể sống vô cùng mạnh mẽ.

(2)

Vũng nước đọng từ trận mưa đêm phản chiếu hình ảnh bầu trời xanh thẳm.

Trên đường từ trường về. Khi vừa đi vừa nghĩ xem nên ăn gì tối nay thì một giọng nam cất tiếng gọi tôi từ sau lưng. Cậu bạn Masato cùng lớp mỹ thuật.

“Có chuyện gì?”

Tôi dừng bước lại, hỏi cậu ta.

“Đợt nghỉ hè này, mấy đứa bạn trong lớp đang định rủ nhau đi bể bơi... nếu được thì...”

Cậu ta lúc nào cũng có kiểu ăn ngại nói gần như thế, tôi chẳng có hứng thú. “Không đi.” Tôi trả lời ngay lập tức rồi bước tiếp.

“A, biết ngay...” Masato nói vậy với vẻ buồn buồn, cậu ta vẫn bần thần bám theo, đi chéo chéo cách tôi một đoạn.

“Mà, thế cũng được, nhưng...”

Lại chả được.

“Cậu định bỏ cả khóa mỹ thuật luôn ư?”

Tôi gật đầu. “Định tìm việc.” Tuy vẫn chưa nói gì với bố mẹ, nhưng tôi tự quyết định rồi.

“Vậy à?” Masato nói với vẻ chẳng để tâm. “Nếu cậu muốn học ôn, thì không chỉ có mỹ thuật đâu mà còn cả thiết kế nữa.”

“Tôi có nói thế đâu.” Tôi bắt đầu thấy sốt ruột.

“Vậy thì, tại sao?”

“Tôi muốn vẽ, nhưng vẽ vì kỳ thi thì nhàm chán lắm.” Đây là câu thật lòng.

“Đúng là thế thật. Tớ cũng nghĩ vậy.” Masato đồng tình ngay lập tức, tôi cũng mất luôn hứng thú. “Nhưng mà, tớ nghĩ cậu nhất định sẽ đỗ đấy.”

“Ồ, ồ.” Tôi cảm thấy có chút vui mừng trước những câu đó, nhưng phải cố nhịn, giữ vẻ mặt khó chịu đến muốn gây càn hông luôn.

“Về chuyện đi bơi...”

Chuyện đó vẫn chưa kết thúc.

“Không cần để tâm đến tôi, tôi vẽ đủ rồi.” Chẳng hiểu sao, tôi cảm thấy vô cùng tức giận. “Giờ đâu phải là lúc để lượn lờ chơi bởi cơ chứ?”

“Các thầy cô cũng nói rồi còn gì. Kinh nghiệm cuộc sống là rất quan trọng mà.” Masato nói tiếp, không có vẻ phiền lòng gì cả.

“Đi nghịch nước đâu có thể tính là kinh nghiệm cuộc sống.”

“Biết đâu đấy có thể là khởi đầu của một tình yêu lớn lao đủ để làm rung chuyển cả cuộc đời mình.”

“Nhật.” Trong đám bạn cùng lớp, tôi đã được nghe đầy tai mấy chuyện yêu đương rồi chia tay lắm rồi. Người trong cuộc có thể nghĩ đó là điều gì đó đặc biệt, nhưng nhìn từ ngoài vào, tình yêu toàn là những thứ lố bịch.

“Không lay chuyển được cậu nhỉ.” Masato cười khố. “Cậu sẽ tham dự triển lãm mùa thu này chứ?”

Cuộc thi cho đợt triển lãm mùa thu này bị giới hạn độ tuổi nên đây không khác gì cửa vũ môn của những nghệ sĩ trẻ định hướng theo dòng mỹ thuật truyền thống. Tính thời điểm nộp bài thì bây giờ cũng nên bắt đầu vẽ là vừa.

“Tôi cũng định thế.”

“Cố gắng lên nhé.”

“Cậu cũng vậy nhé.”

Khi nghe tôi nói vậy, Masato tròn mắt ngạc nhiên. Không định dự thi sao, tên này.

Cũng đã đến ga rồi, hai đứa chúng tôi chia tay nhau.

Tôi là con mèo bị vứt bỏ.

Hồi còn bé xiu, tôi được cả mèo bố mèo mẹ lẫn vợ chồng nhà chủ cưng chiều hết mực. Tôi có tất cả năm anh em. Rất nhiều người đến thăm anh em tôi, mèo mẹ có vẻ thân thiện nhưng khi được con người cưng nựng như thế, tôi cảm thấy rất thoải mái.

Nhưng mà, những ngày như thế chẳng kéo dài lâu. Những người anh em khác đều được ai đó nhận nuôi đi mất, tôi thì mãi chẳng có ai chịu nhận, lập tức bị ném đi. Tôi là con mèo nhỏ nhất, hay vùi sữa mẹ, tai lại nghễnh ngãng, chắc người ta nghĩ tôi là con mèo vô cảm. Tôi là con mèo yếu ớt nhất.

Những con mèo yếu ớt sẽ phải biến mất đầu tiên. Đây cũng là lẽ tự nhiên thôi.

Tôi muốn làm một con mèo mạnh mẽ trước mặt Reina.

Vậy nên, tôi mới không chịu nghỉ lại trong căn hộ của Reina. Tôi ngủ trên cành cây long não. Cây long não chẳng có những loài côn trùng hay những con mèo đáng ghét bén mảng nên tôi thấy ở đó vô cùng thoải mái.

Đồ ăn cũng không chỉ toàn những thứ được cho, tôi muốn tự mình kiếm ăn nữa. Nếu thế, tôi phải trở nên mạnh mẽ hơn. Tôi muốn Reina thấy mình mạnh mẽ đến thế nào.

Reina hình như có cả những lãnh địa khác nữa. Cô ấy thường đi đâu đó, đến chiều tối mới trở về. Có những lúc cô ấy ở lại phòng đến quá trưa, cũng có lúc rời nhà từ sớm đến tối muộn mới về. Lại có những ngày chẳng về nhà. Những ngày như vậy, ngược tôi cứ thất lại.

Có một lần, mấy ngày cô ấy không về nhà, tôi lo đến mức phải đi tìm và rồi gặp được Chobi.

Chobi giống như tôi, một con mèo với bộ lông trắng tuyền tuyệt đẹp. Tôi nhìn cái đã thích ngay. Tôi sợ mèo đực vì họ thường hay nổi cáu rồi đuổi đánh tôi, nhưng Chobi khác với những con mèo đực kia.

Nhìn thấy tôi, “Ha!” anh ấy chỉ chào vậy bằng một giọng rất thoải mái.

“Đây là lãnh địa của anh?”

“Ừ đấy.”

Trái tim của tôi đập thịch lên một cái. Trong khi lang thang vợ vẫn, tôi đã lỡ đi vào lãnh địa của con mèo khác.

“Vậy, anh sẽ đuổi đánh em sao?”

“Tôi không làm thế với mèo nhóc.”

“Tinh thần thượng võ ghê nha.” Thật là một con mèo kỳ lạ.

“Tôi là Chobi.” Anh mèo đó tự giới thiệu mình như vậy.

“...Em là Mimi.” Tôi chậm rãi lại gần hít ngửi mùi của Chobi. Hai đứa hít ngửi mùi của nhau. Thân thể Chobi có mùi con người.

“Anh là mèo nuôi?”

“Ừ. Tôi là mèo của cô ấy.”

“Cô ấy?”

“Tôi không biết tên cô ấy. Cũng chẳng rõ sở thích của cô ấy ra sao. Nhưng mà, cô ấy là người yêu tôi.”

“Quái dị.”

“Quái dị nhỉ?”

“Đến tên còn không biết mà lại là người yêu, lạ quá đi chứ.” Tôi cảm thấy đôi chút ganh tị, nên mới nói ra câu đó.

“Tên cũng chỉ là cái tên thôi. Dẫu có mang tên là ‘chó’ thì mèo vẫn cứ là mèo còn gì?”

Lần đầu tiên tôi nghe nói đến những chuyện như thế, cảm giác thật kỳ lạ. Tôi muốn hỏi chuyện thêm nhưng đúng lúc đó, tôi đã tìm thấy Reina. Từ cái túi ni lông màu trắng to tướng, tôi đã nhìn thấy thứ tròn tròn đặc biệt kia - hộp đồ ăn cho mèo. Trông có vẻ ngon lành quá.

“Ta có thể gặp nhau nữa chứ?”

“Có lẽ.”

“Em không thích có lẽ. Nhất định gặp lại nhé.”

Tôi vừa muốn ăn đồ cho mèo, cũng muốn gặp lại Chobi.

“Vây, gặp lại sau.”

“Anh hứa nhé. Nhất định phải hứa.” Hứa hẹn xong, tôi chào Chobi.

Khi tôi lao lại gần Reina và kêu meo lên, Reina cười xòa với tôi. “Mimi, nhóc đánh hơi đi tìm chị sao?”

Tôi vui quá, dụi dụi gáy vào người Reina.

Chobi chắc cũng làm vậy với “cô ấy”, suy nghĩ chợt đến khi đó lại làm tôi thấy buồn.

Kể từ đó, gần như ngày nào chúng tôi cũng gặp nhau, thi thoảng còn cùng thưởng thức bữa ăn Reina mời.

Chobi rất dở vụng bắt mồi. Anh ấy kém đến mức thường thì chẳng ai thèm yêu luôn. Nhưng mà, bố mẹ tôi cũng dở khoản này, dường như bắt mồi không giỏi cũng khiến người ta thấy dễ thương hơn. Tôi muốn được ai đó dạy cho cách bắt mồi nhưng đành chịu. Tôi mong sẽ có ngày mình có thể bắt mồi bằng sức của

mình, đem phần thưởng đó đến cho Reina. Một lúc nào đó, tôi sẽ trả ơn những hộp thức ăn cho mèo của Reina.

Mỗi lần vẽ tranh khi bị hấp hơi trong cái nóng của mùa hè, tôi lại muốn mở vòi xả nước ướt sũng từ đầu đến chân. Cái máy lạnh gắn chỗ khung cửa sổ chạy âm âm, rất khó chịu lại chẳng mát hơn được tí nào.

Mấy người đó, giờ này chắc đang vùng vẫy ngoài bể bơi... Tôi lắc đầu thật mạnh, đuổi ý nghĩ thèm muốn được đi cùng họ khỏi đầu. Tôi đã nguyện cống hiến cả đời mình cho tranh rồi.

Một lúc lâu sau đó, tôi nghe tiếng bước chân quen thuộc bên ngoài cửa sổ. Là Mimi. Hôm nay, nó mang cả khách đến nữa.

Vị khách này là một con mèo trắng tuyết giống Mimi, nó có đeo vòng cổ. Nếu đã là mèo nuôi thì nên ăn đồ chủ nuôi cho chứ...

Tôi cũng chẳng nghĩ tới, nhưng không rõ Mimi thường nhận được thức ăn từ đâu. Trong phút phờn phơ, tôi mở cả hộp cá hồi cho chúng.

Chỉ cần nghe tiếng mở hộp, Mimi đã quẩn cả lên. Trông nó như thế thật dễ thương. Khi tôi cho hộp cá hồi lên đĩa, Mimi vục đầu vào ngay. Con mèo khách cũng thận trọng thò đầu vào hộp cá hồi, phản ứng như thế bất ngờ lắm.

Nhìn lũ mèo, những cảm xúc nhộn nhạo này giờ dần lắng lại. Tôi cũng kiếm cho mình chút đồ ăn vặt. Hộp Haagen-Dazs* để quá lâu trong ngăn đá tủ lạnh, mở ra còn tiếng lách tách của đá đông.

“Nghèo cho sạch, rách cho thơm. Tuy sống trong căn hộ tồi tàn, kem ta ăn cũng phải hiệu Haagen-Dazs~” Dạo gần đây, tôi hay trò chuyện với Mimi lắm. Mimi vừa nhồm nhoàm ăn món cá hồi, vừa thi thoảng ngó tôi một cái.

Tuy nó cũng chỉ là một dạng mở rộng của độc thoại nhưng có thêm con mèo làm bạn đối thoại trong bữa ăn cũng đủ vui rồi. Ở trường nghề, tôi cũng chẳng thấy ai hợp cạ để nói chuyện, cứ cố gắng ép mình chơi với mấy kẻ không hợp tính thì cũng thật ngu ngốc nên lúc nào tôi cũng ăn một mình.

Tôi ngồi cạnh cửa sổ, nhìn quanh căn phòng của mình. Ba bức tranh đang vẽ dở. Trong cái tủ tường nhét đầy những bức tôi đã hoàn thành.

Một cái giường sô pha, giá sách nhỏ, tủ quần áo. Bếp ga du lịch và bồn rửa. Một cái tủ lạnh nho nhỏ. Dụng cụ vẽ, đồng hồ hộp mua về dự trữ. Thế giới nho nhỏ của tôi. Bên dưới cái thảm lấm lem đầy màu vẽ là lớp chiếu tatami và sàn nhà cọt kẹt, có thể nghe thấy cả tiếng trò chuyện từ căn phòng cách nhà mình một nhà vọng sang.

Một căn phòng nhỏ bé, bẩn thỉu nhưng tôi thích chốn này.

Đáy mắt Reina luôn rùng rục một ngọn lửa. Tôi thích vẽ mạnh mẽ, tràn đầy tự tin nơi Reina. Điểm mà một kẻ yếu đuối như tôi không thể có được.

Reina không hề nao núng, cứ thuận tay đưa bút. Phết đầy lên bảng vẽ. Mùi phát ra từ đám họa cụ cứ ám quanh. Từng màu sắc lại gắn với một mùi khác nhau, vô cùng thú vị.

Tôi cố meo lên một tiếng thật lớn. Giọng bé quá nên mãi cô ấy chẳng chịu chú ý tới tôi.

“Gì thế, bụng lại đói rồi hả?” Cuối cùng, cô ấy cũng để ý thấy. Đầu óc vẫn cứ chăm chú vào bức tranh, cô ấy mở hộp cá cho tôi ăn.

Tuy bận mà đấy nhưng không thể coi là sang chảnh nổi. Trong khi còn đang mãi ăn, tôi chợt cảm nhận thấy ánh mắt nào đó nên ngẩng đầu lên.

Điều hâu! Bản năng phản ứng lại với cái bóng của loài động vật săn mồi đó khiến tôi ngã nhào từ trên bậc cửa sổ xuống.

Reina nhìn tôi như thế, rồi ôm bụng cười. “Chị vẽ giống đến thế sao?”.

Đó đương nhiên không phải điều hâu thực, chỉ là một phần trong bức tranh của Reina.

Nếu nhìn kĩ hơn, đúng chỉ là những vệt màu bồi nên, không thể là điều hâu, vậy mà lúc đó quả thực tôi đã giật mình. Tôi chưa từng nhìn thấy điều hâu trong đời, nhưng bản năng lại cảnh báo có nguy hiểm xuất hiện.

Reina đúng là giỏi thật.

Tôi cảm thấy tự hào vì được ở bên cạnh cô ấy.

Tôi vẽ đến tận rạng đông, ngủ một giấc dậy đã quá trưa.

Tôi ăn qua quýt tại một quán cơm thịt bò ngoài mặt đường quốc lộ rồi quay về căn hộ.

Trước khu nhà, tôi gặp chị gái nhà bên đi ngang qua. Chị ấy làm việc về đêm, mặt lúc nào cũng dày son phấn.

“Reina, nhà em có khách đấy.” Giọng địa phương nghe thật ngọt lòng.

“A, vâng. Em cảm ơn chị.” Tôi cúi đầu thật thấp.

Nhà tôi chẳng mấy khi có khách. Ai vậy nhỉ?

Chẳng hiểu sao tôi lại mừng rỡ đến gương mặt Masato. Không thể có chuyện đó được.

Người đứng đợi trước khu nhà là phụ nữ. Người này ăn mặc có hơi khác so với mọi khi, nên lúc đầu tôi thoáng chút không nhận ra.

“Em về rồi đấy hả?” Một cô giáo làm trong phòng giáo vụ tại trường nghề.

“Ờ kìa? Cô Miyu, có việc gì thế cô?” Nghe tôi hỏi vậy, cô Miyu cười với vẻ ngại ngùng.

“À, chỉ là nhà cô ở gần đây. Thực ra thì, đến thăm nhà học viên cũng không phải điều tốt lắm...” Như có chút ngại ngùng, cô ấy mới nói thêm câu đó. Dẫu sao, tôi cũng đại khái hiểu được lý do người này tìm đến.

“Thôi, cô không cần để ý tiểu tiết làm gì.” Tôi mở khóa cửa phòng mình.

“Mời cô vào. Tuy nơi này vừa nhỏ lại vừa bẩn.” Tôi không hề nói quá. Nếu biết sớm, tôi đã dọn dẹp sạch sẽ hơn rồi.

Khi nhìn căn phòng, cô Miyu hớp vào một hơi. Không phải vì ngạc nhiên với tình trạng căn phòng, mà là vì bức tranh tôi đang vẽ dở.

“Giỏi quá... tác phẩm lớn đây.”

Tôi cực kỳ vui mừng trước phản ứng đó. Trong lòng tôi đang ra dấu chiến thắng.

“Em cũng chẳng biết bao giờ mới hoàn thành nữa.”

Mimi đang nằm cuộn mình trên cái giường sofa, nó mở mắt ra nhìn cô Miyu.

“Cô Miyu có phản ứng giống y nó luôn.” Tôi gãi gãi cằm Mimi.

“Ái chà, em có nuôi mèo hả?”

“Nuôi nó à, hay cho nó chỗ ở tạm nhỉ? Cứ coi là mèo qua đường thôi cũng được.”

“Nó có vẻ quen với em lắm. Tin tưởng em rồi đấy.”

“Vậy sao?” Tôi rửa tay, rửa cốc rồi pha ít trà lúa mạch.

“Cảm ơn em. Cô cũng có nuôi mèo đấy.”

“Vậy sao?”

“Một con mèo trắng tuyết khá giống bé mèo này. Tuy mèo nhà cô là mèo đực.”

Tôi chợt nhớ đến con mèo Mimi đưa đến nhà đợt trước. Nếu trùng hợp đến thế thì cũng đáng kinh ngạc thật.

“Em này, gần đây em không đến trường thì phải?” Cô Miyu đột ngột đi vào chủ đề chính.

“Em không đi thôi.”

Nhìn vẻ mặt tôi, cô Miyu thở hắt ra một hơi. “Cô bảo này. Không phải với tư cách giáo viên phòng giáo vụ, cô muốn em lắng nghe trên danh nghĩa ý kiến của một cá nhân. Tuy cô có vẻ không phải người thích hợp nói tới chuyện này... Trước giờ, cô đã được chứng kiến rất nhiều sinh viên rồi, nên cô thực sự muốn nói với em...”

Cách nói lòng vòng của cô ấy làm tôi nóng ruột. “Cô cứ nói thẳng ra đi.”

“Về giỏi đến mấy, không có nghĩa tương lai sẽ thuận buồm xuôi gió em.”

Những lời đó thật khiến tôi nhói lòng.

“Em biết rồi!” Tôi chẳng cân nhắc, miệng lưỡi đã trở nên chanh chua. Những ngón tay run run.

“Vậy nên, Reina, em hãy thử đặt mục tiêu vào đại học mỹ thuật thêm một lần nữa xem sao.” Cô Miyu nhìn thẳng vào mắt tôi.

Trong lòng tôi cũng phần nào mong đợi câu nói đó. Vậy mà, lời nói ra lại trái với lòng mình. “Tốt nghiệp đại học mỹ thuật ra thì cũng đâu có gì ghê gớm.”

Tự tôi cũng hiểu cách nói đó vừa không thật lòng mà lại vô phép.

“Đó là cách nói dành cho những người đã tốt nghiệp thôi.” Tôi bị vặn lại. Lời nói của cô Miyu rất nhẹ nhàng, nhưng vang vọng trong tim tôi.

“Cô cứng nhắc quá đấy.”

Lần này là lời thật lòng.

“Em muốn đi làm cũng được thôi nhưng vừa chạy theo công việc vừa tiếp tục vẽ sẽ khó khăn lắm.” Tôi cũng hiểu điều đó luôn.

“Không sao đâu cô.” Tôi nói câu đó trên thế của kẻ thua cuộc. Để vùi đi sự yếu đuối trong lòng, tôi vô thức to tiếng. Giật mình trước vẻ tức giận của tôi, Mimi mất luôn vẻ bình tĩnh.

“Để có thể tồn tại trong giới mỹ thuật, tài năng thôi không đủ đâu. Cứ bỏ qua những điều tốt xấu ở đó đi, nếu em không bước ra từ đại học mỹ thuật thì khó mà được ai chọn làm đối tác...” Trước khi tôi kịp mở miệng, cô Miyu đã nói tiếp. “May ra em được nhà phê bình nào để mắt đến, được đánh giá cao dù là dân ngoại đạo lại là vấn đề khác!”

Tôi cũng hiểu rõ những điều đó chứ. “Không sao. Với tranh của em, đi đâu cũng sẽ sống được. Bức tranh lúc này em định đem đi dự thi đấy.”

Cô Miyu phì cười.

“Cô cười gì cơ?” Tôi tưởng cô ấy coi tôi là đứa ngốc.

“A, xin lỗi nhé. Thẳng thắn như Reina thật tốt quá. Nếu cô cũng có được tự tin như em thì cuộc đời đã khác rồi.”

Những lời đó của cô không có mấy may ý dối trá hay đùa cợt gì.

“Sao cơ? Cô vướng mắc chuyện đàn ông à?” Tôi chỉ định chọc thôi nhưng ánh mắt cô Miyu lại thoáng biến sắc.

“Không phải thế đâu...”

Có vẻ như đã bị tôi nói trúng tim đen. Một con người thật dễ đọc vị.

“Cô Miyu thì khỏi lo rồi. Cô là một người rất tốt mà. Cô lo lắng cho em nên mới đến thăm còn gì? Người ta nhất định sẽ hiểu được sự dịu dàng của cô.”

“Vậy sao...?”

Tại sao giờ lại thành tôi đi động viên cô Miyu vậy nhỉ... Tình cảnh này đúng thật là...

Mimi ngáp lớn, rồi lại cuộn mình trên cái giường sô pha.

“Tóm lại, em sẽ cân nhắc những lời của cô Miyu.”

“Nhờ em nhé. Với lại...”

“Em sẽ đi học. Trong lúc cân nhắc.”

“Cảm ơn em.” Cô Miyu cười.

Trên người người phụ nữ đến nhà Reina có mùi của Chobi.

Vậy là, người này chính là người Chobi yêu sao?

Kể từ ngày đó, tôi cứ lơ lơ như kẻ trên mây. Tôi xác định được lý do là vì Chobi, nhưng không chỉ có thế.

(3)

Cô Miyu đã khuyên tôi nên thi vào đại học.

Nhưng rồi cuộc, khi tôi còn chưa thể quyết được nên ôn thi hay đi làm, mùa hè đã kết thúc tự khi nào.

Hai tuần cuối kỳ nghỉ hè, thông qua nhà trường, tôi được nhận vào thực tập ở một nơi. Tôi còn chẳng nhớ là mình đã đăng ký từ bao giờ.

Tuy nói là thực tập nhưng cũng gần như là đi làm thật. Ban đầu, tôi chỉ có ý muốn bỏ qua cho xong, nhưng khi nghe nói văn phòng tôi sắp sửa thực tập là một công ty thiết kế khá có tên tuổi nên thái độ của tôi cũng có chút thay đổi. Nơi đó đã thiết kế ra cả logo những bộ phim ăn khách, làm bìa cho cuốn truyện tranh nổi đình nổi đám.

Một văn phòng thiết kế đúng điệu, nằm trong khu phố sang chảnh, tuy có hơi xa nhà tôi một chút. Lâu lắm rồi tôi mới sống theo thời gian biểu thông thường.

Ngày đầu tiên đúng là hồi hộp lắm. Phần lớn công việc được giao là ghi chép nội dung cuộc họp, dán nhãn địa chỉ gửi thư đi, mấy việc vặt vãi ai làm cũng được nhưng được nhìn môi trường công việc thiết kế chuyên nghiệp như thế trong khoảng cách gần cũng coi như có thu hoạch rồi.

Lần đầu tiên tôi được nhìn thấy tận mắt công việc của những người chuyên nghiệp.

Tóm lại, mọi người đều rất nhanh nhẹn. Hơn nữa, để làm ra một thiết kế duy nhất, khối lượng công

việc phải làm đồ sộ đến ấn tượng. Tuy chỉ được chạy mấy việc lật vật nhưng được giúp ích cho mọi người tôi cũng thấy vui lắm rồi.

Tôi còn thích bữa trưa hơn nữa. Quanh nơi này có rất nhiều nhà hàng cao cấp. Ngày nào cũng có ai đó mời tôi đi ăn đồ sang trọng. Quán nào cũng ngon đến nao lòng.

Hóa ra, thường ngày tôi chỉ toàn ăn mấy món chẳng ra sao. Đồ ăn ngon cho ta thêm tham vọng và sức mạnh. Thường chỉ được làm những công việc lao động đơn giản nên hứng thú làm việc của tôi bằng không, nhưng được ăn uống ngon lành lại giúp tôi nảy sinh động lực làm việc.

Tôi giờ cũng giống Mimi, như một loài được nuôi ăn.

Những nhân viên làm trong văn phòng thiết kế đường như cũng quen thuộc với những thực tập sinh như chúng tôi, họ cũng để ý quan tâm. Người quan tâm đến tôi nhất chắc là người đàn ông được mọi người ở đây gọi là “sếp”.

Ấn tượng đầu tiên thì đây là “một người không thể mê nổi”. Những gã đàn ông dùng nước hoa chẳng ai tốt đẹp gì cả. Như papa tôi ấy. Tuổi đời người này còn khá trẻ nhưng cứ thấy có điểm gì đó phảng phất giống với papa.

Người chọn tôi làm thực tập sinh hình như cũng là người này.

Tôi đã tập hợp chỗ tranh của mình lại làm thành một portfolio*, người đó đã khen chúng đẹp. Khi cả hai đi ăn trưa với nhau, tôi hăng say kể về những bức tranh đang vẽ đang dở, người đó vui vẻ nghe tôi kể chuyện.

“Lần sau hãy cho anh xem tác phẩm của em nhé.” Sếp nói với một điệu cười thành thơi. Tôi muốn cho người này xem bức tranh tôi đang vẽ. Bức tranh khiến cả Mimi lẫn cô Miyu đều ngạc nhiên. Chắc hẳn người này cũng thấy vui lắm.

“Anh đến lúc nào cũng được. Tuy chỗ em có hơi bẩn.” Tôi ưỡn ngực lên nói vậy.

Tuy đã nghĩ đến ngay cũng được, nhưng công việc chung quanh chợt trở nên quá bận rộn, chúng tôi bị cuốn theo guồng quay đó. Nhiều người còn phải ngủ lại văn phòng nữa. Đến cả tôi cũng bận từ sớm đến tối.

Chốn công sở khi chạy dự án cũng như ngôi trường trước ngày hội vậy, thật là vui. Tuy tôi không phải kẻ bận rộn làm việc suốt nhưng chỉ cần được người khác nói câu cảm ơn khi mua hộ hộp cơm, tôi cũng cảm thấy vui vì có ích cho họ rồi. Nghĩ lại, tôi có cảm giác như cuộc đời mình chẳng có ích được cho ai được mấy bận.

“Mọi người vất vả rồi!” Sau khi chạy xong dự án mọi người cùng cạn ly ăn mừng. Chỉ có mình tôi chưa đủ tuổi thành niên nên chỉ được gọi coca thôi. Dẫu sao, tôi cũng được nhà trường giới thiệu đến nên cũng đành ngoan ngoãn uống phần coca của mình.

Sếp vẫn còn nhớ lời hứa đến ngắm tranh của tôi. Tôi cứ tưởng anh ấy bận rộn quá nên quên mất rồi cơ chứ, tôi vui vẻ trao đổi số điện thoại với anh ấy.

“Người đó thích gái trẻ lắm, em nên cẩn thận~” Sau đó, khi đi vệ sinh, một chị thiết kế đã thì thầm vào tai tôi như vậy.

Đây là lòng ghen tị của nữ giới chẳng! Tôi tưởng vậy, nhưng quả thực tôi đã lầm.

Gần cuối hè, cơ thể tôi bắt đầu có sự thay đổi. Từ mèo nhóc thành một cô mèo trưởng thành.

Tôi mong muốn có con của Chobi nên đã thử đề nghị thẳng.

“Ta kết hôn đi.”

“Này, Mimi, anh đã nói nhiều lần rồi nhưng anh có người yêu trưởng thành rồi.”

Lại là chuyện đó. Tôi muốn xác nhận cho rõ. Có đúng là người phụ nữ đến chỗ ở của Reina không. Cô người yêu đó ghê gớm đến mức nào.

“Cho em gặp đi.”

“Không được.”

“Tại sao?”

“Này, Mimi. Anh đã nói nhiều lần rồi... những chuyện này đợi em lớn rồi hãy nói.”

Tôi buồn đến mức rũ hết cả tai, cả đuôi lẫn râu.

Người yêu là con người sao, thật là ngốc nghếch. Cả đời sẽ chỉ mãi như vậy thôi.

Vẫn còn đang dối, tôi giậm thành thịch, bước về cái xưởng vẽ của Reina.

Khi đứng trên cành cây long nảo mọi bận nhòm vào trong phòng Reina, tôi thấy Reina đang nói chuyện điện thoại với ai đó.

“Ê~, không có chuyện đó đâu~” Cái giọng nũng nịu thường không bao giờ thấy nơi Reina.

Không phải Reina này. Tôi mong mỗi cô ấy mạnh mẽ hơn, kiên cường hơn và chẳng phải nũng nịu bất kỳ ai. Thành thử, tôi cứ ôm cục tức trong người, cáu bẳn đến không chịu nổi. Giờ này, chắc con mèo nào tôi cũng bắt không tha luôn.

Tôi của lúc đó chẳng biết nên làm gì cho phải.

Hiếm mới có một lần tôi đi dạo xa đến vậy. Tôi cứ băng băng chui qua những bụi rậm không quen, bước đi trên những hàng rào xa lạ. Nơi mình chưa từng bước chân tới, mùi không khí không quen thuộc, thường thì tôi sẽ e sợ lắm nhưng giờ lại chẳng thấy sợ hãi gì.

Tôi cứ lơ đãng như vậy nên đã bước phạm vào lãnh địa của con mèo khác từ lúc nào.

A, cảm giác này không ổn rồi.

Khi tôi nhận ra điều đó, mọi thứ đã quá trễ rồi. Một con mèo đực với ánh mắt sáng quắc chắn ngay trước mặt tôi. Hẳn là mèo hoang nhưng vô cùng to lớn. Bắt được nhiều mồi đến vậy, hẳn là mạnh mẽ lắm.

Con mèo đó có màu lông đen trắng, trên bụng có một vết sẹo lớn. Cái đuôi bị quặt vào một đoạn.

Đuôi Quặt, tôi đã âm thầm đặt tên cho hẳn.

Đuôi Quặt nhìn tôi như định giá. Ánh mắt đó như thăm đe dọa, nhóc còn bước thêm bước nữa thì anh mày không tha cho đâu.

“Này, bắt nó đi.” Giọng nói của tôi ngọt ngào đến đáng ngạc nhiên.

“Gì cơ?” Đuôi Quặt hỏi với giọng đầy nghi kị.

Con chim đuôi dài đang mổ thứ gì đó trên nền sỏi của bãi đỗ xe. Nhìn nó chăm chú, Đuôi Quặt tiến lại gần, lặng lẽ không một tiếng động. Từ trên hàng rào, hẳn lừ lừ tiến lại gần con chim đó. Toàn bộ cơ bắp trên cơ thể phối hợp với nhau nhuần nhuyễn. Hẳn ta phi thẳng từ trên hàng rào xuống, tấp một phát đúng cổ con chim. Con chim vỗ cánh, cố gắng vùng vẫy thật lực để trốn tránh.

“Giỏi quá!”

Hẳn thiện nghệ đến mức tôi chỉ thốt lên được có vậy. Lông mao toàn thân tôi dựng đứng cả lên.

Con chim trong miệng Đuôi Quặt sớm chết thẳng cẳng. Hẳn thả con mồi đã chẳng còn động đậy trước mặt tôi.

“Cũng không có gì to tát. Một khi trời tối, lũ chim sẽ không nhìn rõ nữa.” Hẳn nói như thể cha mẹ đang dạy con cái săn mồi vậy. Đó là lần đầu tiên, tôi cảm nhận rõ Đuôi Quặt là một con mèo trưởng thành hơn mình.

“Em là Mimi. Tên anh là gì?”

“Không có.”

“Vậy, em gọi anh là Đuôi Quặt được không?”

“Tùy thích.”

Đuôi Quặt quay lưng bỏ đi, tôi bám theo hẳn. A, tôi đúng là mèo thật rồi. Bản năng loài mèo đã kích thích tôi.

Đêm đó, tôi và Đuôi Quặt đã nên đôi.

Mùa hè sắp sửa kết thúc.

Ngày hôm sau đó, tôi cũng có gặp Chobi nhưng Chobi không hề nhận ra chuyện gì đã xảy ra với tôi.

Nghe tiếng kêu ri rí kỳ dị của lũ ve, chúng tôi bắt chước chúng nhưng lại không giống, tôi và Chobi cùng cười phá lên.

Lần nào gặp nhau, tôi cũng đòi kết hôn với Chobi, nhưng đó là hôm đầu tiên tôi chẳng nhắc gì đến

chuyện đó, chỉ cứ thế đi về.

Tôi cũng chẳng hẹn anh ấy sẽ gặp nhau vào ngày mai nữa. Vậy mà, Chobi cũng chẳng nói gì, lại trở về bên cô ấy của mình.

Nhìn Chobi như thế, đuôi tôi rũ xuống.

Mấy ngày nay, Reina có vẻ hờn hờ lắm, chẳng chịu để tâm đến tâm trạng của tôi gì cả.

Tôi cứ ôm tâm trạng khó chịu chẳng có nơi dốc bầu tâm sự kia, chìm vào trong giấc ngủ.

“Công việc của chị đã được quyết xong rồi đó.” Reina vui vẻ lắm. “Văn phòng thiết kế chỗ chị được nhận vào làm thực tập ấy, anh sắp quý chị lắm.”

“Chị có tài mà. Chị biết từ trước rồi.”

“Công việc tuy có hơi vất vả, nhưng được vào làm chỗ đó cũng thích lắm đấy~”

Sự mạnh mẽ vững vàng nơi Reina thật chói lọi trong mắt tôi.

Nghे chuyện Reina kể, tôi chợt nghĩ đến một điều. Mỗi con mèo đều có lãnh địa riêng của chúng. Tùy theo khả năng của từng con mèo mà lãnh địa cũng to nhỏ khác nhau nhưng một lãnh địa chỉ có một con mèo.

Loài người thì chen chân nhau trong cùng một lãnh địa. Nhìn bên ngoài thì tưởng mỗi quan hệ an bình lấm lấm nhưng cũng ch? là vẻ ngoài thôi, thực sự chỉ có một kẻ duy nhất thống lãnh cả lãnh địa đó.

Loài người như Reina, những người có khả năng vẽ tranh luôn phải đấu đá với nhau trong cùng một lãnh địa nhỏ hẹp, phần lớn đều rơi rụng dần, chỉ còn lại những kẻ mạnh mẽ.

Reina là kẻ cực kỳ mạnh nên vẫn chưa chịu thua, đến được tới bước này.

Thêm một điểm kỳ lạ nữa về lãnh địa của con người, theo thời gian, họ lại bị đẩy đi đấu tranh với nhau ở một lãnh địa khác.

Ngày xưa, các lãnh địa còn rộng rãi nhưng gần đây họ thực sự phải tranh giành trong những lãnh địa nhỏ tí. Trong một khoảng lãnh địa chỉ đủ dành cho một, hai kẻ nhưng cả đồng người phải giành giật với nhau.

Nhưng tôi nghĩ Reina sẽ ổn thôi. Cô ấy mạnh mẽ đến vậy, tự tin đến vậy, không có chuyện thua được đâu.

(4)

Dần dà, những cơn gió mát cũng tìm đến, thời tiết đã chuyển sang thu.

Những loài cây cỏ mọc hoang dại chung quanh khu nhà của Reina cũng dần đổi màu. Chỉ mỗi cây long não vẫn mãi xanh tươi, dù những trái tròn tròn của nó đã bắt đầu chín.

Vừa dạo bước trên những tàng lá rụng đầy màu vàng sắc đỏ, tôi vừa hít vào thật lực hương vị của mùa thu.

Cơ thể tôi đã lớn hẳn.

Những nơi trước giờ luôn qua ngon ơ, giờ phải trườn mãi mới qua nổi, toàn bị Reina cười nhạo.

Cơn bão lớn của mùa thu rồi cũng đến.

Trận bão dường như cuốn mọi thứ vào gió mưa nghiền chúng ra thành bụi.

Ngày hôm đó, Reina đã mang tôi vào trong căn hộ ọp ẹp, cùng nhau qua đêm đó. Một đêm khiến tôi nhớ lại những nỗi sợ hãi khi còn là mèo nhóc. Tiếng ken két từ đâu vọng lại, hay tiếng thứ gì đập bồm bộp vào ô cửa kính.

Giữa cảnh đó, Reina cũng chẳng nao núng, vẫn chuyên tâm vào vẽ.

Sau một đêm không hề chớp mắt, khi trời sáng, tôi nhìn lên bầu trời trong xanh, bản năng tôi mách bảo dường như có một điều gì đó đã thực sự thay đổi.

Kẻ đến báo tin tử của Đuôi Quặt là một con mèo tròn như cái thùng phi.

Con mèo đó tự xưng là Kuro.

“Nhà người thân thiết với hắc lăm hả?”

“Hắc...?”

“Con mèo có cái đuôi gãy quặt tại thế này này, người biết hắc chứ?”

“Đuôi Quặt ư?”

“Người gọi hắc như vậy sao? Vậy thì đúng là người rồi. Hắc rất vui khi có được cái tên đó. Chẳng có mấy con mèo hoang được đặt tên cho như vậy đâu.”

Và rồi, Kuro dứt điểm, “Hắc chết rồi.”

“Vậy sao?” Đuôi Quặt đã chết rồi. Tôi thành thật chấp nhận điều đó.

“Người không thấy ngạc nhiên sao?”

“Tôi cũng cảm giác sẽ là như vậy.” Thế giới này xoay vần nhanh lắm, ta luôn phải chuẩn bị tinh thần trước mọi sự xảy ra.

“Vậy nên, lãnh địa của hắc giờ là của người.”

“Ơ...” Tôi còn thấy ngạc nhiên hơn vì điều đó. “Tại sao? Không phải mèo khác sẽ giành lấy lãnh địa đó ư?”

“Thị trấn này là như thế.” Kuro nói như thể chuyện hiển nhiên. “Ta đã chuyển lời rồi đấy nhé.” Nói thế

rồi, Kuro quay lưng đi thẳng.

“A, cảm ơn.” Tôi chỉ muốn cảm ơn vì đã báo tin cho tôi nhưng Kuro lại hiểu lầm.

“Điều này chẳng phải ta quyết định. Muốn cảm ơn thì nói với John ấy.”

“John...?”

“Một con chó.” Chỉ nói có thế, Kuro cũng chẳng thèm liếc lại lấy một cái, nhanh chân chạy đầu mất hút.

Tôi chẳng thấy buồn. Tôi chỉ nằm lười, ngủ hoài ngủ mãi, trong căn hộ của Reina.

Reina thường không ở nhà.

Một thời gian sau, Kuro lại đến.

“Không được lười tuần tra lãnh địa chứ.”

Kẻ đó nói có vậy rồi lại chạy biến mất.

Tôi chậm rãi dạo quanh lãnh địa của Đuôi Quặt. Khu nhà máy bằng tôn bỏ hoang đến han gỉ. Đường cống nước đầy rác rến. Bức tường bê tông chạy dài đen kịt khí thải.

Đâu đâu nơi lãnh địa này cũng chỉ toàn những khung cảnh buồn. Đuôi Quặt đã luôn nhìn những cảnh bi thảm này để sống cho qua ngày sao.

Nơi góc nhỏ bãi đỗ xe xập xệ, một đóa cúc sao màu phớt hồng nở rộ.

Lúc đó, tôi chắc chắn Đuôi Quặt đã ra đi ở chốn này. Nỗi đau buồn lắng đọng như cuốn lấy tôi.

Tôi đã muốn được Reina cưng nựng. Nhưng lại cảm thấy mình không nên gặp Reina.

Tôi vô cùng yếu đuối. Thân thể giờ đã to ra nhưng trái tim vẫn chỉ là một cô mèo nhóc. Lỡ để Reina phát hiện ra tôi chỉ là một con mèo yếu đuối, vô tích sự, Reina sẽ vứt bỏ tôi mất. Như người chủ đầu tiên đã vứt bỏ tôi vậy.

Hôm nay Reina cũng vắng nhà. Chắc lại đi làm cái gì mà thực tập đó. Thế cũng tiện cho tôi. Dưới mái căn hộ của Reina, Vừa cảm nhận phảng phất mùi hương những họa cụ của Reina, tôi lại chìm sâu vào giấc ngủ.

Tiếng ô tô đánh thức tôi dậy. Chung quanh đã tối hẳn.

Trong căn phòng có tiếng Reina. Bụng cũng đói rồi. Tôi vui vẻ, rào rào cào ô cửa kính. Thường thì Reina sẽ thò mặt ra ngay. Vậy mà, tôi không hề thấy dấu hiệu nào của Reina.

Kẻ đó chẳng để tâm đến tranh tôi vẽ, chỉ chăm chăm nhòm ngó đến thân thể tôi.

Không giống khi cô Miyu đến chơi nhà, hẳn ta chẳng hề để mắt đến tranh của tôi.

Giờ nghĩ lại, có lẽ ngay từ đầu đã như thế rồi. Nhưng tôi lại không chấp nhận, tôi muốn có người nào

đó công nhận tài năng của mình.

Sếp tiến tôi về bằng xe của hần. Bên trong xe, sếp nói ra biết bao nhiêu lời có cánh, tôi lại hớn hờ xuôi theo chúng.

Tôi quả là ngu ngốc.

Và giờ này, tôi đang bị đẩy xuống cái giường sô pha.

Mùi nước hoa trên người hần làm tôi phát buồn nôn.

Tôi không có ý này. Ý đồ của hần tôi hiểu rõ ràng. Nhìn trên bề mặt, chuyện này là do tôi mời gọi.

“Người đó thích gái trẻ lắm, em nên cẩn thận~” Những lời cảnh báo của chị thiết kế kia là thật, nhưng đến tận giờ tôi mới hiểu.

Đây cũng là công việc. Nếu xuôi theo lời hần nói, có lẽ tôi sẽ kiếm được việc. Đây cũng là một điểm nhạy cảm trong quan hệ xã giao giữa người và người.

Hay cứ để nước chảy bèo trôi? Trong khi tôi còn vẫn vợ nghĩ vậy, một cơn giận bất chợt nảy lên trong dạ.

Tôi không thể tha thứ cho mình vì nghĩ thế, dù chỉ là trong thoáng chốc. Nhất định không thể để mình bị lừa.

Cùng với thứ mùi dịu ngọt đó, tay của hần bắt đầu lần mò thân thể tôi. Tôi thấy sợ lại thấy nhục, nên đành chịu xuôi theo.

“Dễ thương đấy.” Những lời của lão sếp đầy mùi ghê tởm, da gà da vịt tôi nổi lên rần rần.

“Thôi ngay!”

Bàn tay sếp vẫn không dừng lại.

“Đừng chạm vào tôi!” Khi giọng nói bật thốt ra, tôi cũng cử động được. Tôi vơ vội thứ gì đó trong tầm tay, đập vào mặt hần. Là cái áo khoác hần mặc đến đây.

Trong cơn hoảng loạn, tôi vùng dậy khỏi cái sô pha nhưng từ sau lưng, sếp đã ôm chặt lấy tôi.

“Đã bảo đừng chạm vào tôi mà!” Tôi vặn người, nhằm bụng hần thúc cùi chỏ thật mạnh. Tôi đánh hay lắm. Quá hay.

Lão sếp lăn từ cái sô pha xuống đất, làm đổ cả đồng sách và khung vẽ chồng đồng ở đấy.

“Khoan đã, Reina, em không định làm thế thật đâu nhỉ?”

Nụ cười của hần trông khó chịu vô cùng. Tôi chẳng sợ gì nữa. “Tôi định thế thật đấy, cúc ngay!”

Tôi vơ lấy một cuốn tạp chí gần đó, quăng thẳng vào mặt hần.

“Hình như có chút hiểu lầm... ta nói chuyện với nhau đã.”

Tôi còn lâu mới bị nụ cười của hần lừa đảo nữa. Tôi thấy nhục cho mình vì lỡ thích một kẻ đều giả

như thế.

Cái giá dựng khung vẽ ba chân. Tôi chộp lấy một chân đã gãy lìa của nó. Sếp nhìn thấy thế vội vàng thụt lùi, phi ra khỏi phòng tôi. Tôi vẫn cầm nguyên cái chân giá vẽ, nằm bệt ra sàn.

Cánh cửa phòng mở ra, tôi lo hăn ta quay lại. Nhưng gương mặt thò vào lại là chị hàng xóm.

“Reina, em ổn chứ?”

Gương mặt bự son phấn kia sao lại đáng tin đến vậy, tôi chỉ chực òa ra khóc.

Khi tôi chớm rơi nước mắt, cơn giận lại như thổi bùng lên.

Thằng khốn đó, tưởng làm tôi khóc dễ thế sao!

“Đợi đấy!” Tôi xỏ chân vào đôi xăng đan, phi ra lối cửa trước.

Sếp đang đứng trước cái ô tô đốt thuốc. Cái xe yêu quý đáng tự hào của hăn, hàng hiệu Pháp hay gì đó. Một dáng điệu chảnh chọe cực kỳ đáng ghét. Hăn liếc nhìn tôi với điệu cười nhả nhở. Chắc hăn tưởng tôi bảo hăn trở vào.

“Đợi đấy, thằng khốn!” Nhìn bộ dạng tôi như thế, sếp vội vội vàng vàng phi lên xe.

Tôi dùng hết sức bình sinh song phi một cú vào cánh cửa xe đó. Một tiếng động thảm thương vang lên, cửa xe lồm vào một miếng.

Tiếng ồn lọt vào tai, người sống trong khu chung cư cũng thò mặt ra. Sếp nhanh chóng khởi động xe, cứ thế đông thẳng. Tên này lái cũng ầu. Tôi nghe thấy tiếng còi nhiều xe khác hậm hực.

“Được đấy, Reina!” Chị gái phòng bên nói với giọng như đang hát diễn kabuki*.

Có tiếng huýt sáo đâu đó, mọi người còn rộ lên vỗ tay. “Ghe gớm đấy đừng đùa!”

Tôi hết cả hơi, quay trở lại phòng mình.

Vẫn còn mùi của hăn ta phảng phất đâu đây. Tôi cáu hăn và cũng giận chính mình. Sao tôi lại ngu ngốc đến thế chứ!

Để thay đổi không khí, tôi mở cửa sổ. Mimi bước vào. Mimi chỉ im lặng, lại gần bên tôi. Hơi ấm đó xoa dịu tôi hơn bất cứ thứ gì khác.

“Mimi, hôm nay ở lại đây với chị nhé.” Tôi ngủ cùng với Mimi. Chẳng muốn nghĩ gì thêm nữa.

Tiết trời lại thay đổi, sắp sửa lập đông. Reina không chú tâm vào vẽ nữa, cô ấy thường làm mấy việc khác trong xưởng vẽ hơn.

Như đọc sách, ủ rượu hoa quả, hay làm mấy thứ thủ công. Reina là người không bao giờ ngồi im được. Tay làm việc không ngừng nghỉ, nhưng cô ấy không vẽ nữa.

Kể từ khi Reina lười cái chăn sưởi kotatsu* ra dùng, tôi hay cuộn mình ngủ trong đó. Tóm lại tôi chỉ

muốn ngủ thôi.

Học kỳ hai đã bắt đầu.

Tôi nghỉ học quá nhiều nên không theo được bài trên lớp, cũng chẳng nộp đủ bài cho những buổi thực hành bị thiếu. Do suốt kỳ nghỉ tôi chẳng đả động gì đến bài tập.

Trong giờ học, tôi ngủ gật nên bị giáo viên đuổi ra và cứ lẳng lặng làm theo như thế thôi.

Khi tôi đang uống lon nước quả trước trường thì cô Miyu đến. Tôi có cảm giác lâu lắm rồi mới gặp lại cô ấy.

“Cảm ơn em đã lại đến trường.” Cô Miyu chạm lon cà phê của cô ấy vào lon nước quả của tôi.

“Em muốn gặp cô Miyu mà.”

Cô Miyu cười xòa nhưng đó là lời thật lòng của tôi.

Vụ việc xảy ra với lão sếp đó, tôi đã gửi email cho tất cả người quen trong văn phòng thiết kế nhưng không hé răng với bất cứ ai trên trường. Chẳng biết cô Miyu có nghe được gì không.

“Em không tham dự cuộc thi à?” Cô Miyu nhắc đến tôi mới nhớ ra. Mà cũng quá hạn mất rồi.

“Trường ta chỉ có mình Masato nộp bài tham dự. Cậu sinh viên cùng lớp em ấy.”

Cậu ta tham dự sao?

“Cậu ấy cũng được giải khuyến khích cuộc thi đầu hè đấy. Còn được thầy Kiriya trong ban giám khảo để mắt đến.”

Cậu ta, từ lúc nào, lại có thể...

“Vậy sao, cậu ta khá đấy chứ!” Tôi thực lòng muốn nói vậy. Nhưng mà, nụ cười nặn ra sao mà gượng ép.

“Vậy nên, Reina cũng cố lên.” Tuy chẳng có ác ý gì nhưng những lời của cô Miyu làm tôi thấy đau.

“Vâng.” Tôi thờ ắt một cái rõ to. “Giờ thì em đã hiểu rồi. Em luôn cho mình là đứa có tài. Cứ tưởng rằng mấy ông già đó chỉ dìm hàng mình vậy thôi. Nhưng mà em vẫn còn non và xanh lắm.”

Cô Miyu im lặng nghe những lời tôi nói.

“Ồ, trò vẫn còn là đứa chíp hôi thôi.” Một giọng trầm thấp đột nhiên vang lên từ sau lưng, tôi vội quay lại.

“Thầy Kamata.”

Ông thầy dạy hợp đồng kỳ cựu của trường. Tay thầy còn cầm bao thuốc.

“Thầy đừng xía vào câu chuyện của bọn em!” Tôi hăm hăm lườm mái tóc lưa thưa của ông thầy. Lòng thầm nghĩ có nên bứt nốt chỗ tóc ấy không. Khuyết điểm của bản thân, tự tôi hiểu rõ.

“Nhưng mà, một khi em nhận ra được điều đó, thì vẫn còn chút hy vọng đấy.” Chỉ nói có vậy, thầy thùng thẳng bỏ ra khu vực hút thuốc.

Đó có lẽ là lực đẩy lớn nhất dành cho tôi. Nhưng mà, tôi vẫn không thấy tâm trạng khá hơn chút nào. Masato, cậu ta đã làm rất khá. Vậy mà, tôi chẳng làm được gì.

Tôi khẽ khàng lại gần Reina đang nằm lăn quay ra đấy.

“Mình thua cậu ta rồi... Thua ư, còn chưa đấu cơ mà. Mình có gửi tranh tham dự đâu.”

Reina vuốt ve cơ thể tôi.

“Rồi mình sẽ ra sao, mình chẳng có khả năng gì ngoài vẽ tranh cả. Mimi, tất cả, tất cả đều thành gậy ông đập lưng ông mất rồi, những câu chị đã dùng để công kích kẻ kém tài hơn mình, nào là cậu không có tài năng đâu, nào là bỏ đi thôi, tất cả...”

Reina run lên.

“Cứu với, chị ghét chính mình đến không chịu nổi.”

Tôi khẽ dùng lưỡi liếm những giọt nước mắt chảy dài trên má Reina. Ấm nóng. Chúng mang hương vị sinh mệnh của Reina.

Sự mạnh mẽ của Reina đã mất đi rồi. Lâu lắm rồi, tôi mới chợt nhớ đến Chobi.

(5)

Khi tôi gặp lại Chobi cũng là khá lâu sau đó. Chobi nhỏ bé hơn nhiều so với ký ức trong tôi. Có lẽ là do tôi đã lớn lên nhiều rồi.

Chẳng quan tâm tôi ngại ngần thế nào, Chobi bắt chuyện như thể nói với người bạn ngày hôm qua vừa mới gặp.

“Sẽ ổn thôi, Mimi, sẽ ổn thôi.” Chobi cứ nhắc đi nhắc lại mấy lần rằng sẽ ổn thôi.

“Sao anh biết sẽ ổn thôi?” Chẳng hiểu sao, trước mặt Chobi giọng tôi lúc nào cũng ra bẽ nhõng nhẽo.

“Trên đời chẳng có con người nào luôn mạnh mẽ nhưng cũng chẳng có ai mãi yếu đuối đâu em.”

“Vớ lại, chúc mừng em.” Nhìn cái bụng tròn ửng của tôi, Chobi nói vậy.

Trong bụng tôi đang có mèo con. Con của Đuôi Quặt.

Tôi đã sớm thành người lớn trước Chobi một bước mất rồi.

Những lời tôi vẫn thường tin Chobi giờ lại chẳng thể thật lòng tin. Tôi chỉ thấy mỗi sự bất an.

Tôi bắt đầu chuẩn bị cho kỳ sinh nở. Giờ tôi đã không còn là riêng tôi nữa rồi. Tôi và chúng tôi. Tôi vô cùng yếu đuối nhưng vẫn dồn hết sức cho giây phút những đứa con chào đời.

Thứ dũng khí để đứng lên tranh giành với bất cứ kẻ nào dám cướp con mình đi, nỗi lo sợ những thay đổi sẽ xảy đến với cơ thể mình như cuộn vào nhau, tôi còn chẳng hiểu nỗi mình nữa.

Trong đó, chỉ có suy nghĩ mạnh mẽ duy nhất khẳng khẳng trong lòng.

Nhất định tôi không được làm phiền đến Reina.

Reina giờ đang bị tổn thương. Trong lúc Reina đang yếu đuối như thế, tôi không muốn cô ấy phải lo lắng cho mình.

Càng gần đến ngày sinh nở, mọi hành vi của tôi đều trở nên tự động theo mạch bảo của bản năng. Mọi việc cần phải làm, bản năng đều dạy cho tôi cả.

Tôi lên vào khu để đồ chung của dãy nhà. Khoảng trống giữa một cái ván trượt tuyết và thùng các tông, tôi tha lời giẻ rách từ khắp nơi về, làm thành một cái ổ. Trong cái lạnh mùa đông, sức khỏe như đuối dần.

Khi cơn đau đẻ bắt đầu, tôi đã sớm xác định.

Tôi không đủ thể lực để chịu đến cuối cuộc sinh nở.

Tôi là con mèo nhỏ bé, tai nghễnh ngãng và yếu đuối nhất. Kể cả khi sắp làm mẹ, điều đó cũng không thay đổi.

Mèo con đầu tiên được sinh ra. Tôi cắn rách nhau thai, cho nó thở. Nghe thấy tiếng kêu “mii...” nhỏ bé đó, tôi được nếm một niềm vui chưa từng thấy. Thật tốt vì được sống.

“..... Mimi.....”

Tôi nghe thoảng tiếng Đuôi Quặt.

Đến tận giờ này, đôi tai tôi vẫn nghễnh ngãng đến mức chẳng nghe rõ những lời Đuôi Quặt nói.

“Gì vậy, Đuôi Quặt?”

Vì tôi muốn nghe xem anh nói những gì nên mới tiến gần về phía Đuôi Quặt. Chẳng biết từ bao giờ, những đóa cúc sao hồng nhạt đã nở rộ chung quanh mình. Mùi

Đuôi Quặt càng lúc càng xa.

“Đợi em...”

Một cơn đau quặn thắt lên.

“Đau quá!”

Ai đó đã cắn đuôi tôi. Cả Đuôi Quặt và đám hoa cúc sao đều biến mất. Chung quanh là màn đêm nhàn nhạt của khu vực chung.

Kẻ cắn đuôi tôi chính là Chobi.

“Tại sao anh lại ở đây?” Tôi cảm thấy tức giận vì kẻ khác dám xâm phạm lãnh địa của mình.

“Anh sẽ đi gọi chủ của em.” Chobi nói bằng một giọng rất bình tĩnh.

“Đừng làm chuyện thừa thãi!” Lông trên người tôi dựng cả lên vì tức giận.

“Nhưng cứ thế này thì nguy hiểm lắm!”

Lờ đi tiếng gào của tôi, Chobi lao ra ngoài màn tuyết.

Tôi chẳng thể mạnh mẽ đến phút cuối cùng.

Chẳng biết có phải vì cơn đau đẻ, hay là nỗi đau trong tim mình, tôi đau đến không tưởng.

Tôi như thế này, chắc Reina sẽ chẳng chịu cứu giúp đâu.

Dạo này, tôi chẳng thấy bóng dáng Mimi đâu. Đến cả Mimi cũng ruồng bỏ tôi chẳng.

Tôi còn chuẩn bị sẵn hộp thức ăn cho mèo đợi nó.

Ngoài cửa sổ, có bóng thứ gì đó trắng trắng.

Mimi?

Tôi mở cánh cửa, đó là con mèo đeo vòng cổ. Tôi còn nhớ nó. Con mèo Mimi từng đưa đến đây.

Con mèo đó chạy đi như có ý muốn tôi theo bước nó.

Trái tim đập dồn, tôi cũng vội bám theo.

Đây là khu vực chung của khu nhà. Tôi tìm thấy lũ mèo con đang khóc và Mimi bê vết máu ở nơi đó

“Làm... làm thế nào bây giờ?” Người tôi như cứng đờ lại nhưng phải làm điều gì đó thôi, tôi vội gọi điện

Người tôi gọi đầu tiên lại là Masato.

“Tớ sẽ đến ngay.” Tuy tôi chẳng thể giải thích mạch lạc câu chuyện nhưng cậu ấy cũng gọi taxi lao ngay đến chỗ tôi.

(6)

Chẳng mấy chốc mùa xuân mới lại đến.

Xưởng vẽ của Reina giờ đây nhóc lũ con tôi.

Người tên Masato đã đưa cả tôi và Reina vào bệnh viện, những đứa trẻ khác đều được sinh trong viện. Bụng tôi còn lưu lại một vết sẹo to tướng từ vụ đó. Trông xấu xí thật đấy, nhưng thế này mới xứng

với Đuôi Quật.

Reina cứ mãi ngắm nhìn lũ con của tôi.

Chị không được vứt chúng đi đâu đấy. Em không cho chị vứt đâu.

“Mimi, không cần phải ghê gớm vậy đâu. Chị sẽ giao tất cả anh em chúng nó cho những người thật tốt nuôi dưỡng mà.”

Reina gọi điện đi rất nhiều nơi, rồi đúng như lời hứa, lũ con của tôi lần lượt được giao cho những con người rất tốt. Tôi đã xem xét từng người, từng người một mà. Nếu xuất hiện kẻ nào tôi không thích, tôi sẽ đem con đi giấu biệt.

Reina còn vẽ cho tôi và năm mèo con một bức tranh. Nhìn bức tranh đó, tôi có thể tưởng tượng chúng vẫn đang khỏe mạnh.

Còn một điểm khác nữa. Sau khi sinh nở và nuôi xong, tôi ở hẳn lại trong nhà của Reina.

Tôi trở thành mèo nuôi của Reina.

Vậy nên, tôi là con mèo của cô ấy.

Câu chuyện thứ ba: *Nếu ánh và bầu trời*

(1)

Tôi đã tranh cãi một trận lớn với người bạn thân.

Mari yêu quý. Người bạn đã luôn bên tôi từ thời tiểu học.

Tôi quen Mari vào năm lớp bốn. Mari mắc bệnh nặng nên phải nghỉ học một năm, tính ra thì hơn tôi một tuổi nhưng bọn tôi chẳng quan tâm đến điều đó.

“Khi gặp Aoi, tớ có cảm giác như gặp được chính mình vậy.” Về sau, Mari đã nói thế với tôi. Tôi cũng nghĩ y như thế nên vô cùng vui sướng.

Tôi luôn bên Mari đâu là trên trường hay ở nhà chúng tôi chơi với nhau mà chẳng mấy chốc đã như người trong nhà. Tuy là con một nhưng tôi coi Mari như chị em của mình. Mà không. Đâu tôi có chị hay em gái chắc cũng không thân được đến mức đó đâu.

Bởi lúc nào hai đứa cũng bên nhau, phong cách ăn mặc và tính cách trở nên giống nhau đến nỗi thầy cô lẫn ba mẹ còn nói là khó phân biệt. Chúng tôi là một cặp sinh đôi về mặt tinh thần.

Cả môn học yêu thích (thủ công) lẫn đồ ăn vặt yêu thích, tất cả đều giống nhau. Cả chương trình ti vi lẫn ca sĩ yêu thích cũng như nhau. Khi Mari lẩm nhẩm một ca khúc nào đó, trong đầu tôi cũng đang nhớ đến ca khúc đó, lẩm lúc khiến bọn tôi cũng ngạc nhiên kiểu “Tại sao cậu lại lẩm nhẩm hát bài hát chẳng mấy ai biết thế?” rồi bật cười khoái trá.

Còn thích cùng một người con trai nữa.

Mối quan hệ của chúng tôi không hề xấu đi, bởi người con trai hai đứa cùng thật lòng thích lại là một nhân vật truyện tranh.

Hai đứa mê mải buôn chuyện với nhau về điểm hay ho của chàng trai đó. Tôi kể cho cậu ấy nghe về những tưởng tượng của mình xem sẽ cùng chàng trai đó đi những đâu, làm những việc gì, Mari sẽ nghĩ cho tôi xem thời điểm đó sẽ nói ra những câu như thế nào.

Mọi thứ đều rất vui vẻ, tuổi dậy thì của tôi và Mari chìm đắm trong thế giới do hai đứa tạo ra.

Cả tôi lẫn Mari đều thích vẽ nên hai đứa cùng nhau vẽ một bức tranh trong bộ truyện đó rồi gửi kèm thư hâm mộ cho tác giả bộ truyện. Khi người ta gửi thiệp mừng năm mới (đã thế còn được tới hai tấm thiệp!) tới, bọn tôi đã nhảy lên vì sung sướng.

Đầu tiên, chúng tôi vẽ tranh cho chú tác giả rồi cho bố mẹ xem, dần dần chúng tôi muốn vẽ những thứ thuộc về riêng mình. Không phải là vẽ nhân vật trong truyện của người ta mà vẽ những nhân vật do mình tự nghĩ ra.

Chẳng biết từ bao giờ, Mari sẽ là người nghĩ nội dung còn tôi vẽ tranh. Mari còn hiểu về những thứ tôi muốn vẽ hơn cả tôi nữa.

Chúng tôi đem những truyện mình vẽ ra ngoài cửa hàng tiện lợi photo lại rồi dập ghim và đem đi bán ngoài sự kiện. Có những sự kiện tổ chức dành riêng để bán những cuốn truyện như thế.

Chẳng bán được bộ nào nhưng mà vui lắm.

Chúng tôi làm ở những công ty khác nhau nhưng gần như ngày nào Mari cũng đến nhà chơi, bọn tôi nói về những bộ truyện của mình, về thế giới của riêng chúng tôi.

Cuốn sách chúng tôi đem photo ngoài cửa hàng tiện lợi đã được gửi đến xưởng in, đặt in giùm một ít và cũng bán được kha khá.

Thời điểm đó, người của một nhà xuất bản đã lên tiếng hỏi thăm chúng tôi trong sự kiện bán sách. Người này thuộc ban biên tập một tạp chí truyện tranh ai ai cũng biết.

Đã có người tìm ra chúng tôi rồi!

Tôi và Mari vui sướng như khi tác giả truyện tranh ngày xưa nhận lá thư hâm mộ của mình. Nhưng mà, giờ nghĩ lại thì chính vì điều đó mà mối quan hệ của chúng tôi trở nên kỳ lạ.

Chúng tôi đã định vẽ truyện để gửi cho ban biên tập tạp chí truyện tranh đó nhưng rất cuộc, bộ truyện đó mãi chẳng hoàn thành nổi.

Lúc đó, chúng tôi đã ngồi đối diện nhau trong một quán gà ăn nhanh.

“Xin lỗi nhé, Aoi.” Mari lên tiếng xin lỗi.

Tôi cứ im lặng, đầu ngón tay đầy mỡ gà, tiếp tục ăn với vẻ bức dọc.

Mari không viết được truyện nữa. Trễ cả kỳ hạn tôi đưa ra, trễ cả kỳ hạn bên biên tập đưa ra, cậu ấy cũng không thể viết được cốt truyện mới.

Nếu không có cốt truyện của Mari, tôi không thể vẽ nổi.

Từ trước đến nay, Mari viết truyện vì tôi. Nhưng mà, từ bây giờ cậu ấy sẽ phải viết truyện vì độc giả, tức là những con người mơ hồ không rõ mặt mũi thế nào.

Tôi cho rằng một khi cậu ấy có thể viết vì mình, cậu ấy hẳn sẽ viết được cho người khác. Vậy mà, cậu ấy không viết nổi, chắc chắn là vì lười rồi.

Tuy cậu ấy có kêu là hiện không được khỏe, nhưng tôi cũng chỉ coi đó là lý do bao biện. Tôi chẳng còn nhìn đến Mari nữa, chỉ thấy lòng mình như thiêu như đốt vì cơ hội xuất bản hiếm có lại để tuột qua

khỏi kẽ tay.

Mari cứ lấy lý do lần nữa, lần đầu tiên tôi cảm thấy cáu giận như thế trong đời mình.

“Sao cậu không chết đi cho xong.” Tôi thực sự đã nói những câu quá đáng đến vậy đấy.

Mari lặng lẽ nhận những lời nói đó. Tôi không thể nào quên vẻ mặt tái xanh của cậu ấy khi đó.

Ngày hôm sau. Những lời đó đã trở thành hiện thực.

Cái mùa lạnh lẽo, đáng sợ nhất trong năm rồi cũng đến. Con mồi ít đi không đủ đảm bảo cả dinh dưỡng lẫn nhiệt lượng cho cơ thể, đã thế khí lạnh còn cướp nốt chút thể lực còn côi kia không thương tiếc.

Mùa đông là mùa chết chóc, bắt đầu từ những kẻ yếu đuối.

Kuro chẳng biết mình đã vượt qua được bao mùa đông rồi. Bên dưới lớp lông rậm, lớp mỡ dày cui núng nính, nó chậm rãi bước đi. Trông thì không được đẹp mắt lắm nhưng lớp mỡ này đã bảo vệ cho Kuro.

Kuro cũng chẳng nhớ thực ra bộ lông mình có màu gì. Bộ lông hiện giờ của nó là một màu hỗn tạp đâu đó giữa sắc đen và nâu.

Trong cái giá rét thế này, tuần tra lãnh địa cũng thật khổ sở.

“Ta cũng đã bị cái tuổi nó đuổi đến nơi rồi...” Có lẽ lắm đến thế nào chẳng nữa, cũng chẳng có con mèo nào nghe cho. Kể từ khi Đuôi Quạt qua đời, Kuro trở thành con mèo hoang mạnh nhất chốn này. Cũng chẳng còn con mèo nào bầu bạn với Kuro nữa cả.

Kẻ làm vua luôn cô độc. Những con mèo khác chẳng dám lại gần Kuro. Thi thoảng có con mèo lớn mật nào dám thách thức vị trí của Kuro đều bị đánh đuổi cho chạy có cờ.

Mặt Kuro đầy sẹo chiến tích nhưng mờ mờ và đuôi thì mượt như mèo nuôi. Kuro không bao giờ để lộ lưng trước kẻ địch.

Lãnh địa của Kuro cũng rộng lắm. Chưa kể, nó cũng phải dạo quanh cả lãnh địa của những con mèo khác. Đó là do chó John nhờ nó. Kuro có chịu ơn nghĩa của John.

Kuro không có chỗ ăn ngủ nhất định nào. Nó coi cả thị trấn này là nhà của mình. “Bữa trưa nay tính sao đây ta?”

Trong đầu Kuro xẹt qua một đồng thực đơn. Hộp thức ăn cho mèo do một bà cụ thích mèo để trong công viên. Quán ăn Trung Hoa nó thường tự do lui tới, hay thùng rác sau lưng một nhà hàng Italia nọ...

Cũng lâu không ghé qua, hay hôm nay đến nơi ấy cào cửa xin ăn nhỉ.

Sau khi quyết được địa điểm, Kuro bắt đầu bước đi.

Rời khỏi khu nhà ga, con đường rộng rãi hơn, nhà cao tầng cũng ít đi. Vượt qua những hàng cây đã trút lá, nó nhìn thấy một ngôi đền.

Đằng sau khu đền đó là một khu nhà được xây bán theo lô giống y hệt nhau. Dẫu có rẽ ở bất cứ góc ngoặt hay đi qua con đường nào cũng chỉ thấy cùng một cảnh vật, đủ khiến kẻ khác hoa mắt. Kuro nghĩ chắc vì lý do này nên chẳng có con mèo nào bén mảng tới.

Nơi Kuro định đến là một căn nhà thuộc dãy căn hộ đó.

Nói mới nhớ, lần trước đến đây là đợt mùa hè. Cũng khá lâu rồi mới ghé lại. Nó không thể rời mắt khỏi mấy tên mèo nhóc đánh nhau giành lãnh địa nên cũng ít tới chốn này.

Lần trước tới đây, bãi cỏ còn xanh tươi, giờ đã héo rũ cả rồi. Nhưng mà, cảm giác xào xạo dưới chân như thế này lại hay hơn.

Kuro tận hưởng cảm giác lá khô rải thảm dưới chân mình, rồi phốc lên hàng rào giữa hai căn nhà, nhảy lên mái nhựa che nhà để xe. Rồi từ đó, nó lên tận ban công tầng hai. Ban công này đầy những chậu cây không, mấy thứ dụng cụ làm vườn han gỉ vứt lăn lóc khắp nơi. Khoảng trống giữa cái cây xương rồng héo rũ và máy điều hòa có đặt một cái đĩa nhôm.

Kuro leo lên chỗ cổ máy thò ra, định nhòm vào trong phòng. Cái rèm có hình mấy bông hoa to tướng che kín mít. Khi nó áp mình vào ô cửa kính, cảm thấy hơi lạnh buốt.

“Meo, meo.”

Nó thử kêu mấy tiếng nhõng nhẽo. Lỡ để con mèo khác nghe thấy, vị trí sếp sòng của nó kiểu gì cũng lung lay nhưng mèo khác thường cũng chẳng mấy khi lui tới chốn này.

Khi áp bàn chân lên lớp kính cửa kéo, dấu chân lưu luôn lại đấy. Góc cửa kéo cũng lưu đầy dấu bụi. Hình như lâu lắm chẳng ai mở ra. Cũng chẳng có ai chăm sóc đám cây cảnh ngoài ban công.

“Văng nhà... sao?” Lúc nào nó đến, nơi đây cũng có hai cô gái chuẩn bị đồ ăn cho nó cơ mà...

Ô cửa kêu cạch cạch như chọc giận làm nó cáu lên. Trên cái đĩa nhôm đọng đầy nước mưa cặn bẩn. Chẳng có dấu hiệu của vị khách nào khác.

Nó cố ngáp một cái thật lớn rồi bướng bỉnh đợi thêm chốc nữa coi sao nhưng chẳng có dấu hiệu gì của mấy người đó. Lâu lắm nó mới đến đây mà lại phải chịu trắng tay.

“Ta đây cũng không rảnh rồi đâu...”

Sắp phải đi tuần tra lãnh địa tiếp theo, Kuro đành ôm bụng đói bước đi.

Tiếng quạ ồn ào làm tôi tỉnh giấc.

Nhiệt độ trong phòng đã ấm hơn rồi. Tôi cảm thấy ánh mặt trời qua lớp rèm hoa dày cui.

Tôi chẳng lập tức nhận định được giờ đang là ngày hay đêm. Hình ảnh tôi bò ra khỏi giường phản chiếu trong chiếc gương lớn. Bộ pijamas nhàu nhĩ, không rõ đã mặc mấy ngày rồi. Tóc cũng rối bù xù. Bố mẹ tôi đã đi làm cả, trả lại cho căn nhà vẻ yên tĩnh.

Chẳng làm gì mà bụng cũng đói meo. Tôi lê xuống tầng một, lần vào trong bếp.

Trên bàn, tôi tìm thấy một đĩa sandwich bọc kín, chẳng thấy thềm ăn, tôi mở tủ lạnh ra. Trong đó, tôi thấy một gói bánh éclair*.

Tôi chỉ thấy ngon mỗi miếng đầu tiên. Vị ngọt làm tôi thấy lợm giọng, nên vứt đi hơn nửa.

Lũ quạ bên ngoài vẫn gào lên ầm ĩ. Tôi cũng để ý hình như quạ bầu lại nhiều hơn lúc trước. Chắc ai đó lại vứt rác linh tinh rồi. Tôi cũng chẳng có sức đâu mà đi ra ngoài ngó thử. Lâu lắm rồi tôi không ra ngoài.

Tôi lại lột thân xác của mình lên trên tầng.

Khi thả người xuống giường, tôi trùm chăn kín cả đầu, co quắp lại như đứa trẻ đang nằm trong bụng mẹ rồi ngủ tiếp.

Riing, có tiếng chuông reo lên.

Mari thời tiểu học đang ở trong phòng tôi.

Chiếc dây vòng nhiều màu trên cổ tay Mari có gắn theo một cái chuông nhỏ. Thứ đó người ta gọi là vòng misanga thì phải. Ngày xưa thịnh trò đan dây vòng kiểu này lắm. Mari đan mấy cái vòng misanga này rất khéo, tôi thì lại dở tệ mấy trò đan lát này, nhưng Mari vẫn vui vẻ nhận cái vòng tôi đan. Nghe bảo, một khi dây misanga đứt, ước mơ sẽ thành hiện thực.

“Mari, xin lỗi nhé.” Tôi nắm lấy bàn tay nhỏ bé của Mari, nói câu xin lỗi. Ring, ring, chuông cứ reo.

“Đành thế thôi, Aoi.” Mari dịu dàng cười với tôi.

Tôi cảm thấy trong lòng nhẹ nhõm hơn, tự nhiên muốn uống gì đó. Quang cảnh đã chuyển về phòng uống trà công ty đầu tiên tôi làm việc tự lúc nào, tay tôi đang cầm một cái cốc.

Phòng trà tối om om, tôi biết có thứ gì ở nơi đó. Nhưng mà, tôi chẳng thể rời khỏi đó được. “Aoi!” Mari bé nhỏ đã đến cứu tôi.

“Tớ sẽ không sao đâu. Trốn đi, Aoi.” Mari bé nhỏ lao vào trong màn đêm đó. Tôi sợ hãi bỏ chạy.

Tôi đã vứt bỏ Mari lại rồi.

Khung cảnh lại chuyển sang một bể bơi khô đáy. Lốp đá nhỏ lát bể đã bong tróc cả ra, nước vẫn vơ ri ra tong tòng đầu đó, rác rến thì rải khắp nơi, mấy thứ rác thực phẩm phòi ra từ những lỗ rách.

Chắc vì tôi bỏ mặc Mari nên mới bị đày đến chỗ này.

“Xin lỗi nhé, Mari...”

Ring, chuông reo lên.

“Aoi!” Tôi thấy Mari đang ngồi trên thành cầu nhảy.

“Aoi cứ trốn đi là được rồi.” Nói vậy rồi Mari cười xòa.

“Mari...”

Mari đã tha thứ cho tôi. Cùng lúc với cảm giác được cứu vớt, tôi cũng có cảm giác dối trá đâu đó. Đây không phải là cảm xúc của Mari. Tôi biết đây là giấc mơ đến từ thâm tâm của tôi, nhằm bảo vệ tôi mà thôi.

Một tờ báo ướn rơi xuống đáy bể, nó lật phật vùng vẫy như thể một sinh vật sống.

Từ trong mơ, tôi nghe thấy tiếng quạ nên choàng mở mắt. Rồi tôi nghe thấy tiếng quạ bên ngoài.

Trong giấc mơ, tôi đã gặp được Mari.

Mari đã không còn ở thế giới này nữa rồi.

“Sao cậu không chết đi cho xong.” Sau hôm tôi nói câu đó, Mari đã qua đời vì suy tim cấp tính.

Điện thoại tôi reo lên, số điện thoại của Mari. Bố mẹ Mari đã gọi điện cho tôi báo tin đó. Truy tìm không phải là tên một căn bệnh cũng chẳng phải nguyên nhân tử vong. Chỉ là họ phát hiện ra cậu ấy trong tình trạng trái tim đã ngừng đập vậy thôi.

Tim Mari vốn yếu.

Nhưng mà, tôi biết rõ. Tôi là kẻ đã giết Mari.

Tôi vội vàng định lao đến chỗ Mari, nhưng vừa bước được một bước ra khỏi cửa, trái tim như bị nghiền nát, tôi chẳng thể thở nổi nữa. Mắt tối sầm đi như thể thiếu máu, rồi chẳng thể nào gượng dậy nổi.

Đây là một chứng bệnh tâm lý thường gặp nhưng tôi cũng chẳng để tâm đến tên nó làm gì.

Kể từ khi đó, tôi không bước ra khỏi cửa được nữa.

Tôi tuột từ đỉnh bàn kotatsu xuống, mama cũng nhẹ nhàng chui ra khỏi chăn kotatsu rồi nằm lăn cù ra trên đó.

Sau khi được ủ ấm trong kotatsu, ta sẽ nằm lăn trên lớp chăn cho lạnh người một chút, cơ thể lạnh rồi lại chui vào ủ ấm trong chăn tiếp là tuyệt vời nhất. Mama đã nói vậy.

“Mama, nhìn con này!” Tôi gọi mama đang lăn lộn trên lớp chăn.

“Ta nhìn con đây, Cookies.”

Mama dựng cả tai lẫn râu lên, đứng nhìn tôi chăm chú.

Tôi là mèo con của mama, tên Cookies. Bộ lông màu trắng với những vằn mang sắc sôcôla giống giống mấy cái bánh quy lá phong nên Reina đã đặt cho tôi cái tên này.

Tôi cũng chẳng biết cookies là thứ gì. Nhưng chắc phải là thứ gì tuyệt vời lắm.

“Con đến chỗ mẹ đây!” Nói thì nói thế, nhưng tôi phải chuẩn bị tinh thần tử tế trước khi nhảy xuống. Tôi cứ đi lòng vòng trên đỉnh bàn, thò mặt ra rồi lại thụt vào. Mỗi lần như thế, tôi lại dồn thêm chút sức nhảy.

Rồi cũng đến lúc, tôi phi xuống bằng tất cả sức lực.

Thụp. Tôi đáp mình bên trên cái chăn, ngay cạnh mama.

“Con làm được rồi đấy! Thật vui quá!!” Mama có vẻ rất vui.

“Giỏi quá, con thật giỏi, Cookies!” Mama bắt lấy tôi, liếm láp khắp người. Lưỡi liếm hơi nhột nhột, thỉnh thích. Tôi kêu rừ rừ thỏa mãn trong họng.

“Rồi con sẽ nhảy được từ những nơi còn cao hơn nữa cơ.” Tôi vừa dụi gáy vào người mama vừa nói.

“Chắc chắn con sẽ nhảy được thôi.”

“Kể cả trần nhà hay mái nhà, con có thể nhảy từ bất cứ đâu.” Chắc chắn tôi có thể nhảy được từ bất cứ đâu.

Căn phòng này không thiếu chỗ có thể nhảy được. Từ đám dụng cụ vẽ của Reina, trên đỉnh chõng tạp chí, hay cánh cửa tủ mở toang. Từ giờ, tôi sẽ cùng mama thử hết tất cả.

“Ừm. Sẽ làm thế nhé.”

Mama lại tiếp tục liếm láp khắp người tôi.

Tôi có bốn người anh em nữa. Mọi người đều được chủ khác nhận nuôi rồi. Chỉ còn lại mình tôi trong căn hộ của Reina. Tôi là con mèo nhỏ nhất lại hay bệnh tật, nên mãi chẳng có ai chịu nhận về. Tôi cũng thấy buồn khi bị kẻ khác nói không cần đến mình nhưng lại thấy vui vì được ở mãi bên mama.

Khi tôi đang tập nhảy với mama thì một cơn gió lạnh ùa vào. Cánh cửa phòng mở ra.

“Chào mấy đứa~”

Là Reina.

Khi tôi về đến phòng, Cookies bám đuôi Mimi lon ton chạy lại. Mimi vừa hít ngửi mùi của tôi vừa cọ cọ mảng sau đầu vào chân tôi.

“Chị có mùi bên ngoài hả?” Tôi hỏi thử.

Cookies cũng bắt chước Mimi hít ngửi mùi nơi tôi.

Nói thật lòng, lũ mèo con lúc nào cũng thực đáng yêu. Cứ nhìn Cookies tôi lại thấy chạnh lòng nhưng một khi đã quyết tâm rồi không được phép dao động. Tôi ôm cả Cookies lẫn Mimi, chui vào trong kotatsu.

“Chị đã tìm được người nhận nuôi Cookies rồi.” Hình như nó hiểu. Mimi xù lông lên.

Chắc Mimi muốn mãi chăm lo cho Cookies bé nhỏ, yếu ớt. Nhưng mà, kẻ sống một mình như tôi phải

chăm lo cho tận hai con mèo thì vất vả lắm. Ban ngày tôi phải đi học, lại còn dự định thi vào đại học mỹ thuật nữa, lắm lúc còn phải đi thực địa ở địa phương.

“Này, Mimi. Nhà người ta cũng gần đây, ta có thể gặp Cookies bất cứ lúc nào.”

Lờ đi những lời tôi nói, Mimi gặm cổ Cookies lôi tọt vào trong kotatsu. Meo, Cookies kêu rầm lên trong đó. Chắc Cookies đang không hiểu chuyện gì.

Chỉ có Mimi bò ra, cào vào chân tôi.

“Nhóc mèo này còn chưa đủ sức tự lập đâu.” Nó như muốn nói vậy với tôi.

Chiều ngày hôm sau, người nhận nuôi Cookies cũng đến. Đó là một người phụ nữ sống gần đây. Bà ngoại đã tìm được người này giúp tôi. Thật là, tôi toàn phải cậy nhờ đến bà giúp đỡ cho.

Người phụ nữ này nằm đúng độ tuổi trung bình giữa mama tôi và bà, kiểu cách ăn mặc cũng khá phù hợp với lứa tuổi.

Nhìn món quà nhỏ bác ấy mang đến, tôi bất giác kêu lên một tiếng, “Con mèo này tên là Cookies đấy ạ.”

“Chà, vậy sao?” Người phụ nữ cười tươi rất thanh lịch. Món quà bác mang đến là bánh quy. “Vậy, bác cũng gọi bé là Cookies nhé.”

“Tùy bác thôi ạ.”

“Bác thấy thích cái tên này. Cookies, nghe dễ thương mà.” Một người thân thiện, thật tốt quá.

“Bác từng nuôi mèo chứ?” Vừa rót trà, tôi vừa hỏi lại cho chắc.

“Hồi con gái bác còn nhỏ... Chắc cũng phải tầm mười, hai mươi năm trước rồi. Khi nó mất đi, con gái bác cứ òa lên khóc mãi thôi. Bác đã nghĩ không nên nuôi mèo nữa.”

“Nếu không phải lần đầu tiên thì cháu an tâm rồi.”

Tôi cho vào trong cái lồng mới cứng người phụ nữ mang tới cái chăn yêu thích của Cookies, cả túi cát cho mèo đi vệ sinh nữa. Cookies hớn hờ hít ngửi cái lồng, tự mình bò vào trong đó. Thật là một nhóc mèo dễ nuôi.

Người phụ nữ ngồi thụp xuống, thân hướng về phía Mimi. “Cho bác xin công chúa nhỏ của mẹ mèo nhé.”

Ánh mắt Mimi đầy vẻ thù địch. Tôi vội vàng bế thốc Mimi lên. Đuôi Mimi xù cả lên. Đây là dấu hiệu cho thấy nó đang giận lắm.

“Có Cookies đến nhà, bác vui lắm.” Người phụ nữ nói chuyện với Cookies đang ngơ nghe ngó nghiêng ở trong lồng.

Mimi vùng ra khỏi vòng tay tôi, nó cào thật lực vào miếng bìa dùng để mài vuốt. Chắc để giải tỏa cảm

giấc khó chịu trong lòng đây.

Sau khi nghe tôi kể một hơi về những món ăn nó thích, rồi chuyện đi vệ sinh, người phụ nữ mang Cookies rời khỏi phòng.

“Meo,” Mimi kêu lên. “Mẹ sẽ tìm gặp con, Cookies.”

“Meo, meo,” Cookies rên lên buồn thảm.

“Nhất định nhé. Mama, hứa rồi đấy, mama.”

Tôi nghĩ chúng đang nói vậy với nhau.

Con mèo con cuối cùng cũng rời khỏi nhà.

“Chúng đi mất rồi nhỉ?” Tôi dịu dàng vuốt vuốt lưng Mimi.

(2)

“Tôi ảm thật đấy...”

Ngôi nhà trước ồn ã lắm, lúc nào cũng có Reina hay mama coi sóc cho tôi. Còn ngôi nhà này, người phụ nữ đưa tôi về lần chồng bà ấy đều ra ngoài từ sớm. Mỗi khi họ quay trở về, trời cũng đã tối rồi.

Toàn bị bỏ rơi một mình nên suốt một thời gian dài kể từ khi tới đây, tôi cứ khóc suốt thôi, mãi rồi cũng quen với cuộc sống một mình, tôi có thêm chút hứng khởi để đi thám hiểm nơi này.

Tôi chơi trò leo lên leo xuống cầu thang một lúc lâu. Nhà Reina không có, nhưng thứ gọi là cầu thang này quả là thích. Sau đó, tôi đi uống nước, đi ăn thứ đồ ăn cho mèo nghe rào rạo kia, rồi kiếm một chỗ để lăn ra ngủ. Tôi muốn tìm đến nơi có ánh mặt trời, nên lò dò thám thính tầng hai của căn nhà.

Bước vào trong một cánh cửa khép hờ, trái tim tôi suýt nữa ngừng đập. Trong căn phòng không điện đóm, một cô gái đang ngồi thu lu ở đấy.

Lông toàn thân tôi xù cả lên, bốn chân giật thót lại thật lui. Tiếng động đó đã thu hút sự chú ý của người ấy, Mái tóc dài cột qua quýt, một người con gái. Cô ta mặc thứ quần áo giống đồ Reina mặc mỗi khi đi ngủ.

Khung cửa sổ hoa văn hoa to tướng bị rèm che kín mít, ánh mặt trời xuyên qua đó, chiếu sáng đầu đây.

Người con gái đó chậm rãi xoay mình về phía tôi, “Đi ra!” rồi nói vậy.

Bị người ta đuổi thẳng, tôi vẫn quyết tâm cố hỏi bằng được, “Chị là ai?”

Nhưng cô ta chỉ đuổi tôi, “Đi ra!”.

Căn phòng này tạo một bầu không khí rất giống căn phòng của Reina. Nhưng mà, nơi này nhiều sách

với lắm đồ đạc hơn.

Tôi lại gần để hít người mùi. Cô gái này có mùi của con mèo. Thứ mùi của kẻ yếu thế, của kẻ yếu đuối. Cô gái đó chạm vào tôi. Khi cô ấy chạm vào, nỗi đau của cô ấy dường như cũng truyền qua tôi, nơi đó nhói lên từng hồi.

Quác!

Một tiếng kêu vang bên ngoài cửa sổ, tôi lại quẩn chân lên, nhảy lùi lại. Cùng với tiếng đập cánh, tôi thấy bóng con chim to tướng bên ngoài bức rèm.

Tôi lại bị dọa hoảng lên, chạy loạn quanh căn phòng. Chỗ nào cũng được, tôi phải kiếm chỗ trốn! Bên dưới bàn, hay đằng sau máy sưởi, chông tạt chí, tôi cứ chạy hết tốc lực vậy thôi.

“Thôi đi!” Cô ấy gào lên bằng một thứ giọng khàn.

Tôi leo lên giá cao nhất, đuôi xù đứng lên.

“Căn phòng của tôi...” Cô ấy bưng mặt, lại khóc tu tu.

Sao phải khóc vậy nhỉ?

Giờ tôi mới để ý, bóng con chim kia đã biến mất rồi. Một nơi nguy hiểm thật. Tôi muốn trấn an mình nên bắt đầu liếm láp lại bộ lông.

Tôi phát hiện ra chân mình đang bị vướng vào một sợi dây rất đẹp. Thứ này như cái vòng, còn đính cả quả chuông màu bạc. Chắc trong lúc chạy quanh căn phòng, nó đã vướng vào chân từ chỗ nào.

Tôi thận trọng xuống khỏi giá sách rồi tiến lại gần người con gái đang khóc kia.

Riing. Cái chuông cứ rung lên theo từng bước chân tôi. Phiền thật. “Này, nhờ chị gỡ cái thứ này giùm tôi với.”

Cô ấy ngưng khóc, nhìn tôi, nắm lấy cái dây có gắn chuông, rồi còn khóc dữ dội hơn lúc này.

Tôi chẳng hiểu mô tê gì.

“Cảm ơn em. Cảm ơn em đã tìm lại nó giùm chị.” Cô ấy ôm lấy tôi, thật chậm rãi rồi chớp mắt. Những động tác đó làm tôi thấy an tâm.

“Cookies!” Tôi meo lên đáp lại.

“Cookies ới, chị là Aoi. Mong em giúp đỡ.” Thế rồi, Aoi đi lấy nước cho tôi.

Nhìn cái vòng misanga trong tay mà tôi cứ ngỡ như trong mơ.

Tôi phản đối bố mẹ nuôi mèo. Tôi sợ nó phiền phức lại nghịch bấn hết đám truyện tranh của mình, cũng biết thừa bố mẹ định đưa nó về làm liệu pháp chữa bệnh tâm lý cho mình nên thấy ghét cay ghét đắng. Nếu tôi chấp nhận nó cũng có nghĩa là đồng ý bản thân đang mang bệnh.

Nhưng mà, con mèo con tên Cookies này lại tìm thấy cái vòng misanga của Mari. Mari đã làm mất từ rất lâu trước kia trong phòng tôi.

Cookies đang liếm nước thật lực.

Mari thích mèo lắm.

Giờ tôi mới nhớ, lần đầu tiên Mari đến nhà tôi là vì muốn xem mèo đấy chứ. Con mèo Jessica bố mẹ đã nuôi từ trước khi sinh tôi ra đời lúc đó đã thành lão bà rồi, lúc nào cũng chỉ ườn ra đó. Khi Jessica mất, cả tôi lẫn Mari đều khóc như mưa, còn mang nó đến tận nhà hỏa thiêu.

Kể từ đấy, mẹ không muốn nuôi mèo nữa, nhưng tôi và Mari vẫn gắng cho lũ mèo hoang quanh đây ăn.

Con mèo tìm đến nhà tôi là một con mèo vừa to vừa béo. Mỗi khi nó tìm đến, tôi cho nó ăn đồ ăn của mèo ngoài ban công, cách nó hùng hổ ăn trông hay lắm.

“Cảm ơn nhé, Cookies.” Tôi nói vậy với Cookies.

“Meo.” Cookies đã đáp lại tôi như thế.

Căn nhà của Aoi là một ngôi nhà hai tầng, ba người ở. Aoi và bố mẹ. Người bố không có hứng thú gì với tôi. Tôi cũng không có hứng thú gì với ông ấy. Người mẹ là người đã đưa tôi về căn nhà này. Bà ấy cũng chào hỏi tôi tử tế nên tôi cũng biết ý meo một câu đáp lời. Người mẹ thường về một lần vào buổi trưa, làm bữa ăn cho Aoi rồi lại nhanh chóng rời đi.

Aoi toàn ngủ đến trưa mới dậy, lạng lẽ ăn bữa trưa do mẹ chuẩn bị. Trước đó, cô ấy chuẩn bị đồ ăn giùm tôi.

Vậy nên, tôi nghĩ... chủ nuôi của tôi là Aoi, tôi là con mèo của cô ấy.

Aoi luôn ở trong nhà cả ngày, thường trưng ra một vẻ mặt trông chẳng rõ là người sống hay người chết nữa. Trong căn phòng của Aoi đầy thứ hay ho, nhưng tôi chẳng thấy cô ấy chơi bao giờ.

Tôi có rú, Aoi cũng chỉ lơ đãng ngó tôi, chẳng bao giờ chơi cùng.

Chính vì vậy, tôi cũng chẳng được ra ngoài.

Phần lớn thời gian, Aoi nhắm nghiền mắt nằm trên giường, ngủ nhiều như họ nhà mèo chúng tôi vậy. Điểm khác so với mèo có lẽ là thi thoảng tôi thấy nước mắt cô ấy chảy ra. Mama có dạy tôi rằng khi khóc nhiều quá, bên dưới mắt sẽ sưng mọng lên, xấu lắm. Tôi cũng đã chỉ dạy cho Aoi chuyện đó rồi nhưng chẳng biết cô ấy có hiểu hay không nữa.

Tôi không biết tại sao Aoi lại đau buồn đến thế.

Đôi khi, tôi thấy nhớ mẹ cũng có khóc tí xíu, nhưng không phải cái kiểu buồn triền miên như Aoi.

Nhìn Aoi, thi thoảng tôi thấy khó thở.

Trong căn phòng lặng lẽ, cảm thấy đến cả tiếng thở của mình cũng như bị ép nghẹn lại, tôi đã đi qua mùa đông đầu tiên trong đời.

(3)

Mùa xuân rên bước đến từ lúc nào không hay.

Suốt mùa đông trời lúc nào cũng tối, tôi chẳng ngủ được. Trong đêm, tôi đã có cảm giác sáng ra mình có thể bước ra bên ngoài, nhưng khi mặt trời lên thì riêng suy nghĩ ra ngoài cũng đủ làm tôi thấy bất an. Nếu tôi lại cảm thấy cơn đau thắt tim đó thì biết làm sao đây. Nếu không thể thở nổi nữa thì biết làm sao đây. Chỉ nghĩ đến việc sắp sửa ra ngoài thôi, cả thân thể đã chẳng thể cử động nổi. Tôi cảm thấy sợ như sắp chết đến nơi.

Dẫu có vậy, tôi vẫn muốn ra ngoài. Vậy nên, tôi giảm thiểu hết những việc có thể làm được trong nhà. Nếu không thể làm được việc gì trong nhà, chắc tôi sẽ ra ngoài được thôi.

Tôi vứt cả điện thoại, bỏ cả ti vi, cả sách vở lẫn truyện tranh.

Cơ thể tôi đã nhẹ đến vậy rồi, tại sao vẫn chẳng thể cử động được chứ. Tôi chỉ biết đổ mọi cảm giác có lỗi với Mari và cha mẹ lên đầu mình.

Dạo này, tôi cũng thường ăn cơm một mình. Chẳng muốn ai nhìn thấy mình nữa cả. Tôi cứ cố kiềm tỏa cảm giác bất nhẫn đang dâng trong mình, nhưng cũng chẳng ích gì.

Giờ Mari cũng chẳng còn xuất hiện trong giấc mơ của tôi nữa. Đến ảo tưởng cũng vứt bỏ tôi luôn rồi.

Xuân đến, anh đào nở. Lần đầu tiên tôi được thấy thứ gì đẹp đến thế.

Aoi lúc nào cũng buông rèm kín mít đợt này cũng chịu kéo lên, tôi và Aoi bên nhau ngắm hoa anh đào.

Tôi cảm thấy thứ gì đó ở ban công.

“Tiền thủ tất thắng!*” Suy nghĩ đó vừa chớp tới, tôi găm gờ dọa nó. Bên kia ô cửa kính, một con mèo đực to béo, bộ lông xấu ỉn xuất hiện.

“Muốn chiến với ta ư?” Nó nói thế đấy, con mèo này thật dị.

“Đúng vậy. Ông thích chiến không?” Tôi đập pong pong vào cửa kính. Nó ở đằng sau cánh cửa cơ mà, chẳng có gì phải sợ cả. Kẻ địch có mạnh đến mấy, tôi vẫn được an toàn tuyệt đối.

“Đúng là nòi nào giống nấy, ghê gớm quá.” Con mèo béo nói vậy.

“Mama không có ghê gớm.” Hẳn nói xấu mama như thế, tôi thấy tức.

“Ta không nói mẹ người, là bố người.”

“Ông biết papa?”

“Ta biết mọi thứ.”

“Vậy, cháu muốn hỏi một chuyện.”

“Về bố người sao?”

“Không phải.” Mama đã kể cho tôi biết rất nhiều điều về papa rồi. “Cháu muốn hỏi về Aoi. Cháu là mèo của Aoi, nhưng làm thế nào để Aoi vui vẻ, khỏe mạnh trở lại?”

“Ta không biết điều này.”

“Bác nói là bác biết mọi thứ cơ mà. Bác nói dối.”

“Con nhóc này phiền thật đấy...”

Trong khi con mèo béo còn đang lườm tôi, Aoi đột nhiên lại mở cửa kính ra.

Aoi ơi là Aoi, sao chị lại làm thế! Tôi như ngã ngồi ra, vội vàng phi xuống gầm bàn nấp. Tôi còn cố kéo thứ gì đó để chặn, làm xáo trộn hết đồ đạc của Aoi.

Con mèo béo cười hi hỏ. Aoi cho thức ăn lên cái đĩa bằng nhôm. Con mèo béo đó phi lại, vục đầu vào ăn. Cách nó ăn nhìn phát mê.

“Bác có vẻ đói lắm nhỉ?” Chẳng thèm trả lời câu hỏi của tôi, con mèo béo ị đó cứ ăn như chết đói tới nơi. Thế rồi, nó liếm một vòng quanh mép.

“Coi như lời cảm ơn bữa ăn. Ta sẽ hỏi giùm người.”

“Hỏi giùm, bác nói chuyện được với Aoi sao?” Tôi hỏi dồn.

“Ta sẽ hỏi John. John biết mọi thứ.”

Nói thế rồi, con mèo béo nhảy lên thành vịn ban công. Nó vươn vai một cái rồi quay cổ về phía tôi.

“Ta là Kuro. Nếu người đã sống ở đây, ít ra cũng phải biết tên sếp của chốn này.”

Sau khi nhìn bóng Kuro bỏ đi, tôi lại ngẩng nhìn Aoi dọn lại đám đồ tôi lỡ bối tung ra. Trong đó cũng có khá nhiều thứ dụng cụ vẽ như của Reina.

Reina lúc nào cũng chú tâm vào việc vẽ, nhưng tôi chưa từng thấy Aoi vẽ trong căn phòng này bao giờ. Đến một lúc nào đó, cô ấy lại vẽ được thì tốt quá.

Kẻ đến thăm tôi không chỉ có mỗi Kuro và lũ quạ.

Chú mèo đực lông trắng tên Chobi, bạn trai của mama cũng thường đến xem tình hình của tôi.

“Chào, Cookies.” Chú Chobi lúc nào cũng điềm đậm, rất ra dáng quý ông.

“Chú Chobi, cháu chào chú. Mama cháu khỏe chứ ạ?”

“Khỏe lắm, nhưng dạo này, nửa thân bên phải đã bị nhuộm màu vẽ sang thành hồng rồi.”

Tưởng tượng đến cảnh đó, tôi và chú Chobi cùng cười khùng khục.

Mèo hoang Kuro chẳng chịu nghe tôi kể chuyện nên tôi không thích bác ta lắm, còn chú Chobi lại lắng nghe chuyện tôi nói thành ra tôi rất quý chú.

Mama có dặn nếu kết hôn phải chọn con mèo nào giỏi đi săn, nhưng tôi muốn những chú mèo như chú Chobi cơ.

(4)

Mùa hè đến, cũng sắp sửa tới giỗ đầu của Mari. Đã một năm kể từ ngày tôi giết Mari.

“Con đã bảo con không đi rồi cơ mà!” Tôi gào ầm lên. Tiếng gào không to, cũng chẳng dài, vỡ vụn.

“Con phải đi đi chứ.” Vẻ mặt mẹ tôi sắc lạnh.

“Con không đi.”

“Con định cứ thế này đến bao giờ?”

Kiểu nói của mẹ đã quá đáng lắm rồi. Tôi thừa hiểu mấy chuyện đó chứ. Đầu óc tôi hiểu nhưng trong lòng không thể chịu đựng nổi.

“Mẹ ồn quá.”

“Là giỗ đầu của Mari đó. Không thể có chuyện con không tham dự đám tang, cũng không đi thăm mộ con bé được.”

Tôi hiểu, hiểu tất cả. Tôi muốn đi lắm chứ. Tôi muốn tham dự tất cả, đầy đủ, thành tâm. Tôi muốn nói lời xin lỗi trước mộ cậu ấy.

“Mẹ ra ngoài đi!” Nhưng mà, tôi không thể làm thế.

Tôi dồn mọi sức lực, đẩy mẹ ra khỏi phòng. Đóng cửa đánh sầm. Cookies sợ hãi co rúm người lại.

Bên kia cánh cửa, mẹ tôi vẫn lầm bầm câu gì đó, tôi cố gào lên không thành tiếng để chặn câu đó lại.

Cuối cùng, tôi cũng thấy tiếng mẹ tôi loẹt quẹt xuống cầu thang. Những tiếng bước chân mệt mỏi.

Nước mắt tôi cứ lã chã rơi, chẳng thể dừng lại.

Tôi được nghe cả Kuro và Aoi kể về chuyện đã xảy ra với Aoi.

“Chị không thể đi viếng mộ Mari, cũng chẳng thể qua nhà Mari. Đã vậy, chị còn chẳng thể bước ra ngoài nữa.” Aoi vừa khóc vừa nói vậy.

Không phải Aoi thấy căn phòng này quá tốt nên không muốn ra ngoài. Là cô ấy không thể bước ra. Một chốn dù có thoải mái, an lành đến thế nào, cứ mãi ở một nơi cũng thật khổ.

Ngồi trên giường, Aoi cứ khóc mãi không thôi. Tôi cố tìm cách an ủi nhưng Aoi đã đóng khép lòng mình lại mất rồi.

Tiếng quạ kêu như xé lòng, Aoi co rúm lại. Lũ quạ đang lượn vờn ngoài ban công. Một con, hai con, rất nhiều.

Tôi hiểu ngay ý nghĩa trong tiếng bọn quạ kêu. Chắc chắn, chúng chỉ chực chờ Aoi chết là bâu vào đây mà. Ra vậy, trên đời này còn có cả sinh vật yếu ớt hơn cả tôi nữa.

Trong lòng tôi nảy lên một cảm xúc trước nay chưa từng có.

Tôi phải bảo vệ Aoi. Tôi đã quyết rồi.

Vụt! Tôi gào lên một tiếng, lao thẳng vào cái bóng in trên rèm. Cả thân người tôi phi vào cửa kính, tạo nên một tiếng động lớn hơn tôi tưởng. Lũ quạ cũng giật mình hay sao ấy. Tôi nghe thấy tiếng chúng đập loạn cánh cút thẳng.

“Em không sao chứ? Cookies.”

Cảm giác thỏa mãn khi đã thành công và giành được sự lo lắng của Aoi cho mình. Tôi chẳng biết làm gì với những cảm giác trào dâng trong lòng, cứ lượn đi lượn lại trong căn phòng của Aoi.

(5)

Thu tới. Như những cái cây úa lá ngoài kia, Aoi ngày càng héo hon, cũng thường xuyên cãi nhau với mẹ hơn.

Có ngày, chị ấy chẳng rời khỏi giường lần nào, tôi phải tự tìm cách ăn thứ thức ăn rào rạo kia.

Chiều thu hôm ấy, chú Chobi đến vào một giờ hơi khác thường. “Này, Cookies. Điều này có hơi khó nói, nhưng sức khỏe Mimi không được tốt lắm.”

“Mama ư?”

“Mimi muốn gặp cháu.”

“Nhưng mà, cháu không được ra ngoài.”

“Đúng vậy nhì. Cháu có muốn chuyển lời gì thì chú sẽ truyền đạt lại cho Mimi.”

Tôi suy nghĩ mãi, chẳng nghĩ ra được câu nào tử tế. “Chú bảo hãy cố gắng lên nhé.”

“Hiểu rồi. Mimi chắc sẽ vui lắm.”

Aoi đã tỉnh dậy. Chú Chobi thấy thế, nhảy phóc khỏi ban công đi mất.

“Này, Aoi, em muốn gặp mama. Em muốn đi thăm bệnh.”

Aoi chẳng nói gì, cứ vuốt lông tôi. Cái chuông đính kèm vòng misanga nơi cổ tay Aoi cứ kêu riing riing.

Aoi không nghe hiểu được lời tôi nói. Aoi không thể rời xa tôi được. Tôi thấy bức mình. Tôi gặm cái misanga, cố sức giăng nó ra.

“Không được, thôi ngay, Cookies.” Aoi gào lên. “Sao em lại làm thế chứ?”

Xin chị đấy, Aoi. Em muốn đến chỗ mama.

“Thôi đi, ra ngoài ngay!” Aoi lấy cái misanga khỏi tôi, cuộn mình trốn trong chăn.

Tôi quyết định sẽ một mình đi gặp mama.

Buổi trưa, mẹ Aoi về nhà một lần, khi bà bận rộn thu quần áo khô vào, tôi đã luồn qua giá phơi để leo lên trên mái.

“Con có thể nhảy từ trên mái nhà xuống đấy.”

Tôi nhớ mình từng nói với mama như vậy.

“Ừm, hừm. Con nhảy được mà.” Tôi như nghe thấy tiếng mama đâu đây. Tôi quyết tâm lao mình ra giữa không trung.

Cookies đã trốn đi mất rồi. Chắc chắn là do lỗi của tôi.

Tôi đã bảo nó “ra ngoài ngay” mà.

Con mèo luôn bị giữ trong nhà, không nên bước ra ngoài. Con mèo Jessica bọn tôi nuôi ngày xưa cũng trốn ra ngoài, chúng tôi tìm thấy nó bị ô tô cán chết ngay gần nhà.

Cookies không biết gì về đường đi lối lại quanh khu này. Vậy nên, chắc nó không về được nữa đâu.

Vào lúc nước sôi lửa bỏng thế này, bố mẹ lại đi làm mất tiêu.

Tôi phải đi cứu nó. Vậy nhưng, cơ thể này không chịu vận động cho. Cả trái tim lẫn cơ thể của mình, tôi tại chẳng thể nào điều khiển được.

Kể từ lúc tôi không thể đi tham dự giỗ đầu của Mari, đầu đó trong tôi như bị rạn vỡ. Tôi bây giờ chỉ là một sự tồn tại còn đang thờ đấy thôi.

Làm sao đây. Tôi chẳng biết làm thế nào. Chỉ biết run rẩy, trùm trong chăn.

Mari, Mari, xin cậu cứu tớ với.

Thế giới không có trần nhà.

Tôi nhìn lên bầu trời xanh ngút mắt. Như thể bản thân sẽ bị cuốn vào đó mất, sợ đến không kìm nổi. Tôi cố gắng không ngước lên khi chạy.

Chạy nữa, chạy mãi, tôi chợt nhận ra rằng thế giới này không giống như những gì tôi nghĩ. Thế giới này rộng lớn hơn tôi có thể tưởng tượng.

Đáng sợ quá. Aoi chắc cũng sợ hãi như tôi.

Tôi cứ ngỡ ra ngoài, chạy một chút là tới chỗ mama ngay. Chú Chobi và bác Kuro đó vẫn thư thả đi đến nhà tôi còn gì.

Có mùi mèo khác. Tôi hoảng lên, lại chạy thực mạng để trốn cái mùi đó.

Chẳng có thứ gì có thể bảo vệ tôi được cả. Tôi không biết thế giới này lại rộng lớn và phức tạp đến thế.

Chạy lòng vòng quanh những cung đường xa lạ, tôi đã thấm mệt nên tạm nghỉ dưới một gốc cây cao. Nhưng tôi đã phạm phải sai lầm.

Khi tôi nhận ra có kẻ khác ở đây thì đã quá trễ. Trước mặt tôi là một con mèo đực to tướng.

“Cút ngay.” Nó nói bằng một giọng lạnh lùng như muốn đông cứng kẻ khác.

“Khoan đã.”

Xò đám móng vuốt sắc nhọn ra, con mèo đực lừ lừ lại gần tôi. Tôi vội vàng bỏ chạy nhưng nó đã bắt được chóp đuôi tôi.

Vừa đau vừa khổ sở, tôi tiếp tục chạy trốn bất chấp cơn đau nơi hông. Tôi chẳng còn biết chốn này là chốn nào nữa. Có thể về nhà được nữa không đây...

Ý nghĩ đó làm tôi muốn khóc nhưng phải cố kìm lại. Lỡ để con mèo kia nghe thấy, nó tại tìm đến thì khổ.

Tôi đã suy đi nghĩ lại mãi.

Nếu như ngày đó, tôi lập tức đi tìm Mari, rồi nói với cậu ấy, “Xin lỗi nhé, tớ có hơi nặng lời” thì chắc Mari sẽ không chết.

Nếu tôi có thể làm ngay. Mọi thứ chắc sẽ thay đổi.

Tôi không muốn lặp lại sai lầm lúc trước nữa.

Nếu tôi có thể đi, có lẽ sẽ cứu được Cookies.

Tôi không muốn để ai đó phải chết nữa.

Phải đi cứu nó thôi.

Lúc đó, Cookies đã cứu tôi khỏi lũ quạ mà. Lần này, đến lượt tôi cứu nó.

Tôi dậy khỏi giường, mặc áo khoác vào.

Mari, hãy truyền cho tớ sức mạnh. Tuy tớ biết cầu viện đến cậu thế này thật ích kỷ.

Riing. Cái vòng misanga của Mari như đang cổ vũ tôi. Tôi có thể đi lại tự do trong nhà. Cơ thể tôi không có vấn đề gì cả, sẽ ổn cả thôi.

Lần này, tôi có thể ra ngoài được. Với một sự tự tin chưa từng có, tôi mở hé cánh cửa nhà.

Giây phút đó, mọi dũng khí đều bay biến. Chân tôi run lên.

Tôi không thể bước nổi một bước ra ngoài. Đáng lý ra một bước đi ở ngoài cũng đâu khác gì một bước trong nhà cơ chứ. Tôi cảm thấy bên ngoài hàng hiên kia, bầu trời như đâm thẳng xuống. Không thể thở nổi.

Không được. Tôi vẫn không thể ra ngoài.

Mắt tối sầm. Cánh cửa khép lại. Tôi lao đảo ngồi thụp xuống. Lúc đó, bàn tay phải đột nhiên như bị thứ gì đó kéo đi.

Riing.

Cái vòng misanga đã mắc vào nắm đấm cửa, tuột ra.

Không được rồi.

Tôi cứ ngồi nguyên đó, tay giơ lên định lấy cái vòng misanga, cơ thể tôi thành ra hơi chúi về phía cánh cửa.

Riing.

Tôi đã lấy được cái vòng misanga. Giờ tôi mới để ý, để bắt được cái vòng, tôi đã lỡ bước một bước ra ngoài. Một chân tôi đã ra ngoài đường mất rồi.

Máu toàn thân tôi như tụ lại. Không sao, tôi có cái vòng misanga của Mari mà. Cái vòng misanga trong tay tôi đã đứt rồi.

Đúng rồi, điều ước của tôi đã thành sự thật. Cái vòng misanga của Mari đã biến điều ước của tôi thành sự thật.

Tôi đã ra được bên ngoài.

Tôi bước một bước ra khỏi nhà. Lần này là bằng ý chí của chính mình. Hai chân đều đã bước ra khỏi nhà rồi. Nơi đó là một thế giới rộng mở, không vướng trần nhà.

Mari, cảm ơn cậu.

Tôi bước đi với tự tin trong lòng.

Cookies, đợi chị nhé!

Tôi lững thững đi dọc con đường ven sông. Mặt trời đã xuống núi. Bóng của tôi dài thượt ra đến khó chịu.

Trời vừa tối, lại lạnh, thật đáng sợ, mỗi lần nghe tiếng quạ kêu, tôi lại quáng quàng quàng tìm chỗ nấp. Tôi nhát cáy thế này, chẳng biết rồi sẽ ra sao.

Tôi đã mệt rũ người ra rồi, bụng cũng đói meo, giờ không chú tâm tìm lối về nữa mà phải ưu tiên tìm đồ ăn. Tôi chẳng biết tự kiếm đồ ăn cho mình, cũng chẳng biết có nơi nào có thể xin ăn. Vậy nên, tôi chỉ biết đi loay quanh trong màn đêm mù mờ.

Một mùi hương thơm ngon xộc vào mũi. Mùi cơm và canh cá. Tôi cứ đi thẳng, lần tìm nơi phát ra mùi thơm đó thì tôi thấy thức ăn để trên một cái đĩa sứ. Mấy loại thức ăn cùng trộn với cơm, rắc tí khô cá. Cũng đã nguội vừa ăn rồi.

Có lẽ là bữa ăn của mèo khác. Nhưng tôi cũng chẳng quan tâm. Tôi sục vào ăn. Từ trước đến nay, tôi chưa từng ăn được bữa nào ngon đến vậy.

“Đó là bữa ăn của ta đấy.” Có tiếng nói sau lưng tôi, trái tim tôi như ngừng đập. Sau khi nhồi một miếng lớn vào miệng, tôi sợ sệt quay lại.

Đó là một con mèo hoang cực lớn, người tròn vo. Tôi nuốt đánh ực miếng cơm.

“Kuro!”

“Vẫn còn nhớ ta sao, con gái của Mimi.”

“Cháu là Cookies.”

“Người cũng bị vứt đi sao?”

“Không phải! Aoi không vứt bỏ cháu!”

“Vậy thì sao?”

“Cháu đi ra ngoài, về thăm mama.” Tôi cố gắng nói với giọng thật tươi tỉnh.

“Đi ra ngoài à?” Kuro cười với vẻ khinh ngạo.

“Ý bác là sao?”

“Theo ta.” Kuro nhanh chóng bước đi. Tôi đành phải bám theo.

“Kuro cũng yêu mama cháu hả?” Kuro chẳng thèm nói năng gì nên tôi bạo miệng hỏi.

“Người nói gì vậy?”

“Tại mèo ở chốn này đều yêu mama cả.”

“Mẹ người đúng là tự tin ghê nhỉ?”

“Vớ lại...”

“Thôi được rồi, im đi cho ta nhờ.”

Nhờ có Kuro, tôi thấy an tâm hơn nên thành ra nói cũng nhiều hơn, nhưng kể từ sau đó tôi có nói gì Kuro cũng chẳng thèm đáp lại.

Bọn tôi đi rất nhiều, đến khi chân tôi nhức mỏi thì thấy những mùi hương ngày càng quen thuộc hơn. Mùi lá rụng, mùi dầu như dầu thông... Mùi của thứ dầu Reina vẫn dùng mỗi khi vẽ.

Tôi rào bước chạy, vượt qua cả Kuro.

Mặt trời đã lặn nhưng tôi không hề nhìn lầm. Căn hộ của mama và Reina.

Tôi hít vào một hơi, meo lên thật lớn. Chẳng có ai đáp lại.

“Cả mama lẫn Reina đều không có nhà.”

“Có khi nào... đã...” Kuro nhả mặt.

“Bác đừng nói thế chứ!” Những suy nghĩ đáng sợ dâng lên trong tim. Có khi nào, tôi không thể gặp lại mama nữa rồi sao?

“Cookies.” Tôi nghe tiếng ai đó gọi tên mình. Tiếng này là...

“Aoi!” Tôi cố gào lên.

“Cookies!”

Tôi nhìn thấy Aoi. Tôi không tưởng tượng được chị ấy lại đến đón mình. Chị ấy mặc áo khoác bên ngoài bộ đồ ngủ, đôi chân trần xỏ dép xăng đan.

Tôi lao vào trong lòng Aoi.

Aoi nhìn thấy tôi như thế, chị ấy òa ra khóc lớn.

“Tốt quá rồi, Aoi. Giờ chị đã có thể ra ngoài.” Tôi vui vẻ meo meo nói với chị ấy.

“Thật tốt quá.” Nói thế rồi Kuro bỏ đi mất. Lần sau đến nhà cháu, chị Aoi sẽ cho ông ăn thật nhiều.

Tôi thấy có tiếng ô tô đi lại phía mình. Một cái taxi. Cái taxi đó, Reina ôm một cái lồng bước xuống.

“Reina!”

Reina ngạc nhiên như thể chưa từng thấy tôi bao giờ “Cookies!?”

Tôi lại meo lên thật lớn.

“À, dạ, tôi là... Cookies...”

“Chủ nuôi của Cookies đúng không? Chắc đến nhà thăm người bệnh hả? Mời vào đây.” Reina nói vậy rồi mở cửa phòng.

“Mama đâu? Đây...” Tôi hỏi Reina.

“Bình tĩnh nào, sắp được gặp ngay thôi.”

Trong căn phòng của Reina, tôi được gặp lại mama.

Mama bước ra khỏi lồng, cổ bà được cố định bằng một thứ dạng nón trông rất xấu xí, chân sau quần bằng. Tôi không tưởng được mama lại bé nhỏ đến thế.

“Cookies, con lớn lên nhiều rồi.” Mama trông có vẻ yếu nhưng giọng nói vẫn chắc nịch như thường.

“Mama đã khỏe rồi nhỉ?”

“Cảm ơn con.”

Tôi hít ngửi mùi nơi cơ thể mama, liếm láp bộ lông của bà như người vẫn luôn làm với tôi. Trong khi đó, mama chìm vào giấc ngủ.

Tôi, Aoi và Reina cứ ngắm mama đắm đắm.

“Nó sẽ sớm khỏe lại thôi.” Reina nói vậy.

“Ừm.” Aoi đáp lời.

Câu chuyện thứ tư: *Hơi ấm của thế giới*

(1)

Buổi sáng mùa hè.

Tránh ánh nắng hè, ẹp mình trên tường rào còn hơi lạnh, Kuro đợi “khoảnh khắc” đó. Từ xa xa, nó nghe thấy tiếng đài radio đang phát bài tập thể dục.

Vì mục tiêu sẵn mồi, Kuro có thể chịu đựng bất cứ nỗi khổ sở nào. Cuối cùng, con mồi cũng đã xuất hiện.

Một đĩa đầy tú hụ thịt viên. Người phụ nữ có tuổi đặt cái đĩa xuống trước chuồng chó. Đến giờ sẵn mồi rồi.

Kuro thả cái thân thể to tướng của mình vào giữa không trung. Nó lộn vòng trên không, hạ cánh bằng bốn chân. Phản lực tác động lên cơ thể, nó dùng phản lực đẩy mình về phía trước.

Mồi ở ngay đây rồi.

Nhưng mà, “địch” cũng nhanh nhạy không kém. Từ trong chuồng chó, một cái bóng lớn lao ra chặn ngay trước cái đĩa thịt viên.

Chỉ cần Kuro chớp miếng thịt nào, kẻ địch sẽ vồ nó ngay. Nhưng mà, Kuro không nhắm vào đĩa thịt, mà là đĩa nước cạnh đó cơ. Cơ thể nó đổ ngang, chân trước thộp vào đúng đĩa nước, nước bắn tung tóe đúng theo hình vòng cung. Kẻ địch bị nước văng đầy mặt, nhắm tịt mắt lại.

Đúng khoảnh khắc ấy, Kuro chớp lấy một miếng thịt viên. Ngon.

“Khá lắm, lấy được một miếng rồi kìa.”

Kẻ địch - chó John nói vậy rồi cũng chậm rãi ăn chỗ thịt viên đó.

Được John khen ngợi vậy, Kuro cũng cảm thấy vui. Sếp họ mèo - Kuro và chó John là bạn bè lâu năm rồi. Mỗi quan hệ này đa phần diễn ra dưới dạng cuộc chiến giành đồ ăn từ John của Kuro.

“Ta cũng yếu đi nhiều rồi. Bị Kuro lừa như vậy.”

“Ta mạnh lên nhiều thì có.”

Hồi đầu, Kuro và John đích thực là kẻ địch nhưng giờ hai người coi nhau là đối thủ đáng quý, cũng có lòng kính trọng với nhau.

Đồ ăn con người làm đa phần đều mặn chát nhưng chủ nhân của John lại biết cách làm nổi hương vị của từng loại nguyên liệu mình dùng. Người phụ nữ có tuổi làm mấy món đó tươi cười nhìn Kuro và John cùng nhau ăn uống.

Sau khi ăn đầy bụng thịt viên, Kuro nằm lăn ra dưới bóng râm của chuồng chó.

“Người có biết tại sao động vật lại phải ăn không?” Sau khi John dùng xong bữa, nó chống chân trước làm gối rồi nói.

“Bởi vì bụng đói chứ sao?” Đừng hỏi người ta mấy điều hiển nhiên như thế, Kuro làu bàu trong bụng.

“Vậy thì, tại sao bụng lại đói?”

“Là do ta đang sống chẳng.”

“Đúng rồi đấy.” John vui vẻ ngoe nguẩy đuôi. “Ngày xưa ngày xưa, có loài động vật không cần ăn cũng hấp thụ được dinh dưỡng đấy.”

“Không cần làm gì cũng được ăn. Thật là Thiên đường nhỉ?”

“Thiên đường ư, thế thì tốt.” John cười.

Thế rồi, John kể cho nó nghe chuyện về những loài sinh vật bị đuổi khỏi Thiên đường.

Một vùng đất không làm cũng có ăn, không cần phải tranh giành đấu đá, lại có thể sống trong hòa bình mãi như nơi đó đúng là Thiên đường.

Trong quá khứ xa xưa từng có thời đại ngắn ngủi như vậy đấy. Nhưng mà, thời đó không có con người, không có mèo, không có chó, không có động vật cũng chẳng có thực vật. Chỉ có duy nhất loài sinh vật mỏng manh như cái lá, không phải thực vật cũng chẳng ra động vật, chúng sống bằng cách hấp thụ dinh dưỡng khắp hành tinh.

Sinh vật trên mặt đất chỉ có một loài duy nhất. Loài sinh vật dẹt như cái lá đó phân giải vật chất ở dưới biển, chúng có thể hấp thụ được sức mạnh, không có chuỗi thức ăn, kẻ dể sẵn và kẻ bị ăn thịt như giờ.

“Vậy chúng làm gì cho qua ngày thế?” Kuro mím miệng lại.

“Bọn chúng chẳng làm gì. Chúng cứ tiếp tục cuộc đời nổi trôi của mình thôi. Thời kỳ hạnh phúc đó kéo dài cũng khá lâu.”

“Bọn chúng giờ ra sao rồi?”

“Tuyệt chủng rồi. Bất cứ loại sinh vật mới nào xuất hiện, rồi sẽ đến lúc bị tuyệt diệt.” John lặng lẽ nói vậy.

Sau đó, Trái đất như hối hận với những điều mình đã làm, nó tạo ra hết loài sinh vật này tới loài sinh vật khác. Cả đồng loài sinh vật cùng sinh sống như thế, chúng phải tranh giành lẫn nhau, ăn tươi nuốt sống nhau. Thiên đường của những loài sinh vật dẹt như lá không tồn tại được, Địa ngục của bao loài sinh vật

giết chóc lẫn nhau lại kéo dài vì hai lý do.

Đó là tính đa dạng và sự cạnh tranh.

Mãi ở trong tình trạng thô cứng, không có tính đa dạng, những sinh vật dẹt như lá kia đã bị tuyệt diệt vì lý do đầu tiên. Còn nếu không có sự cạnh tranh giữa các giống loài thì sẽ không thể sinh ra những giống loài cao cấp (phù hợp với môi trường sống) hơn được.

“Nghe đến tận đây, ta vẫn không hiểu ý người muốn nói gì.” Kuro ngáp một cái rõ to.

“Nói đơn giản thì, Thiên đường không thể dài lâu thôi.”

“Tuy ta cũng không rõ lắm nhưng cứ sống với thứ đáng được hưởng thôi.”

“Đúng là thế đó.”

“John biết nhiều thật đấy.”

“Thực ra, sinh vật được sinh ra trên Trái đất này đều biết hết mọi chuyện về nó cả. Chỉ là mọi người thì đã quên, ta lại còn nhớ. Đơn giản là vậy.”

“Có lẽ thế thật.”

Kuro thích chuyện trò kiểu này với John. Kuro là sếp của loài mèo, chẳng có con mèo nào là đáng tin cả. Chó John không có hứng thú gì với lãnh địa của Kuro, lại hiểu biết nhiều nên là đối tượng phù hợp để chuyện trò.

“Kuro, người có muốn biết khi nào mình sẽ chết không?” John rất thích đột ngột đưa ra mấy câu hỏi hiểm kiểu này.

“Không có hứng thú.” Nói thật, Kuro không có hứng thú nghĩ đến những điều xa xôi quá ngày mai.

“Ta nghĩ chắc Kuro sẽ nói vậy.” John vui vẻ nói thế.

“Những kẻ như chúng ta, có chết bất lúc nào cũng chẳng phải điều gì kỳ lạ. Ta đã nhiều lần chứng kiến một kẻ còn đang sung sức bằng kia, chiều bị tiêu chảy, ngày hôm sau có thể chết queo rồi. Cũng có những kẻ bị ô tô cán nát bét.”

Đối với Kuro, mèo chết là chuyện bình thường.

“Nhưng mà, cũng có những con mèo chẳng thể tự kiếm ăn bằng sức mình, lại còn bị thương rất nặng mà vẫn sống nhờn nhơ kia.”

“Mimi hả? Con bé đó cũng khá ghê đấy.” John nhắm mắt lại, sau khi suy nghĩ rất lung, nó mở miệng nói. “Ta cũng chẳng còn được bao lâu nữa.”

Cách nói của John như thể đang tiết lộ một bí mật cực kỳ quan trọng. Kuro cứ há hốc miệng mãi, ngạc nhiên đến mức chẳng thể nào ngậm miệng lại nổi.

“Sắp rớt hàm rồi kia.”

“Tại mấy câu đùa nhảm chán của người đó.”

“Không phải đùa đâu.” Ánh mắt John rất nghiêm túc.

“Chuyện này... nói sao nhỉ, sẽ phiền đấy.” Kuro nói rất thật lòng.

“Người nói vậy, ta thấy vui đấy.”

“Không có đồ ăn nữa chứ sao.” Kuro đùa vậy, John bật cười.

“Nhưng John này, người vẫn còn sung sức lắm.”

“Con người luôn rất sợ cái chết.” John lại chuyển chủ đề.

“Không chỉ con người thôi đâu, lũ chó mèo chúng ta cũng ghét cái chết mà.”

“Loài người kỳ lạ lắm.”

“Ta đã thấy nhiều người già chết trong căn nhà này rồi.”

“Người sống lâu quá mà.” Kuro nghĩ đến một khả năng. “Vậy là, người sợ phải chết sao...?”

“Cái chết không đáng sợ. Nó cũng chẳng khác đi ngủ là mấy. Đêm nào chúng ta chẳng luyện tập trước cho cái chết.” Câu tiếp theo có vẻ khó nói. “Nhưng mà... ta lo cho ‘cô ấy’.”

“Cô ấy?”

John nhìn người phụ nữ đang gấp quần áo trong căn phòng hướng ra vườn. Chủ nuôi của John.

“Shino là tên của cô ấy.” John giới thiệu như vậy. Khi hai mắt gặp nhau, Shino cười cười đứng dậy.

“Người yêu người ư?”

“A ha ha. Đáng tiếc quá, cô Shino đã có chồng rồi. Tuy hiện họ không sống cùng nhau.”

Kuro chậm rãi giữ một khoảng cách với Shino đang đi lại gần. “Gia cảnh cũng phức tạp ghê nhỉ?”

Shino lấy cái đĩa không trước chuồng chó.

“Cô ta không đi làm sao?”

“Ngày trước thì có. Còn mặc đồ vest cơ, trông khá đẹp đấy. Nhưng mà, cô ấy nghỉ việc mất rồi.”

“Hừm.” Kuro không giống John, nó không có hứng thú với chuyện cuộc sống của con người.

“Ngôi nhà rộng lớn thế này mà chỉ có một người ở thôi sao?”

“Giờ chỉ còn một mình thôi. Ngày trước, cô ấy sống cùng cụ già bị liệt, chăm sóc cho người đó.”

“Người già ư, cứ bỏ mặc có sao đâu.”

“Bỏ mặc thì họ sẽ chết đấy.”

“Ta không hiểu được ý nghĩa của việc chăm sóc mấy kẻ đã không thể sống được bằng sức lực của mình nữa.” Kuro nói vậy rồi vươn người một cái thật hoành tráng.

“Cô ấy đã hy sinh cả đời mình rồi. Chăm sóc cho những người già đang chậm rãi chết dần.”

Nghe chuyện của John, Kuro cảm giác mình hiểu điều John muốn nói. “John nói chuyện lòng vòng thật đấy. Tóm lại, người không muốn giống như mấy người già đó phải không?”

“Đúng thế.” Chỉ nói có vậy, John nhắm mắt lại rồi chìm vào giấc ngủ. Kuro cũng ngủ luôn cạnh John.

(2)

Nước đã đầy rồi.

Điệu nhạc tiếp tục báo hiệu bồn tắm đã đủ nước nóng.

“Đây, đây.”

Đáp lại lời của một cái máy, Shino đứng dậy khỏi màn hình ti vi. Căn nhà đã được sửa chữa để phục vụ điều trị phục hồi nên chẳng hề có chướng ngại gì cho đến tận phòng thay đồ. Phòng tắm cũng có đầy đủ tay vịn.

Shino vẫn chưa cần đến mấy thứ đó, nhưng có sẵn thì cũng an tâm hơn.

Cô bước vào bồn tắm mà không bật đèn, chậm rãi chìm mình vào trong bồn nước.

Cô không bật đèn do mẹ chồng ngày xưa khi sống chung đã dặn phải tiết kiệm điện. Giờ nghĩ lại, đấy chắc chỉ là cách nói để phòng người ngoài đến ở trong nhà của họ mà thôi. Bản thân cô cũng ngoan ngoãn thực hiện theo, giờ thành thói quen tắm trong bóng tối luôn rồi.

Sau chừng ấy thời gian làm hộ lý gia đình, mấy trò bắt nạt con dâu mới về nhà chồng chỉ còn là chuyện vặt vãnh.

Shino ngáp dài một cái. Ánh trăng chiếu vào từ ô cửa sổ trên đầu. Khi cô dùng hai bàn tay vớt nước, trăng nổi lên trong lòng bàn tay. Cô bật cười. Vui vẻ vì mấy chuyện cón con này mình đúng là rẻ tiền.

Cô rời khỏi bồn tắm, rồi thay bộ đồ ngủ. Vừa cảm nhận làn gió đêm từ giá phơi đồ cho đến khi thấm hơi lạnh đêm, cô chợt thấy sao băng.

Khi thầm nghĩ phải nhanh cầu nguyện gì đó thôi, Shino chợt nhận ra mình chẳng có bất kỳ mong ước gì.

Một đêm trăng đẹp. Trời đã quá nửa đêm, tiếng ồn ào của hội thanh niên lẫn tiếng ô tô đi lại cũng giảm dần, thành phố đã lấy lại sự tĩnh lặng của nó.

Khi Kuro đến nhà John và Shino, một lũ mèo đông đúc tụ tập ngoài vườn. Những con mèo tự do trong thị trấn. Kuro tìm thấy bóng dáng Chobi trong số đó. Những con mèo nhìn thấy Kuro, chúng tỏ lòng kính trọng với sếp của mình nên mở lối riêng cho Kuro. Kuro chiếm một chỗ trước chuồng chó.

Cuối cùng, John cũng chậm rãi bước ra từ trong chuồng. Lũ mèo dõi theo từng hành động thư thả của John.

“Được rồi, được rồi. Đêm nay, ta sẽ biến mất.” John nghiêm trang thông báo điều đó.

Bằng một giọng không thành lời, John rẽ đám mèo ra, Kuro im lặng gật đầu.

“Chúng tôi sẽ buồn lắm đấy, John.” Chobi nói bằng một vẻ mặt kỳ lạ.

Lũ mèo lần lượt nói lời chia tay với John. Đối với lũ mèo trong thị trấn này, chó John là một pho tượng diên sống, một bậc hiền giả chúng thường tìm đến xin lời khuyên. Như việc quản lý lãnh địa, giảm thiểu những trận đánh nhau vô nghĩa giữa lũ mèo.

John lặng thinh, ánh mắt ươn ướt nghe những lời chia xa của đám mèo.

“Những con mèo không thể đến hôm nay, chắc chúng cũng nghĩ đến John tại ổ ngủ của mình. Cảm ơn nhé, John.” Kuro đại diện cho lũ mèo, nói một lời cảm ơn sau cuối với John.

“Cảm ơn nhé, mọi người.” John nghẹn giọng, chỉ nói được một câu cảm ơn ngắn gọn. Thế rồi, nó dùng chân trước khéo léo giựt vòng cổ ra.

“Giỏi thật đấy, John.” Chobi nói với giọng ngạc nhiên. “Nó đã gây từ lâu rồi.”

Cái vòng cổ John từng dùng làm bằng da, ánh lên sắc vàng bóng loáng. John rũ mình, rồi mạnh mẽ bước đi dưới ánh trăng.

“Này, John, cháu không nghĩ John sẽ chết đâu...” Chobi đuổi theo John nói câu đấy.

“Ta không chết. Ta về với vĩnh hằng.”

“Vĩnh hằng ư?” Kuro cũng có cùng một câu hỏi như Chobi.

“Nếu ta chết ở đây, Kuro và Chobi, cả cô Shino sẽ hiểu rằng ta đã chết đúng không. Nhưng mà, nếu không tìm thấy xác của ta, chẳng ai biết được ta có chết hay không.”

“Đó là vĩnh hằng sao?”

“Ờ.” John ngoảnh lại nhìn ngôi nhà. Chỉ có một cửa sổ duy nhất sáng đèn. Shino đang ở đó.

“Cứ giao cô Shino cho ta.” Kuro ưỡn ngực lên nói vậy.

“Nhờ người đấy, Kuro.” John bước đi.

Trên con đường không bóng người, John và lũ mèo sóng bước.

Màn đêm vẫn còn chút hơi nóng sót lại của mùa hè, không khí lửng lơ nồng hơi ẩm. Đối với lũ mèo, thời tiết thế này thật lý tưởng. Kuro nhớ lại câu chuyện John kể. Tổ tiên loài mèo xưa kia sống ở vương quốc miền Nam. Chính vì vậy, những đêm như thế này mang lại một cảm giác hoài nhớ khó nói.

Rồi từng con mèo cũng chia tay, trở về lãnh địa của chúng. Cuối cùng chỉ còn mỗi Kuro và Chobi đi cùng John.

John dừng chân. “Cảm ơn đã đưa ta đến phút cuối, ta sẽ cho Kuro và Chobi biết một điều hay ho.”

“Điều hay ho?” Chobi hỏi với vẻ tò mò.

“Một lúc nào đó, ta sẽ quay trở lại.”

“Thật sao?”

“Ồ. Lúc đó, có thể hình dáng của ta đã có bề thay đổi nhưng các cậu chắc chắn sẽ nhận ra ta.”

Chobi nghe những lời John nói với vẻ lạ kỳ.

“Khi ta quay lại, Kuro, Chobi, ta sẽ biến điều ước của hai cậu thành sự thật.” John nói với vẻ mặt đầy nghiêm túc.

“...Có làm được không vậy?” Kuro tỏ vẻ nghi ngờ.

“Vậy thì, điều ước của cháu là...”

John ngắt lời Chobi. “Không cần nói ra miệng mong ước của mình. Chỉ cần cầu trong tim là đủ.”

Dưới bầu trời đầy sao, Chobi thành thật nhắm mắt lại.

Đồ ngốc, Kuro làu bàu trong bụng. Nhưng mà, cùng với chút hy vọng mong manh, đâu đó trong đầu óc Kuro hiện lên hình ảnh Shino.

Nếu cô Shino đó hạnh phúc thì tốt quá. Cô ta chắc buồn lắm một khi John rời đi, nên cứ cầu như thế cũng được đấy.

John nhìn một lượt Kuro và Chobi rồi lặng lẽ gật đầu. “Đừng quên đi những ước nguyện đó. Nếu mong ước thật sự mạnh mẽ, ta có mất đi thì ước mơ cũng có ngày thành hiện thực.”

Kuro và Chobi nhìn nhau, chớp mắt. Vậy là, định trêu ngươi người ta hay sao?

John vui vẻ vẫy đuôi.

“Nhanh đi đi!” Kuro càu nhàu như thế, John mạnh mẽ lao đi với một tốc độ không tưởng ở tuổi lão thành như vậy.

Đến tận một góc khá xa xôi nơi thị trấn vẫn còn nghe tiếng John sủa vọng lại.

“Vậy mà nói là sắp chết sao, lão chó đó còn khỏe mạnh lắm.” Kuro lầm bầm với giọng hờn dỗi.

“Này, Kuro.” Trên đường quay về cùng Kuro, Chobi rụt rè mở miệng nói.

“Gì cơ?”

“Kuro cầu nguyện gì thế?”

“Chẳng cầu gì.” Câu đó là nói dối.

“Thật sao?”

“Chẳng lẽ, chú mày thật lòng tin câu đùa của lão ấy?”

“Không phải đùa đâu. Đó là vẻ mặt của John khi nói những điều quan trọng.”

“Đúng là thế thật...”

“Cháu đã cầu nguyện cho người yêu của cháu được hạnh phúc...”

Nó chẳng hỏi han gì Chobi nhưng cậu chàng đã bắt đầu nói về nguyện cầu của mình.

“Đừng nói mấy câu đó ra miệng chứ...”

Thằng nhóc này thật đáng xấu hổ. Nhưng mà, nó cũng thấy ghen tị với một kẻ có thể thẳng thắn nói ra những lời như thế.

“Tạm biệt nhé, Kuro.” Chobi lao vào thị trấn trong đêm, về nơi của người phụ nữ đó.

Kuro nhìn theo Chobi, trầm mặc suy nghĩ một lúc lâu. “Cứ giao cô Shino cho ta ư?”

Lúc nói ra câu đó, nó đúng là có chút ý nghịch ngợm nhưng một khi đã nói ra miệng thì phải chịu trách nhiệm.

Kuro nường theo ánh trăng chiếu rọi, chậm rãi vòng lại theo con đường đã đi. Nó cuộn mình trong chuồng chó của John, đợi trời sáng.

Vẫn vít trong mùi riêng của John, Kuro mơ thấy John.

Shino có một giấc mơ thiếu nữ đến cô cũng phải phì cười.

Trong mơ, cô thấy mình cười sao băng, du hành trong thế giới của những vì sao. Sao băng cũng có hình ngôi sao. Cô vẫn mặc đồ như thế này nhưng dáng vóc đã trở về thời còn son trẻ. Cơ thể nhẹ nhàng đến đáng ngạc nhiên.

Từ một ngôi sao băng khác, ai đó đang đến gần.

Kẻ đang cười sao băng kia lại là John. Nó đội một cái mũ thủy tinh trông như mũ của du hành gia.

“Ai chà, John.” Shino lên tiếng gọi.

“Chào, cô Shino.” John đáp lại bằng tiếng Nhật. Trong mơ mà, cô chẳng thấy có gì lạ.

“Hãy nói ra mong ước của mình. Sao băng sẽ biến nó thành hiện thực đấy.” John nháy mắt nói.

“Vậy thì, cho tôi trẻ lại đi thôi.”

“Cô đang trẻ lắm rồi còn gì.”

Đúng rồi, cô đã trở lại thành một thiếu nữ trong mơ mà. “Ai chà, đúng thế thật.”

“Nào, mong ước khác.”

Shino nhanh chóng nói ra một nguyện ước vừa nảy ra trong đầu. “Thay vào đó, cậu nấu cho tôi ăn đi.”

Nếu sáng thức dậy đã có sẵn bữa ăn ngon, không biết mình sẽ thấy hạnh phúc đến thế nào.

“Cứ giao cho tôi.” John dùng chân trước đập thụp vào ngực.

Đến đó thì Shino mở mắt.

Không biết có phải vì giấc mơ kỳ lạ đó không mà sáng nay trái tim cô cứ đập dồn.

Có khi nào... cô nghĩ vậy nhưng đương nhiên là chẳng có bữa sáng nào chuẩn bị sẵn cho mình.

“Chuyện hiển nhiên mà.” Nhận ra bản thân lại có giây phút kỳ lạ chờ đợi một điều như thế, Shino bật cười.

Dùng thức ăn còn thừa ngày hôm qua, cô nhanh chóng làm bữa sáng cho mình và John.

Mùi đồ ăn thơm ngon khiến Kuro mở mắt. Chắc do thức quá khuya, nó ngủ lặn quay đến tận sáng.

Nó chậm rãi bò ra khỏi chuồng chó thì gặp ánh mắt Shino.

“Ái chà.” Shino tròn mắt.

“Cô Shino. Xin lỗi nhé... nhưng hôm qua John đã đi rồi.” Kuro cố gắng giải thích. Đương nhiên là con người nghe chẳng hiểu nhưng Shino đã tìm thấy cái vòng cổ của John, chắc cũng đã ngẫm ra được điều gì.

“Đằng nào thì cũng làm rồi, cậu ăn đi nhé.”

Kuro đã độc chiếm được bữa sáng của John. Hồi còn trẻ, nó đã từng nghĩ sẽ có lúc được độc chiếm bữa ăn của John, nhưng đồ ăn được cho không cần phải tranh giành kiểu này chẳng thấy ngon lành gì cả.

“Hay tôi nuôi cậu nhé?” Một đề nghị hiếm có nhưng Kuro quyết định từ chối.

“Ta là mèo hoang. Không thành mèo của ai cả.” Kuro kiêu hãnh.

Kuro chén sạch bách bữa sáng xong thì quay lưng rời bỏ căn nhà của Shino. sếp họ nhà mèo nhiều việc lắm đừng đùa.

Ngày hôm sau, Kuro đến nhà từ sớm xem xét tình hình Shino.

Nó thấy mình đối xử với con người đó tốt quá. Nhưng John đã nhờ rồi đành phải làm thôi. Mỗi lần đến nhà Shino, nó chẳng đòi hỏi gì cũng được cho ăn. Coi như đó là lời cảm ơn của cô ta đi. Đồ ăn thì lúc nào cũng ngon. Canh cá và gà thập cẩm đã trở thành món ưa thích của nó.

Khi nó sùng sục ăn như vậy rồi ngẩng đầu lên nhìn, thấy vẻ mặt Shino rất thoải mái.

Cô ta ngày nào cũng nấu ăn cho như thế, không thể để đồ ăn hỏng mất được. Thành thử, ngày nào nó cũng đến xem xét tình hình.

Rốt cuộc, thấy việc đi đi về về quá phiền phức, Kuro ngủ lại trong chuồng chó của John. Mấy lần, Shino định đưa Kuro vào trong nhà nhưng Kuro từ chối. Nếu vào trong nhà, nó sẽ không còn là mèo hoang nữa. Dẫu cô ta cho nó ăn, nó vẫn sẽ ngủ ở chuồng chó của John.

Từ phía hiên nhìn ra vườn của căn nhà cổ, Kuro và Shino ngồi cạnh nhau cùng trò chuyện.

Kể từ khi John ra đi, hai bên đều thiếu người chuyện trò.

Shino nhẹ nhàng vượt lưng Kuro. Từ trước tới nay, nó chưa từng để con người chạm vào chân lông nên Kuro đã định nhảy vọt ra tránh nhưng khi nó cố gắng chịu nhịn cho vượt thì thấy cảm giác thích thú hơn mình tưởng. Shino sống một mình trong căn nhà cổ này. Câu chuyện của Shino toàn về người chết, hoặc kẻ không có ở đây.

Đó là chuyện từ khi tôi còn trẻ trung xinh đẹp và tràn trề sinh lực.

Bố chồng bị ngắt xiu vì tắc mạch máu não, cần người chăm sóc.

Cảm thấy bản thân cũng cần có trách nhiệm, mỗi mẹ chồng chăm sóc cũng nặng gánh, chồng tôi đã bảo hai vợ chồng phải làm điều đó. Việc đó vất vả đến mức nào, chẳng ai hiểu rõ được, lại cần một khoản tiền rất lớn để tu sửa lại nhà cửa, thế nào cũng trở thành gánh nặng về sau.

Công việc này là nỗi nhọc nhằn của cả người chăm sóc lẫn người được chăm sóc.

Tại công ty, bố chồng tôi luôn đứng trên người khác, có lòng kiêu hãnh cực kỳ cao, nhưng ông không thể giữ vị thế đó đến phút cuối cùng. Một người đã từng hùng mạnh đến thế, chỉ cần chút khó chịu là ông giận dè dè lên liền. Bắt đầu từ kiểu cách gọi là phải đến phục vụ, rồi thì xét nét đến cả cách cầm lên đặt xuống bát đĩa, tức giận, hăm dọa, rồi giở trò bạo lực, đến chứng cuồng lo bị hăm hại.

Mẹ chồng tôi đã phải chịu đựng rất nhiều. Tôi cũng nghỉ làm ở công ty được phẩm để hỗ trợ bà.

Người sếp của tôi ngày ấy đã gợi ý cho tôi đưa ông vào cơ sở chăm sóc y tế và mong tôi tiếp tục công việc nhưng chồng tôi không cho phép.

Ngày cuối cùng ở công ty.

“Cuộc sống của mình sẽ còn lưu dấu lại theo cách mình sử dụng nó.” Sếp đã nói thế với tôi. Mãi đến sau này, tôi mới hiểu ý nghĩa của câu nói đó.

Công việc chăm sóc cho bố kéo dài hơn tôi tưởng. Khi bố tôi mất đi, mẹ đã nắm tay tôi và nói “cảm ơn”.

Sau đó, mẹ cũng có triệu chứng mất trí.

Ngày ấy, chồng tôi đã chẳng còn đi về ngôi nhà này nữa, tôi lại một thân chăm sóc bà. Mẹ chồng tôi lại bị giống y như bố chồng. Bà cũng nổi cơn bạo lực y như ông. Tôi một mình hứng chịu mọi áp lực xả ra từ bà, nhưng vẫn chăm bà mãi không thể bỏ được.

Tôi đã đến cái tuổi không thể quay lại đi làm được nữa, cũng biết chồng mình giờ đang qua tại với người đàn bà khác. Còn tôi phải lãnh mọi áp lực xả ra từ mẹ, bà gào, bà đấm đá, rồi mất đi khi chẳng còn nhớ nổi mình là ai nữa.

Cuối cùng, chỉ còn lại căn nhà rộng lớn được sửa sẵn cho người bệnh và mình tôi rũ ra trong mỗi mệt.

Tôi không có con với chồng. Nếu có một đứa trẻ, chắc cuộc đời tôi đã khác. Chồng tôi làm về phúc lợi xã hội. Anh ta thậm chí còn chẳng biết gì về công việc chăm sóc người bệnh ngay trong chính gia đình mình, vậy mà cứ bay đi khắp chốn thuyết giảng về việc chăm sóc và trị liệu cho người cao tuổi.

“Chồng tôi bỏ đi... Trong căn nhà trống rỗng này, chỉ còn lại mình tôi.” Shino cười buồn.

“Hừm.” Câu chuyện về một thế giới Kuro không hiểu nổi.

“Đôi khi tôi lại tự hỏi, cuộc đời mình thành ra thế nào đây...” Shino khẽ gại gại cằm Kuro. “Như cậu cũng tốt thật. Được tự do.”

Kuro được sống đời tự do. Vậy nên, nó biết rõ cái giá phải trả cho sự tự do ấy. “Vừa có chỗ ngủ, có điều hòa ấm áp lại có đồ ăn. Ta không hiểu tại sao cô lại thấy trống rỗng đến thế.”

Khi nó nói thế, Shino nheo mắt lại cười với vẻ hạnh phúc. “John đi mất rồi... nhưng lại có cậu đến, thật tốt.”

Này này Người đàn bà này giỏi nịnh ghê. Kuro đứng thẳng dậy.

Ta phải dạy cho cô ta cách sinh tồn thôi.

“Đi theo ta.” Kuro ra lệnh cho Shino rồi bước đi.

Cách sống của loài mèo phải học ở ngoài đường. Shino đã có tuổi rồi nhưng cũng chưa quá muộn để bắt đầu thứ gì mới.

Kuro cố nhìn như đang dạy phải một đứa mèo nhóc không hiểu lẽ nghĩa, gắng chỉ cho Shino biết về cách sống của loài mèo.

Đầu tiên, phải kiểm tra chất lượng nước uống. Có thứ nước uống được và thứ nước không thể uống được. Những vũng nước đọng rất bẩn, uống vào sẽ bị đau bụng. Nước trong vòi ở công viên nhìn qua có vẻ sạch nhưng cũng chỉ là nước thải được dùng đi dùng lại nên cũng sẽ bị đau bụng. Nước ở những vòi uống nước thì an toàn. Chỉ cần liếm những giọt nước chảy từ vòi ra cũng đỡ khát rồi.

Tiếp theo, nó dạy cô cách bắt mồi. Một khi có thể bắt được mồi, ta có thể sống được ở bất cứ nơi nào. Hơn nữa, cảm giác bắt được mồi rất khoan khoái, thú vị cực kỳ. Sẽ khiến cuộc đời đáng sống hơn nhiều.

“Shino, đợi ở đây nhé.” Kuro nhảy vào bụi cỏ ngay trước mặt Shino, sau đó bắt về một con châu chấu. Bắt đầu từ mấy con mồi nho nhỏ như thế này là được rồi. Nó chậm rãi thả con mồi xuống trước mặt Shino.

“Ái chà, giỏi quá.” Shino thả mắt con châu chấu Kuro vừa nhọc công bắt được.

“Người đàn bà thấp kém. Cô ta chẳng chịu học gì cả!” Kuro định thuyết giảng một hồi nhưng Shino vừa khen ”cậu giỏi quá!” vừa vuốt vuốt lưng nó, thành ra nó cũng xuôi xuôi.

Thôi cũng được. Cứ để cô ta nhớ từ từ vậy.

Một ngày nọ, khi Kuro cùng Shino dạo bộ buổi sáng đã thành thói quen hàng ngày.

Từ chỗ nào đó, nó tìm thấy một người phụ nữ khá sức mùi.

“Chào cháu, Aoi.” Shino gọi cô ta là Aoi.

“À, cháu chào cô.”

Chủ nuôi của Cookies, cô gái đã đến đón khi Cookies đi lạc. So với lần trước nó nhìn thấy Aoi, cô nàng có vẻ tươi tắn hơn nhiều, sắc mặt đã khá hơn, giờ trông cũng khá xinh đẹp.

“Giờ cháu đi làm hả?”

“Vâng, từ hôm nay ạ.”

“Ái chà. Cố gắng lên nhé.”

“Vâng. Con mèo đó... cô nuôi ạ? Cháu thấy giống con mèo thi thoảng có qua nhà cháu.”

“Vậy chắc đúng là nó rồi. Giờ nó đang ăn bám ở nhà cô.”

“Ăn bám ư? Mày sướng rồi nhé.” Nói thế rồi, Aoi ngồi thụp xuống trước mặt Kuro và chìa tay ra.

Kuro tự dưng thấy tò mò, nó lại gần hít ngửi cô nàng. Đó là bầy. Aoi đã vồ lấy Kuro, nhanh chóng lật ngửa nó ra xoa bụng. Kuro định lật người lên trốn nhưng đang sướng quá nên không thêm chống cự nữa.

Cô nàng này quen chiều chuộng lũ mèo rồi... Thật là thích.

“Cookies có khỏe không?” Kuro hỏi nhưng Aoi chỉ nghe được những tiếng meo meo mà thôi.

“Nhà cháu cũng có nuôi mèo đấy. Tuy nó vẫn còn là mèo con... Hôm trước, nó tự ý lao khỏi nhà về thăm mèo mẹ cơ.”

“Chà, ngẫu ghê.”

“Không, không, là ta đưa Cookies về đấy.” Những lời của Kuro, con người đương nhiên không thể hiểu.

Chà, cứ kệ vậy.

Sau khi chia tay Aoi, Shino và Kuro quay về nhà. Kuro muốn tuần tra lãnh địa thêm chút nữa nhưng Shino đã mệt rồi.

Khi về tới nhà, nó cảm thấy có gì đó ở ngoài vườn.

“Có khi nào là... John không? Hẳn ta đã quay lại rồi sao?” Kuro chạy thục mạng ra vườn. Nó ngó vào chuồng chó nhưng không thấy John đâu.

AI đó đang nằm bệt chỗ hiên nhìn ra vườn. Không phải là chó John, một cậu thanh niên loài người. Cậu ta mặc bộ vest nhàu nhĩ, bên cạnh để cái túi ni lông của cửa hàng tiện lợi, sắc mặt xanh tái.

Tuy hoàn toàn không biết cậu ta là ai, Kuro lại không cảm thấy nguy hiểm. Từ cậu trai này tỏa ra một mùi khá giống Shino.

“Có khi nào là, Ryouuta...?” Khi Shino lên tiếng hỏi, cậu trai đang nằm vật ở đó mở mắt ra.

“Cô ơi, lâu rồi không gặp.” Cậu ta vẫn nằm nguyên đó, mắt hơi nhắm lại.

“Lâu rồi không gặp. Sao thế cháu?”

“Cháu nhờ cô. Nếu có ai gọi đến cũng bảo là cháu không có đây. Với lại, xin đừng nói gì với bố cháu.” Bằng một giọng nghẹn tắc, Ryouuta van xin Shino.

“Chắc cháu cũng có lý do của mình. Rồi, rồi.” Shino vui vẻ đón chào vị khách bất ngờ.

(3)

Tôi vốn chẳng phải kẻ tham vọng, cũng không vọng cầu thứ gì cao xa. Chỉ muốn sống thường thường vậy thôi.

Bởi vì tôi không có tài năng đặc biệt gì cả, nên cũng chẳng nặng gánh bất cứ thứ gì. Thành tích học hành không cao nhưng cũng chẳng thấp đến sợ thi rớt. Trên bề mặt, tôi không làm được việc gì tốt đến mức được người người tán thưởng, nhưng cũng chẳng làm gì xấu xa khiến bố mẹ phải khổ sở.

Hồi cấp hai, cấp ba, tôi có tham gia đội tuyển chạy vượt rào, cũng được chọn làm tuyển thủ mấy lần nhưng thành tích không cao đến mức vào được giải thi đấu của tỉnh. Chưa bao giờ bị bệnh tật hay thương tích gì đến mức phải nhập viện, cũng không gặp phải mấy chuyện bi thảm như bố mẹ ly dị, nợ nần chồng chất, hay bạn thân tự tử gì cả.

Tôi sống hiển nhiên như bao kẻ khác, cũng thi đại học như người ta rồi đổ vào một trường đại học địa phương. Tôi cứ sống bình bình thế thôi cho đến khi đi tìm việc, chẳng có nơi nào chịu nhận tôi vào làm. Dường như xã hội này không cần đến một kẻ như mình, đến lúc đó tôi mới chợt nhận ra.

Tôi chẳng biết mình không tốt ở điểm nào nữa. Tôi cũng sống như những kẻ chung quanh thôi mà. Tôi cảm thấy như mình bị trượt chân khỏi cái thang đang leo, chơi vơi lơ lửng.

Cách sống mà tôi vẫn coi như điều hiển nhiên dường như lại là một thứ không thể tha thứ đối với những kẻ có thực lực hoặc tài năng trong mình.

Cứ sống y như những kẻ khác là đủ hình như là một suy nghĩ xấu xa hay sao đó. Rất nhiều người đã nói nhiều điều về thời đại thế nào, tình hình kinh tế ra sao, dặn thanh niên không kén chọn công việc... Kêu than thế giới này tồi tệ có thể khiến tâm lý nhẹ nhàng hơn chút xíu, nhưng chẳng giải quyết được vấn đề gì cả.

Trong khi tôi còn đang hoang mang lạc lối như thế, bố mẹ đã tìm được cho tôi một công việc từ đợt mùa thu. Một công ty chuyên tuyển những kẻ nhảy việc. Tôi không nghĩ nhà mình cũng có quan hệ quen biết

như vậy nên cũng khá ngạc nhiên, nhưng vẫn vui vẻ hờ hờ bay ngay vào công việc đó.

Bên ấy là một doanh nghiệp làm về IT. Tôi chẳng có kinh nghiệm về thiết kế chương trình hay máy tính gì cả nhưng đã quyết sẽ làm mọi thứ.

Nhưng mà, công việc đầu tiên để người mới thực tập không dính líu gì đến thiết kế chương trình hay máy tính, bọn tôi phải đào một cái lỗ to chẳng rõ lý do. Một cái lỗ sâu hơn cả đầu người, tôi với mấy người nhảy việc vào cùng đợt cùng nhau đào. Thiếu thận trọng chút thôi là bị ăn mắng xa xả nhưng chúng tôi vẫn tiếp tục đào. Bàn tay tôi phồng rộp lên rồi nứt toác ra, tôi vẫn tiếp tục đào cho đến khi hoàn thành xong cái hố.

Làm khá lắm, khi nghe sếp khen ngợi như vậy, mấy thằng mệt rã rời chảy nước mắt với nhau. Một cảm giác thỏa mãn chưa từng thấy. Tôi ngỡ mình đã được công ty công nhận. Nhưng giờ nghĩ lại, đó chỉ là một thủ tục cơ bản của bên đó mà thôi.

Kể từ đó, tôi tập trung hết mình vào công việc. Sau khi qua được bước thực tập sinh cấp thấp nhất, tôi bắt đầu bước vào làm những dự án được giao phó. Mệt mỏi hơn nhiều so với việc đào hố, tôi vẫn cứ làm việc bất chấp tất cả.

Công ty này cần người phù hợp hơn người có kỹ năng. Một khi bạn to mồm, kỹ năng của bạn không tốt lắm cũng có thể xong nổi việc.

Tôi bận đến nỗi không được về nhà mà phải nghỉ lại một khách sạn gần chỗ khách hàng đến vài tháng. Có những ngày còn chẳng được về khách sạn.

Một trong những hôm như thế, trong phòng trà của công ty nơi tôi thường xuyên làm khách trọ, khi định làm cốc mì tôm đã mua để sẵn đấy như mọi lần, tôi chợt nhận ra mình không còn biết cách nấu mì nữa.

Tôi chẳng hiểu mình đang nói gì nữa.

Nhưng mà, những túi gia vị nho nhỏ để pha nước mì, phải mở ra theo thứ tự nào, làm thế nào để cho vào trong cốc mì, tôi không hiểu luôn. Đọc đi đọc lại mấy dòng hướng dẫn cũng không thể nào hiểu nổi.

Tôi chợt nhận ra một điều lạnh sống lưng.

Tôi đang bắt đầu bị hủy hoại. Trong phòng trà nhờ tối, tôi vớt lại cốc mì đang làm dở chỗ bình nước, trốn ra ngoài theo lối cầu thang thoát hiểm để tránh người khác phát hiện ra.

Đồng hồ đeo tay chỉ sáu giờ nhưng không biết có phải do nhìn màn hình máy tính nhiều quá hay không, tôi thấy mọi thứ chung quanh đều có ráng vàng. Khu văn phòng cũng chẳng có mấy người qua lại, như thể tôi đang lạc lối vào một thế giới khác.

Khi đến ga, tôi mới nhận ra bây giờ không phải sáu giờ tối, mà là sáu giờ sáng. Leo lên đoàn tàu điện vừa trờ tới, tôi ngồi vào một cái ghế trống, tiếp tục ngủ gục. Cái di động cũng bỏ quên đâu mất. Chắc tôi đã vô thức vứt ở đâu đó rồi.

Khi toa tàu dần ngập người, tôi mới mở mắt. Lúc đó, tôi phát hiện nếu chuyển tàu tại đây thì có thể đến nhà cô được.

Tuy đã bao năm không gặp nhưng cô luôn chiều chuộng tôi rất nhiều. Tôi chỉ muốn gặp cô. Muốn gặp người chấp nhận mình.

Ryouta ngủ cả sáng lẫn trưa. Kuro thấy cậu ta như một con mèo vậy.

“Thằng cháu tôi đấy.” Shino đã giới thiệu với Kuro như vậy về Ryouta. Con người anh trai Tasuke của Shino.

Kể từ ngày đó, Shino làm đồ ăn cho hai người (và Kuro), cứ giữ mãi Ryouta ở lại dù cậu ta có ý rời đi ngay.

“Bố cháu phải nhờ quan hệ mới xin cho cháu vào được công ty đó, cháu lại làm ông ấy mất thể diện, giờ chẳng thể về nhà được nữa rồi.”

Chậm rãi, Ryouta kể về những gì đã xảy đến với mình, Shino phần nộ: quả thật cũng có những công ty tồi tệ. Câu chuyện của Ryouta nằm ngoài tầm tưởng tượng của Kuro, nhưng nó cũng hiểu cậu ta đã trốn ra khỏi một chốn vô cùng khổ sở.

“Cháu cứ ở lại đây đến bất cứ khi nào cháu muốn.”

Ryouta cũng dần hồi phục. Shino vui lắm nhưng lại là mối nguy của Kuro.

Ai chà. Cậu ta khỏe lại, nó lại có thêm một kẻ phiền phức cần trông chừng.

Khi Ryouta thông cái sợi dây đu đưa trước mặt với một thái độ cực kỳ vô phép, Kuro đã không nao núng bắt lấy sợi dây, dạy cho cậu ta biết ai mới đáng mặt đàn anh.

Shino thực sự thích giúp đỡ người khác từ trong máu. Cô cũng có vẻ tươi tỉnh hơn trước. Khi mùa hè sang hẳn, Ryouta đã có thể ra ngoài, cũng đủ khỏe để đỡ dần công việc nhà.

“Mày được tự do thế này thật sướng.”

Nhìn Kuro thùng thỉ tìm đến nhà, ăn phần ăn của mình, Ryouta nheo mắt lại.

“Con người các người còn tự do hơn nhiều mà.”

Con người khác với loài mèo, họ ăn được mọi thứ, đi được muôn nơi.

Mỗi lần Ryouta định chọc ghẹo Kuro, Kuro lại đáp trả lại Ryouta xứng đáng nhưng Ryouta vẫn không bỏ cuộc. Bất cứ lúc nào, cậu ta cũng vồ lấy Kuro, vuốt vuốt bộ lông của nó.

Khi Kuro lại cố chuồn khỏi cánh tay Ryouta như mọi khi, nó thấy Chobi đến.

“Con người vuốt ve sướng lắm mà.” Chobi đã nói vậy.

“Vậy thì người đi mà để cho hần vuốt.”

Nói thế thôi, Chobi còn lâu mới để ai khác ngoài người chủ nuôi vuốt ve mình.

“Anh chàng này nghiêm túc thật đấy.” Chobi đánh giá như vậy về Ryouta.

Ngày hôm đó, Shino nhờ Ryouta dọn cỏ cho vườn. Đám cỏ đã bị gom lại thành một núi.

“Kẻ hâm dở đến đâu cũng có ưu điểm đấy nhỉ?” Kuro và Chobi đứng cạnh nhau ngó Ryouta.

“Những người quá nghiêm túc, thường khi không làm được điều gì khó vì lỗi ở kẻ khác cũng tự mình chịu trách nhiệm lấy, tự gánh khổ lấy.”

Chobi là một con mèo ngơ thật đấy nhưng lại hiểu rõ về loài người. Kuro thầm nghĩ.

“Hắn cũng đang khổ sở ư?” Nói thế rồi, Kuro chợt nhận ra. “Chủ nuôi của người chắc cũng thế hả?”

“Ừm. Rất giống.” Chobi nói vậy với một giọng nhuốm buồn.

Đến giờ Shino mới biết dạy dỗ kẻ khác là điều hay ho đến thế nào.

Từ trước tới nay, cô chẳng có cơ hội dạy dỗ ai, cũng chẳng có ai nghe mình.

Tuy chỉ là từng công việc nhà, nhưng nhìn thấy Ryouta trưởng thành cũng đủ vui sướng rồi.

Nếu cô có con trai, chắc cũng cùng cảm giác thế này. Khi cô nghĩ vậy, cuộc sống hàng ngày cũng có nhiều điều thú vị hơn.

Ban đầu, Ryouta chẳng biết làm việc nhà. Cách vo gạo, cách lau cửa kính, Shino vui vẻ chỉ cho Ryouta từng công việc một.

Đối với Shino, Ryouta là một học trò ham học hỏi.

Trong vòng ba tháng, hai người đã có thể nói chuyện thoải mái với nhau, không cần giữ ý nữa.

Có ai đó cùng quây quần bên mâm cơm, nói mấy chuyện vãn vơ trong ngày lại có thể vui đến dường ấy, cảm giác này Shino quên mất đã lâu rồi.

Thế rồi, ngày đáng sợ đó rồi cũng đến. Sáng sớm, chuông nhà reo vang. Kẻ nào đó đang ấn chuông thật lực.

“Ryouta! Bố biết mày có trong đó.” Đó là giọng anh trai Shino, ông Tasuke.

“Bố cháu đấy...” Khi đang chuẩn bị bữa sáng, Ryouta ngừng tay. Sắc mặt chuyển sang màu trắng bệch.

“Không sao đâu.” Shino hít vào một hơi, tắt bếp gas. Kuro cũng mò vào bếp, đang đợi bữa sáng của mình, giờ nó đứng bật dậy. Shino và Kuro nhìn nhau.

“Rồi, chiến đi.” Vẻ mặt Kuro như đang viết nên câu đấy.

Trận chiến sắp mở màn rồi. Phía bên kia khung kính cửa ra vào, họ thấy vài bóng người.

Bằng ấy người trưởng thành lại định lấy số lượng ra chèn ép một bà già ư? Sâu bên trong Shino, một nguồn nhiệt lâu lắm rồi mới thấy bùng lên như vậy. Một cảm giác cô không hề nhận thấy kể cả khi chồng

rời khỏi nhà. Shino đang cầu. Cơn giận của Shino như lây lan ra, khiến Kuro cũng xù cả lông lên.

Đúng rồi Kuro, đây là trận chiến bảo vệ lãnh địa.

“Ryouta! Ra đây đi.” Ông Tasuke đập cửa loạn lên. Không bị tiếng ầm ầm đó làm cho nao núng, Shino mở cửa. Ông Tasuke đứng trong đám đông những người mặc vest đen.

“Anh Tasuke. Lâu rồi không gặp.” Giọng nói của Shino lạnh lẽ mà bình thản.

“Shino, Ryouta đâu?”

“Mời anh hãy đi cho.”

Nghe lời từ chối của Shino, ông Tasuke thay đổi thái độ. “Không, giao con tôi ra đây.”

“Anh vẫn chẳng biết lễ nghĩa gì như xưa.”

“Bố, bố thôi đi.” Ryouta đã xuất hiện.

Cậu ra đây là hồngбет mọi thứ còn gì...

Lâu lắm mới nhìn thấy mặt thẳng con, ông Tasuke như bị châm thêm dầu. “Ryouta. Mày cũng giỏi bơi tro trát trấu vào mặt thẳng bố mày đấy.”

“Ừm...”

Xuất hiện hùng dũng là thế mà khi nhìn mặt bố mình, nhục khí của Ryouta cũng tiêu tan.

“Sĩ diện của anh và tính mạng con trai anh, đăng nào quan trọng hơn?” Giọng Shino vẫn trầm ổn.

“Cô đừng có nói quá!” Ông Tasuke không hề có ý che giấu cơn tức giận.

“Em nói quá gì cơ chứ?” Hừm, Shino thở dài rồi nhìn thẳng vào mắt anh trai. “Mời anh hãy đi cho.”

Khi bị nói thẳng vào mặt như vậy, trong mắt ông Tasuke ánh lên tia bối rối. Shino đã rời khỏi nhà từ khá lâu rồi, không còn là cô em gái yếu đuối, bảo gì nghe nấy Tasuke từng biết của ngày xưa nữa.

Grừ! Một tiếng kêu như vọng lên từ dưới mặt đất khiến người ta thấy run sợ. Lời cảnh cáo của Kuro. Tiếng gầm gừ đầy khó chịu, như tiếng kêu của thú hoang dã.

Vô thức, Tasuke và mấy người mặc vest đen thoái lui.

“Thật đáng cười.” Shino phẩy tay với người đàn ông đó. “Mấy người đàn ông trưởng thành kéo đàn kéo đồng đến lại sợ một con mèo.”

Ánh sợ hãi thấy rõ trong mắt ông Tasuke. “... Cô định làm gì thẳng con tôi?”

“Em có làm gì đâu. Cứ đợi nó đi.” Shino và Tasuke gườm gườm nhìn nhau. Kẻ phải thu ánh mắt về trước là ông Tasuke.

“Anh sẽ lại đến.”

“Lần sau, em sẽ báo cảnh sát.” Shino gọi với theo bóng lưng ông Tasuke quay đi.

Khi ông Tasuke và mấy người kia bỏ đi, Ryouta cúi đầu trước Shino. “Cô ơi, cháu... cảm ơn...” Giọng

cậu ta như có nước mắt.

Nhìn Ryouuta như vậy, Kuro cho cậu ta một đòn trừng phạt nhớ đời.

Phải vững vàng lên chứ. Như thế Kuro đang nói vậy.

“Nào, đi ăn sáng thôi.”

Bằng một giọng vui vẻ nhất có thể, Shino nói thế. Thế rồi, cô khẽ khàng xòe bàn tay đang nắm lại thành nắm đấm này giờ. Bàn tay Shino đã nắm lại, chặt đến nỗi trắng bệch cả ra rồi.

(4)

Ngày tháng xoay vần, đã lại vào đông.

Kuro sớm mở mắt hơn thường lệ.

Giảm lên bụng Shino đang ngủ, Kuro đi về phía nhà vệ sinh.

Ừ, ừm, Shino khẽ rên.

Ánh sáng yếu ớt trước bình minh rất phù hợp để đi săn, nhưng nó không có hứng thú đó trong cái giá lạnh thế này.

Bồn rửa mặt trong nhà vệ sinh thật lạnh, nhưng so với cái lạnh bên ngoài thì còn nhẹ nhàng lắm. Khi nghĩ như vậy, Kuro vội lắc đầu. Không/ không. Thế này lại thành suy nghĩ của mèo nuôi mất rồi. Ta sẽ chỉ ngủ trong chăn cho qua giai đoạn mùa đông thôi...

Trong những ngày mùa đông lạnh lẽo, Kuro trú tạm trong nhà của Shino. Tự dưng ôm đồm hai kẻ ăn bám, Shino ngày càng bận rộn.

Khi Shino định đem Kuro đi tắm rửa, hồi đầu nó trốn chạy quanh suốt, nhưng rồi lại bị bắt khi đang dở cơn mơ, nhấn mình vào dòng nước ấm. Nhưng mà, khi đã quen rồi thì thấy vầy trong nước nóng cũng khá là sướng. Để cho con người độc chiếm thì phí hoài quá.

Sau khi đi nặng xong, nó dùng chân sau bơi cát mèo lấp đi. Chỗ đi vệ sinh kiểu này cũng khoái thật.

Có ánh đèn nơi bếp. Đạo gần đây, Ryouuta trở thành người phụ trách bữa sáng. Hồi đầu, cậu ta chỉ nấu ra mấy món ăn vừa mặn vừa có vị kinh khủng khiếp, nhưng đạo gần đây cũng ngon lành hơn rồi.

Shino bỏ thói quen dậy sớm, còn bảo chưa bao giờ được sướng đến thế.

Khi đang định quay lại để ngủ, nó chợt cảm thấy một cảm giác thân thuộc. Cảm giác này, nó vẫn luôn nhớ.

“John.” Miệng nó thốt ra một cái tên quen. Lạnh lùng thật, đạo gần đây, nó cũng chẳng mấy khi nhớ

đến.

“John!” Kuro gào lên thật lớn. Kuro chuôi ra qua lỗ chui cho mèo. Chẳng ngại ngần gì cái lạnh cắt da cắt thịt của buổi sáng mùa đông, Kuro lao ra bên ngoài.

Một lớp tuyết mỏng. Trên lớp tuyết, những bông tuyết trắng lặng lẽ rơi.

Tuyết. Đúng rồi, John thích tuyết lắm.

“John! Người có đây không?” Vừa gọi John, nó vừa lượn vòng quanh khu vườn.

“Sao thế, Kuro. Lạnh lắm đấy.” Ryouta mặc cả lớp áo dày cui thò ra từ chái bếp.

“Nhìn kìa, Ryouta.” Kuro nhìn lên trời.

“Ồ, tuyết ư.” Ryouta cũng ngẩng lên.

“Một ngày thế này, có lẽ kẻ đó sẽ quay lại thật.” Kuro lao đi.

“Này, chú mày đi đâu thế? Còn chưa ăn cơm cơ mà.”

Kuro chạy hết tốc lực trong hơi lạnh buổi sớm mai. Những bông tuyết to vẫn cứ đổ xuống.

“Kuro, đợi đã nào!” Những tiếng chân chạy lạch bạch nặng nề, nó biết Ryouta đang đuổi theo.

“Đi thôi, Ryouta. ước mơ chắc sẽ thành hiện thực đấy.”

Chẳng quan tâm đến lãnh địa ở đâu, Kuro cứ chạy miết. Nó leo lên con dốc, từ rào sắt chắn đường, nó phi lên hàng rào cao. Từ rào nhảy sang máy bán hàng tự động, sang một hàng rào khác. Cứ lên cao, lên cao nữa. Lãnh địa hay thứ gì cũng chẳng quan trọng nữa.

Nó cảm thấy John đang gọi mình. Cơn gió giật cuốn tuyết đến.

Kuro chụm cả bốn chân, nhảy phi lên con đường rải nhựa.

“John!” Tiếng mèo gọi tên John dậy lên từ con đường dốc. Là Chobi.

“Chobi!” Chobi chạy song song với Kuro. Những chiếc ô tô dậy sớm đã bắt đầu qua lại. Chúng nghe cả tiếng đoàn tàu điện đang ì ầm chạy trên cung đường trên cao.

Như được âm thanh đó cổ vũ, Chobi và Kuro sóng bước chạy. Chúng nhắm tới đỉnh đồi.

Chúng thấy khu nhà bằng gỗ nơi Mimi ở. Đèn căn hộ của Mimi và Reina vẫn còn ánh điện. Reina chắc lại thức trắng về rồi.

Chúng chạy vệt cả tuyết ra. Đã đến đầu kia con dốc. Chúng lao qua cả điện thờ, qua cả con đường nơi những căn hộ liền kề sắp hàng tăm tắp. Tiến lên phía trước, trước nữa.

Ngang qua trước căn nhà nơi Cookies và Aoi trú ngụ, nhà đó đã thay cái hộp thư mới. Còn gắn tranh vẽ một con mèo hình lá phong. Trông cũng giống Cookies thật.

“Tranh của Cookies kìa!” Chobi gào lên.

Không cần nhắc, ta đây thừa biết.

Kuro và Chobi vẫn chạy. Cảm giác về John càng lúc càng gần. Khi chúng đến gần chân một đỉnh đồi cao nho nhỏ, chúng nhìn thấy những bậc thang khá dốc.

“Mấy đứa định leo lên đấy hả?” Chúng nghe thấy giọng khỗ sở của Ryoua đằng sau.

“John!” Kuro gào lên.

“Ngay trên đó đấy!” Chobi cảm nhận thấy thế. Chúng quyết tâm leo lên bụi, lên tới nơi cao nhất thị trấn. Trên đỉnh đồi có một công viên nho nhỏ, với một băng ghế cũng nhỏ bé nốt.

Những hạt tuyết ngày càng to, càng nhiều.

Chúng nhìn thấy cả những đoàn tàu chạy ngang.

“Thế này thì tuyết bao phủ mọi thứ hết.”

“Chắc sẽ phủ hết đấy.”

Chobi và Kuro đứng cạnh nhau, chúng nhìn đoàn tàu điện một lúc lâu. Dưới tầm mắt, thị trấn vừa mới thức dậy khỏi cơn ngủ mê như trải rộng ra. Thị trấn sắp sửa lật mình trở dậy rồi.

Chống tay thở, Ryoua cũng đã đuổi theo tới nơi. “Kuro... mà đi đâu vậy hả?”

Chạy có tí mà cũng hết hơi. Thanh niên gì kém tắm.

Chobi nhìn về phía ngược hướng với Ryoua. Có tiếng chân phụ nữ.

“Chobi!” Mặc cái áo khoác to tướng, một cô gái tóc ngắn xuất hiện. Kuro nhìn cái điệu bộ đó, trông như một con mèo to tướng.

“Người yêu cháu đó.” Chobi hãnh diện khoe thế.

Cô ta nhìn Ryoua, trông có vẻ ngạc nhiên. Chắc cô ta không nghĩ còn có người khác ở đây ngoài mình.

“À, tôi là chủ nuôi của nó...” Ryoua cũng trở nên lúng túng.

“Chủ nuôi của ta là Shino, ta là mèo của cô ấy. Không phải của người.” Kuro bất bình lên tiếng nhưng Ryoua chẳng thêm bận tâm. Mắt cậu ta đã bị chủ của Chobi cướp mất rồi.

Cô ta chìa tay ra cho Chobi. Như thế đã thành quen, Chobi lao vào trong vòng tay cô ta. “Chobi tự đứng nhảy lao đi mất, tôi ngạc nhiên quá đấy.”

“Chà, Kuro nhà tôi cũng thế... A ha ha.” Ryoua cười ngây ngốc.

Hai kẻ đó nhìn nhau.

“Đây là trận tuyết đầu đông này đấy nhỉ?” Rồi cô gái kia cũng lên tiếng, Ryoua vui vẻ đáp lời.

Giờ nó mới để ý, cảm giác John đâu đây đã chẳng còn. Kuro khẽ rùng mình.

“Kuro, chắc nguyện ước của cháu đã thành hiện thực rồi.”

“Gì cơ?”

Chobi ngẩng lên nhìn cô ta, gương mặt đó vô cùng rạng rỡ. Vẻ mặt đó chẳng đâu xa lạ, dạo gần đây nó

cũng thấy nơi Shino.

Kuro cũng nhận ra. Đúng rồi, ước nguyện của nó cũng đã thành hiện thực rồi đấy thôi.

Cùng lúc đó, Kuro cảm thấy cay đắng vì chẳng thể nào gặp lại John được nữa.

Cảm ơn nhé, bạn thân yêu.

Kuro ngược lên những tầng mây tuyết và lăm bầm điều đó.

Phần kết

Sau một mùa đông dài thật dài, mùa hoa anh đào lại tới.

Tôi ôm cái lồng nhốt Chobi, đi dạo bộ bên dọc con đường ven sông, dưới hàng anh đào nở rộ. Những cánh hoa hồng nhạt tung bay khắp.

Những cánh hoa múa bay rộn ràng đã cho tôi biết bầu không khí luôn chuyển động, chỉ là mắt thường không thấy được thôi.

“Cảm xúc của con người không thể nhìn bằng mắt nên chẳng biết đâu mà lần.” Người đi dạo bộ cạnh tôi đã từng nói thế. Một lời đó đã giúp tôi thấy thoải mái hơn nhiều.

Từ trước tới giờ, tôi luôn cho rằng bản thân không tốt vì không hiểu được tâm trạng người khác. Những thứ người khác thấy được, tôi lại chẳng nhìn ra, thành ra gây tổn thương cho những người chung quanh mình.

Tôi còn chẳng hiểu cảm giác của chính mình nữa. Tôi còn ngỡ mình thực sự có để ý nhưng chỉ vờ là không thấy mà thôi, đúng là đã nghĩ nhiều quá rồi.

Một người đã chỉ ra cho tôi thấy điều đó.

Nhờ có Chobi, tôi mới gặp được anh.

Cơn gió xuôi chiều mang đến những cánh anh đào.

“Đẹp thật nhỉ, Chobi.” Khi tôi gợi chuyện với Chobi đang ở trong lồng, cậu chàng meo meo đáp lời.

Kể từ sau lần tình cờ gặp gỡ nơi công viên trong sớm tuyết hôm ấy, chúng tôi thỉnh thoảng lại gặp nhau chuyện trò.

Tôi thầm mong hai đứa có thể dần dần thấu hiểu lẫn nhau.

Ngày mưa hôm đó, tôi đã kiêu hãnh cho rằng mình đã cứu Chobi.

Thực ra, chính tôi mới là kẻ được cứu rồi.

“Này, Mimi, xuống đây coi.”

Khi Mimi đang gằm gừ trên nóc giá sách, Masato lên tiếng gọi nó. Vết thương nơi chân của Mimi đã lành lại, giờ nó có thể chạy chơi bất cứ đâu rồi.

“Đừng có nghịch nữa, dọn đồ nhanh cho xong đi.” Tôi vừa dùng giấy báo gói lại đám bát đĩa vừa quát.

“Này, Reina. Dấu sao tớ cũng được tiếng đàn anh...” Miệng thì nói vậy nhưng Masato vẫn ngoan

nguồn cột chồng tạp chí lại.

Tôi may mắn đỗ đại học, vào cùng trường mỹ thuật với Masato dù bị muộn mất một năm.

Giờ tôi sẽ về nhà đi học, nên cũng phải tạm biệt căn hộ này.

“Chà, cậu đọc cả truyện tranh dạng này cơ à. Bất ngờ nha.” Masato vừa cột lại cả chồng nguyệt san truyện tranh bốn khung vừa nói.

“Có truyện bạn tớ vẽ mà.”

“Cậu có bạn là họa sĩ vẽ truyện tranh chuyên nghiệp sao? Giỏi ghê!”

Chủ nuôi Cookies, Aoi. Cô ấy vừa đi làm, dạo gần đây còn bắt đầu một series truyện bốn khung về mèo. Kể từ khi cô ấy cùng Cookies đến thăm bệnh Mimi, hai đứa bỗng hóa thân. Thỉnh thoảng, cô ấy lại cùng Cookies đến chơi. Cookies giờ cũng đã hơn một tuổi, ra dáng thiếu nữ lắm rồi.

Từ ô cửa sổ mở tung, gió đưa những cánh hoa anh đào bay vào trong.

Chẳng hiểu sao, lòng tôi lại ập đầy cảm xúc.

Kể từ giờ, tôi sẽ bước chân vào một thế giới mới.

Tôi ở trong phòng cô ấy, cùng cô ấy ngắm nhìn bầu trời xanh ngắt. Gió hiu hiu, những đám mây nhàn nhạt trôi vội vã. Những ngón tay gầy của cô ấy, khẽ chạm vào bộ lông tôi.

“Này, Chobi.” Cô ấy gọi.

“Gì cơ?” Tôi hỏi lại.

Cô ấy chẳng nói gì nhưng những lời trong tim cô ấy đã truyền qua tâm tôi.

Tôi cũng có cùng cảm xúc với cô ấy.

Tôi yêu thế giới này. Tôi cảm nhận rõ rệt điều đó.

Cô ấy bật cười. Tôi ngược nhìn nụ cười rạng rỡ của cô ấy.

Những suy nghĩ của tôi chắc cũng truyền tới cô ấy.

Cô ấy chắc cũng yêu thế giới này lắm lắm.

Mục Lục

Tác giả

Câu chuyện thứ nhất: Biển sâu ngôn từ

Câu chuyện thứ hai: Đóa hoa đầu mùa

Câu chuyện thứ ba: Áo ảnh và bầu trời

Câu chuyện thứ tư: Hơi ấm của thế giới

Phần kết

MAKOTO SHINKAI &
NARUKI NAGASAWA

Hàng và con mèo của nàng

Tập truyện ngắn

Mintbooks **vh** Nhà xuất bản
Văn học

Đỗ Nguyên dịch